XXVI. évfolyam, 24. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. június 11.

Ludas Matyi

Pusztai Pál rajza

NÁSZÉJSZAKÁN — ***De angyalkám... Ne légy olyan türelmetlen, mindjárt vége az első félidőnek!...***

KEDVES LUDAS!

VEVŐELHÁRÍTÁS

A Múzeum körúti könyvantikvárium értesített egy levelezőlapon, hogy Karácsony Benő: Pjotruska című könyve — amit kerestem — megérkezett, átvehetem. Mivel lázas beteg voltam, betelefonáltam és kértem, hogy a könyvet utánvéttel küldjék el a lakásomra. „Pestre nem adhatunk fel könyvet utánvéttel, csak vidékre" — volt a válasz. Felajánlottam, hogy postautalványon előre beküldöm a pénzt, de azt mondták, azt sem lehet.

Kértem az üzletvezetőt, aki nagyon udvariasan közölte, hogy — központi utasításra — utánvéttel valóban nem adhatják fel a könyvet Pestre, de ha postautalványon beküldöm az árát, elküldik a könyvet, ám jobb volna, ha valakit beküldenék érte. Tekintettel arra, hogy a szolgálatos palotaőrségem éppen mással volt elfoglalva, beküldtem postautalványon a 18 Ft-ot.

Amikor a könyv megérkezett, 11 Ft postaköltséget kellett fizetnem. Úgy gondoltam, megér még 1 forintot, ha megtudom, hogy miért ilyen sok a költség? Felhívtam a szomszédos 76-os postát, ahol azt mondták, hogy levélként kellett volna feladni, s akkor 2 forint lett volna a postaköltség. Azért került 11 forintba, mert csomagként adták fel, és tetejébe a postaköltséget még utánvételezték is.

Felhívtam az Állami Könyvterjesztő antikvár osztályát magyarázatért. Ott azt mondták, valóban van olyan intézkedés, hogy Pestre nem lehet utánvéttel könyvet feladni, de hogy miért, azt ők sem tudják. Hívjam fel a központot ebben az ügyben. Meg is tettem. Az illetékes osztályvezető nem csekély meglepetésemre azt felelte, hogy ő ilyen rendelkezést nem adott, ilyenről nem is tud, ha vidékre lehet utánvéttel feladni, miért ne lehetne Pestre is? Megkértem, hogy ezt írja is meg nekem néhány sorban. Meg is kaptam hamarosan a levelet. Bementem az antikváriumba és megkérdeztem az üzletvezetőtől: lehet-e Pestre utánvéttel könyvet feladni? Nem lehet — felelte —, csak vidékre. Erre elővettem az osztályvezető levelét, és megmutattam az üzletvezetőnek, aki kijelentette: erről eddig nem volt tudomása. Amikor megkérdeztem, hogy miért nem adták fel a 45 dekás könyvet levélként, 2 forintért, azt válaszolta, hogy nem hiszi, hogy ezt lehet. Itt van vége a történetnek.

Bánréti Zoltán

AZ IGAZGATÓ HOZZÁSZÓL

A Ludas Matyi április 23-i számában Bakos Antal, Bp. II., Furulya u. 3. aláírással „Nincs jobb megoldás?" címmel egy olvasói levél jelent meg.

A levél következő része: „Az igazgató azt tanácsolta, hogy pereljük be a vállalatot, mivel ő nem tud foglalkozni a kérdéssel, a ház építésekor ugyanis még nem volt igazgató" — valótlan.

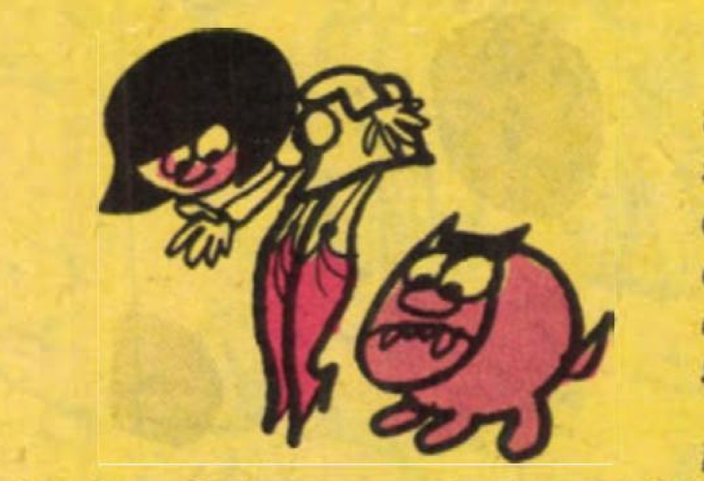
Bakos Antal ez év tavaszán telefonon felhívott hivatalomban azzal, hogy levélben kérte öröklakásának díjtalan (garanciális) kijavítását, de válasz nélkül hagyták. Közöltem, hogy vállalatunk az ügyfelek beadványait minden esetben megválaszolja.

Ezt követően Bakos Antal erélyesen követelte, hogy azonnal intézkedjem a díjtalan kijavítás iránt. Válaszom az volt, hogy vállalatunknál igen sok ügy van, előzetes tájékozódás nélkül nem tudok nyilatkozni, annál is kevésbé, mert az építkezés idején még nem voltam a vállalat igazgatója.

Mivel Bakos Antal tovább erőltette, hogy tőlem nyomban döntést kapjon, azt válaszoltam, hogy amennyiben a vállalati állásfoglalással nem lesz megelégedve, úgy módjában áll igényével a bírósághoz fordulni. Egyébként meggyőződtem arról, hogy Bakos Antal beadványát vállalatunk megválaszolta.

Verses István
23. sz. Állami Építőipari V.
igazgatója

HARISNYA

Mivel a maxi mellett egyelőre még a mini az általánosabb viselet, fontos, hogy a harisnya szára hosszú legyen. Igen ám, de amelyikre az van írva: 87—90 cm, az alig ér térden felül, amelyikre pedig 84—87 cm-t írtak, az még egy kicsit hosszú is. Általánosan: a harisnya tényleges hossza és a ráírt méret között semmi összefüggés nincs.

Azonkívül két évvel ezelőtt válogathattunk a fehér, kék, aranyszínű, valamint mintás és színes fémszálas harisnyákban, most viszont hónapok óta csak sima aranyszínű és szürke kapható, és ellentétben a régivel, mely tényleg csillogott, ez alig különböztethető meg a nem fémszálastól. Kézben nézegetve még csak csillog valamennyire, de lábon alig. A harisnyát viszont általában ott hordják.

Sok fiatal lány nevében:
Szép Gabriella
Budapest

CSAK SZÁZ MÉTER

Újfehértón csak százméternyi távolságra van a vasútállomástól a műút. Ez a rövid szakasz azonban nagyon elhanyagolt, gödrös, kátyús. A legkisebb esőzések után sártengerré válik, és ilyenkor képtelenség száraz cipővel megközelíteni az állomást. Jó lenne, ha a községi tanács és a MÁV közös összefogással megoldaná ezt a régóta vajúdó problémát.

Dorogi György
Újfehértó

SZIFON TÁN A SZIFONTÁN?

Vásároltam egy szifontánt, melyet a Fővárosi Vasipari Vállalat volt szíves gyártani. Amikor kibontottam a csomagból a készüléket és megtöltöttem szénsavval, a szifontán orrán-száján köpte ki a jó magyar szénsavat. Mindnyájan vizesek lettünk, még a konyha plafonja is elázott. A kiürült szifontánt megvizsgáltam és láttam, hogy sajnos, azzal a szódavízzel, amit a készüléknek termelnie kellene, mi sohasem fogunk hosszúlépést inni.

Másnap elvittem a szifontánt egy maszekhez, aki rendbehozta. Tudom, hogy e meggondolatlan lépésemmel elvesztettem a gyártó vállalat bizalmát, valamint az igényemet is a garanciára, de az előírások szerint a vevőnek a készüléket javításra a Jász utcába kell visszavinni, s erre nekem nincs időm.

A készülék tehát most rendben van, de azért valakinek ki kellett panaszkodnom magam. Hátha mások is ugyanígy járnak, mint én.

Dr. Fehér Béla
Budapest

DUGÓ

Fényes, korszerű gyógyszertár. Orvosságszag. Sok a beteg.

Fiatalasszony lép most be. Egyenesen a „Recept nélküli" ablakhoz lép:

— Kérek egy üveg Salvus-vizet és hozzá egy dugót.

A gyógyszerész nagyot néz. Mert vesznek nála dugót is, de így kihangsúlyozva, hogy h o z z á egy dugót... Ugyan miért? Meg is kérdi. Az asszonykának pedig már pereg a nyelve:

— Tetszik látni ott szemben a Bocskai-vendéglőt? — mutat ki a jól ismert vendéglőre. — Ott árulják a finom üveges borokat, pezsgőket. Csak úgy durran az üveg, amikor a d u g ó t kihúzzák a vendégek. Egy-egy üveget négyen-öten is körülülnek, negyedóra alatt el is fogyasztják. Mégis dugót tesz a gyár az üvegbe,

nem pedig kupakot. A Salvus-vizes üvegre viszont kupakot raknak, pedig azt a vendég egy hétig is elkortyolgatja. Hát azért kérek hozzá külön dugót, hogy felbontás után ledugaszolhassam, hogy el ne menjen az ereje!

D. G.
Hajdúdorog

ÉTELSZAG

Nagy lelkesedéssel csatlakozunk dr. B. I. javaslatához, hogy a házunkban levő Centrál éttermet alakítsák át reprezentatív közélelmezési bemutatóteremmé, talán akkor megszűnik az az elviselhetetlen ételszag, amely a lakásokba feláramlik. Bár egyesek szerint direkt szerencsénk van, mert így szag után, étlap nélkül is tudjuk, hogy töltött káposzta, hagymás rostélyos, pirított máj stb. közül választhatjuk ki vacsoránkat. E nagy előny ellenére inkább azt kérjük, hogy állandóan működtessék azt az elszívó berendezést, amivel az éttermet felszerelték.

A Tanács körút 7. sz. ház lakói

A CÍMZETT VÁLASZOL

Sérelmesnek találjuk, hogy a Ludas leközölte özv. Benkő Józsefnének a levelét, amelyben amiatt panaszkodott, hogy bár 1969. február 8-án kilépett szövetkezetünktől, a nálunk jegyzett részjegy összegét még mindig nem kapta vissza.

Alapszabályunk értelmében a részjegy visszafizetésével jogunk lett volna várni ez év június 30-ig. Ennek ellenére már április 13-án, tehát jóval a panasz megjelenése előtt, átutaltattuk Benkő Józsefné címére az 1300 forintot.

Gerő Árpád
elnök,
Ruhatisztító Ktsz.

Lapunk nyomdába adása és megjelenése közötti időszakban a szövetkezet valóban kifizette olvasónk részjegyét. Ez azonban nem változtat a panasz lényegén: Benkőnének több mint 14 hónapot kellett várnia az őt jogosan megillető pénzre. Ez még akkor is sok, ha a szövetkezet alapszabálya erre módot és lehetőséget ad. Érdemes lenne elgondolkodni azon: nem kellene-e módosítani az alapszabály idevonatkozó részét úgy, hogy a szövetkezet se károsodjék, de a dolgozó se járjon rosszul?!

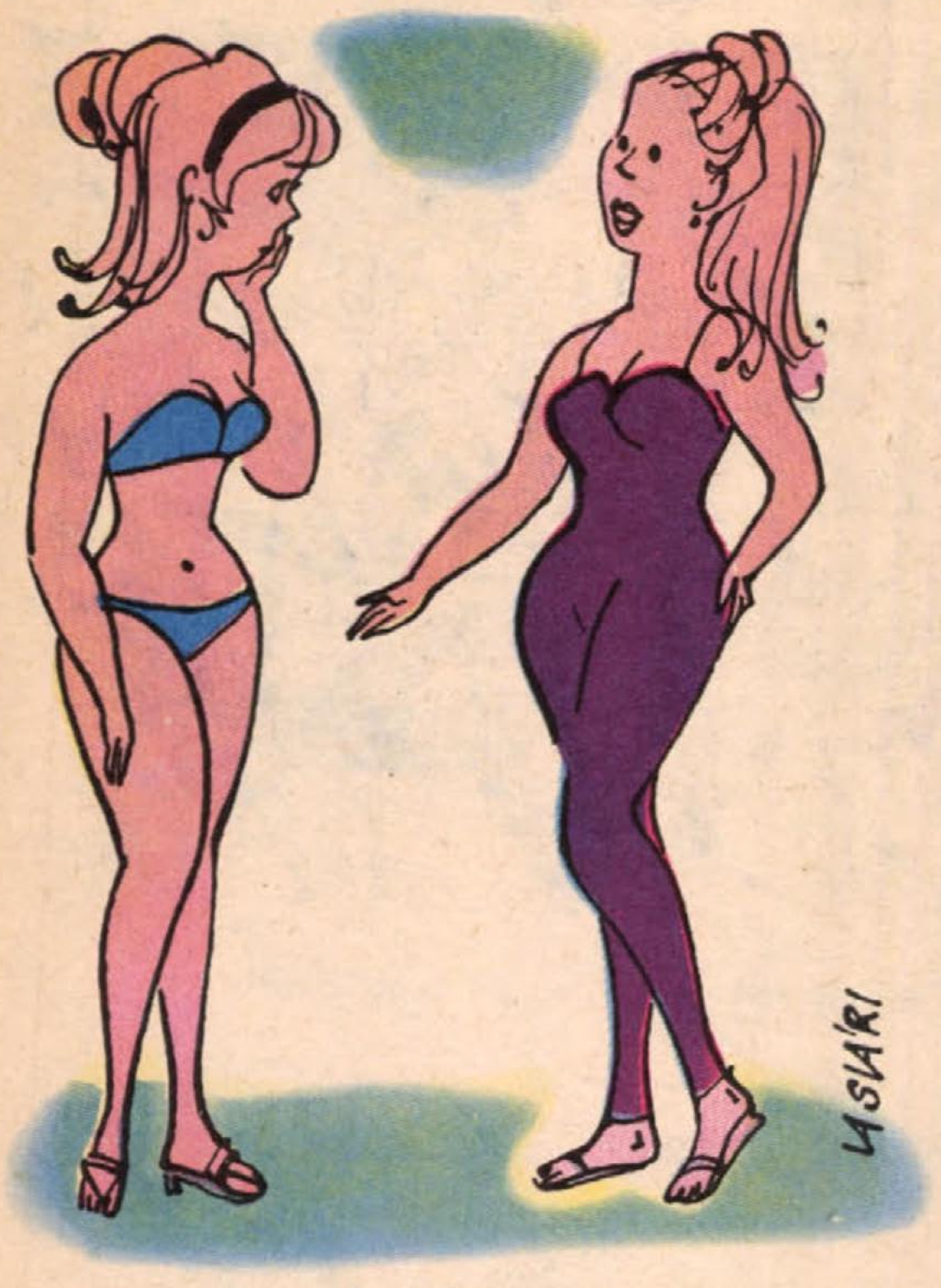
BILLEGVE, BOTLADOZVA...

Tavaly ősszel kábelt fektettek a földbe a VIII. kerületi Mező Imre út páros oldalán, a Vajda Péter utca és az Elnök utca közötti szakaszon. A járdát burkoló kockaköveket nagyon hanyagul rakták vissza a kábelfektetés elvégzése után, s most csak billegve, botladozva, bukdácsolva lehet ezen a szakaszon járni.

Ha a kerületi tanácstól egyszer arra „tévedne" valaki, maga is meggyőződhetne arról, hogy milyen kellemetlen így a gyalogos közlekedés. Akkor talán intézkednének sürgősen, hogy ismét járható legyen a járdánk.

A környék lakói

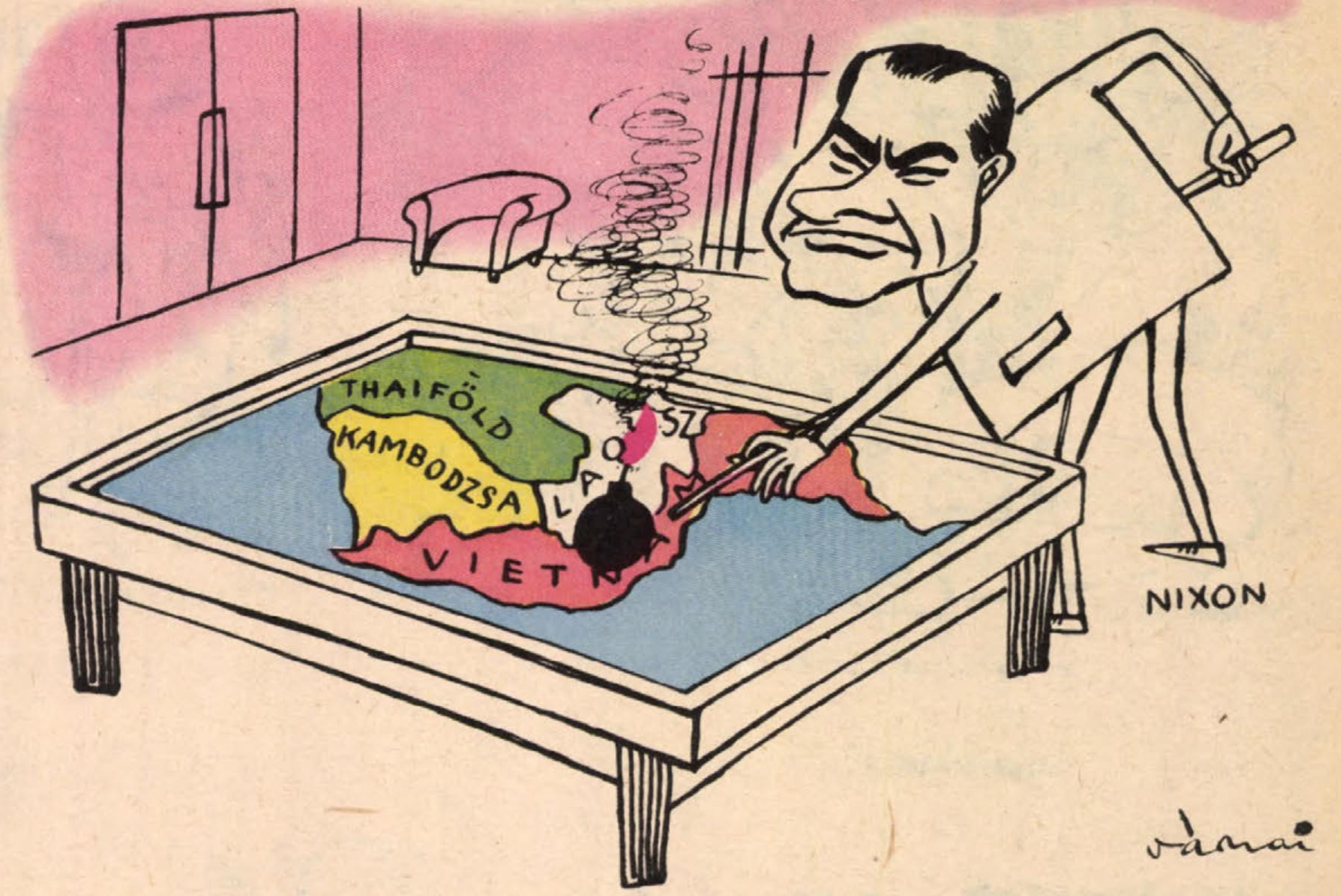
STRANDON

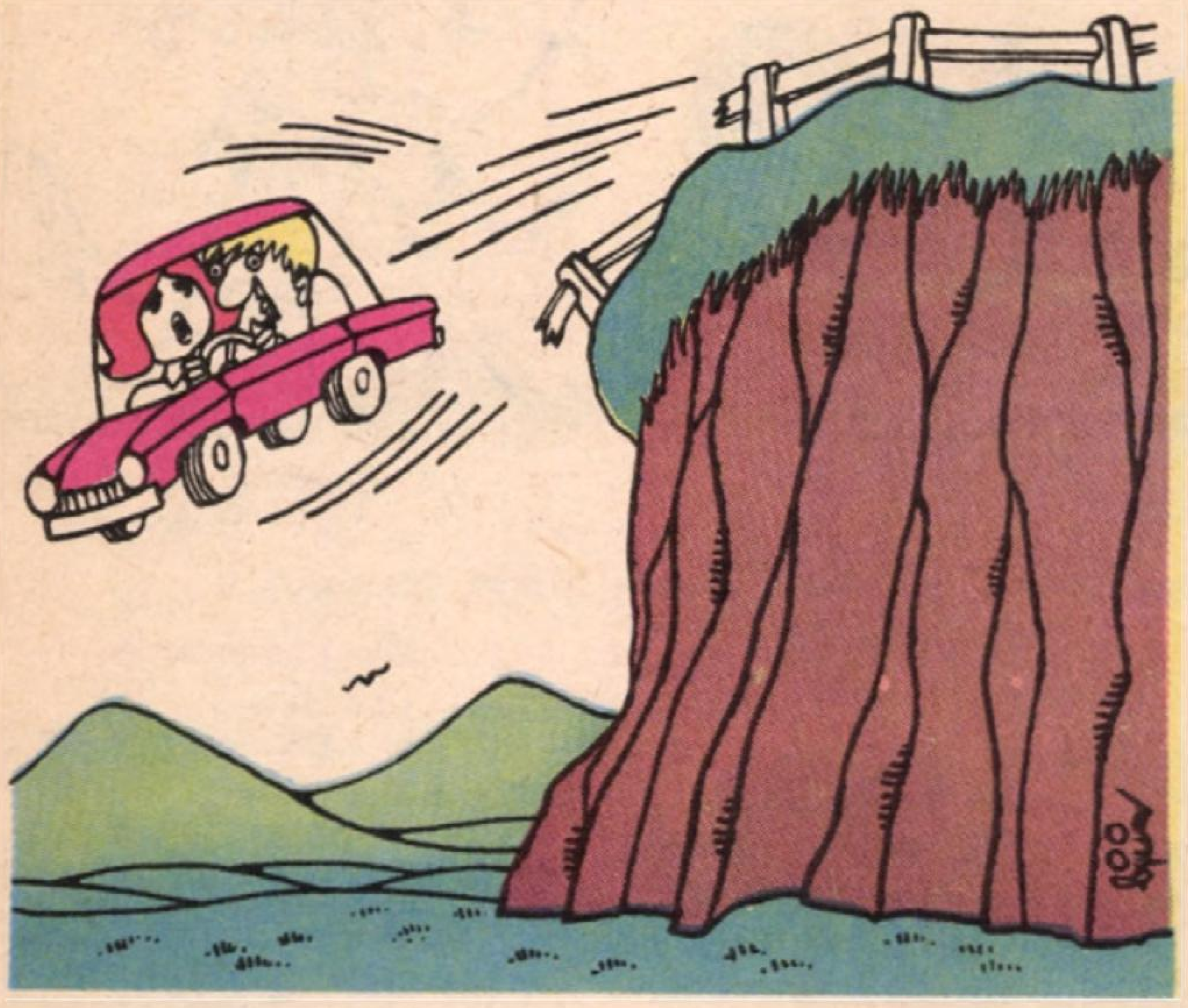
– Maxi a divat, nem?...

HAZARDJÁTÉK

Várnai György rajza

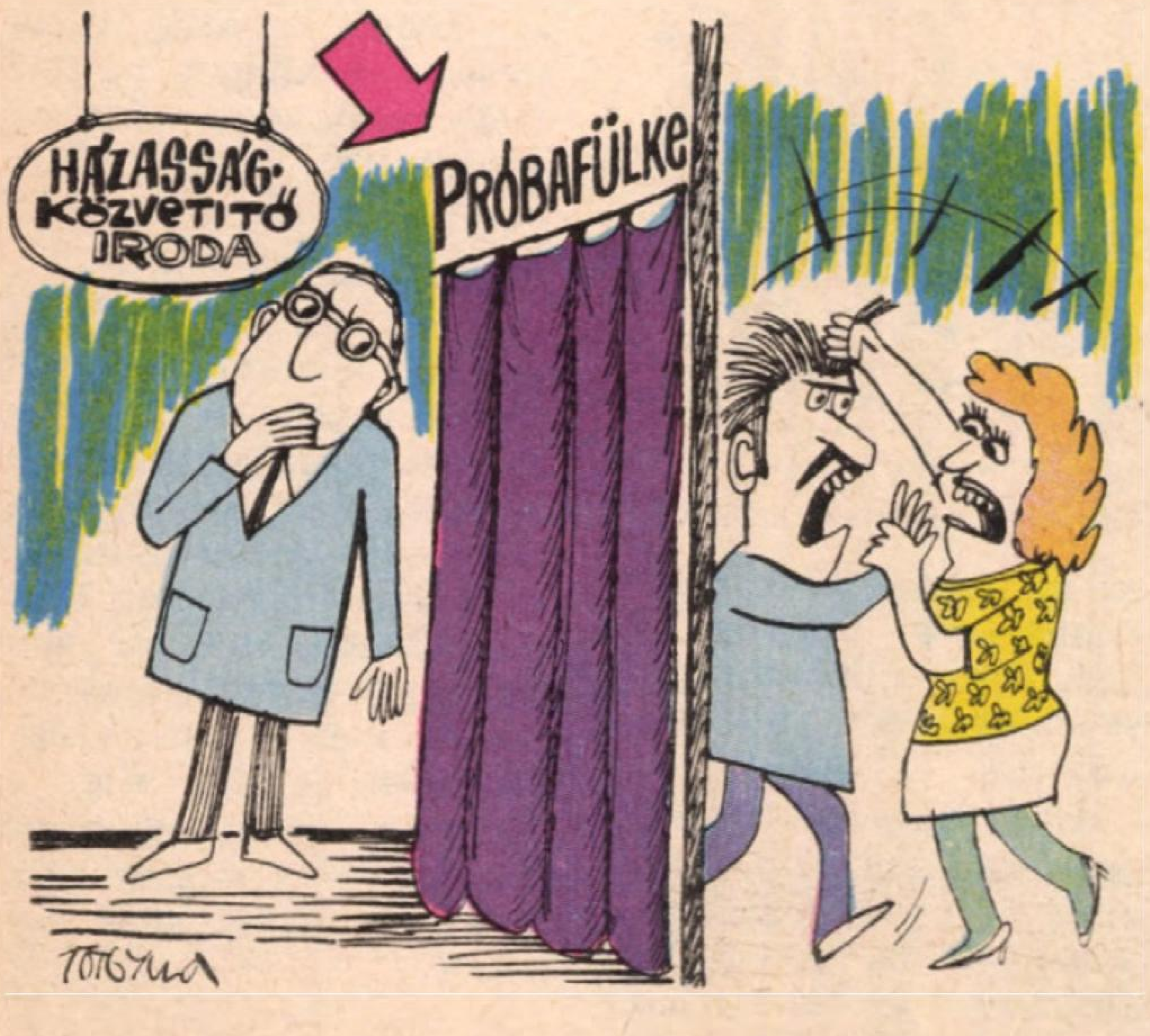

ERÉNYES KISLÁNY

– Dezsőke, már megint valami elhagyott helyre akar vinni!...

ÉRDEKES KÍSÉRLET

NYUGI KRESZ

Ha gépkocsitok van, és hosszú életű akarsz lenni a földön, vizsgáztasd le a feleséged Nyugi-KRESZ-ből, vagy válj el tőle — mondta Elemér barátom, és begipszelt bal lábával megvakarta jobb sípcsontját.

— Tudod, hogy nincs gépkocsim, csak feleségem — mondtam csendesen, és leültem kórházi ágya szélére, mert látogatási idő volt.

— Boldog ember vagy — nyögte Elemér, és felkötött karjával felém intett. — Sajnos, nekem nemcsak feleségem, de Trabantom is van, illetve Trabantom csak volt, béke poraira.

— A zsúfolt körúton történt? — kérdeztem.

— Nem, a sivár országúton.

— Ittál?

— Igen. Három deci tejet és egy üveg Colát. Viszont mellettem ült a feleségem, Lenke, aki veszélyesebb, mint egy üveg konyak.

— Miért?

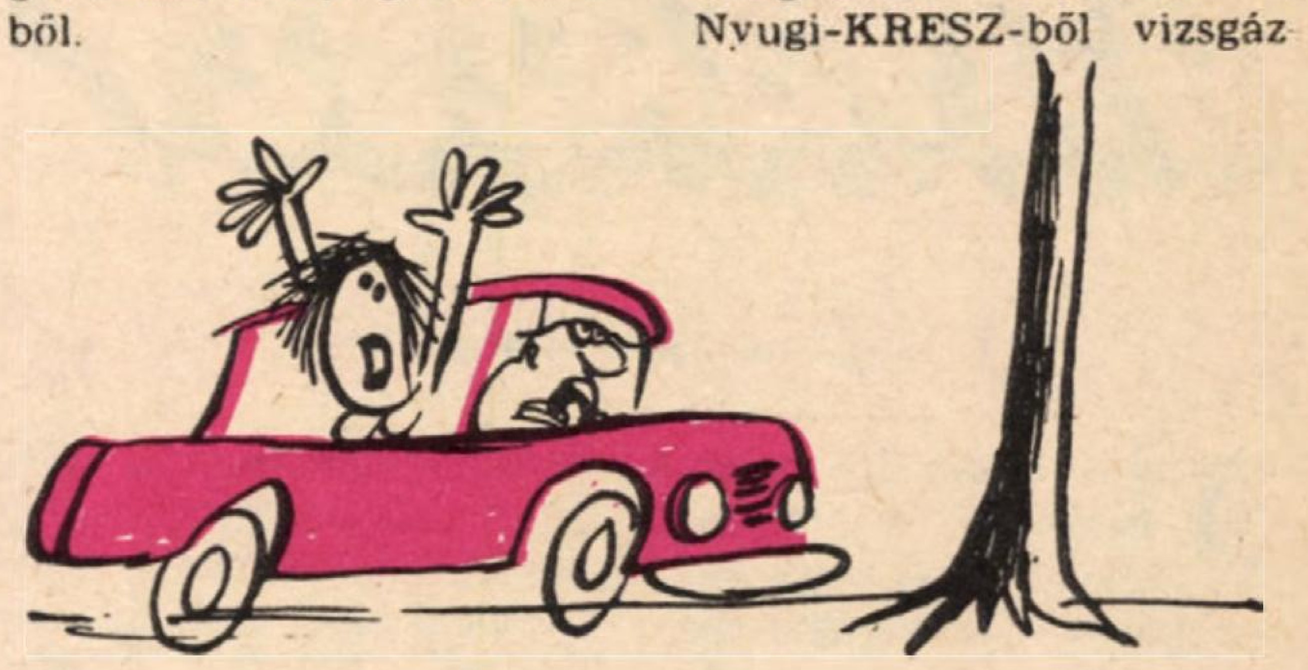
— Mert elveszi az eszemet. Nem kell belőle sok, már a második mondatnál szédülni kezdek, a harmadiknál már remeg a gyomrom, az ötödiknél köd ül az agyamra, és a hatodiknál már öntudatlan vagyok. Így történt most is.

— Magyarázd meg, hogy miért?

— Mert Lenke nem tud vezetni, és ideges...

— Úgy tudom, hogy te vezettél, amikor a karambol történt.

— Igen, de Lenke mellettem ült, és beszélt. Ez lett a vesztem, és ezért állítom, hogy addig nem lesz itt béke és balesetmentes közlekedés, amíg a gépkocsival rendelkező férjek feleségeit nem kötelezik arra, hogy levizsgázzanak a Nyugi-KRESZ-ből.

— Az milyen?

— Csodálatos. Egyébként az én találmányom. Lényege, hogy pontosan előírja, amikor a férj vezet, mikor mit *ne mondjon* a kedves felesége.

— Például?

— Például ha a sivatagban felettem ötszáz méterrel elszáll egy gólya, és előttem négyszáz méterrel szembejön egy teve, akkor ne ordítson Lenke a fülembe, hogy „Elemér, vigyázz, szent isten, egy zuhanóbombázó, és ráadásul be is vagyunk kerítve!" Érted már? Vagy, ha én a körúton egy „Behajtani tilos" tábla előtt állok, és balról bekanyarodik egy sziámi macska, akkor Lenke ne sikítson, hogy „Elemér, fékezz, mert én kiugrom az ablakon!"

— Mert különben?

— Mert különben én ijedtemben belelépek a gázba, és úgy rohanok neki az első fának, mint tegnap délután a balatoni országúton.

— És mi a megoldás?

— Egyszerű. A közlekedésrendészetnek elő kellene írni, hogy annak a feleségeknek kötelező a Nyugi-KRESZ-ből vizsgázni, és csak annak a férjnek adnának jogosítványt, akinek a felesége garantáltan nem közveszélyes, tehát utazás közben tudnak hallgatni. És akkor nem kellene nekem most a Trabantomat kicserélnem, mert sajnos, Lenkét nem lehet kicserélni.

— Mondd csak... Nem az autózástól lesz ilyen nyugtalanná a feleséged?

— Nem hiszem. Menyasszony korában mindig taxin utaztunk, de meg se mukkant. Igaz, hogy akkor még minden utat végigcsókolóztunk.

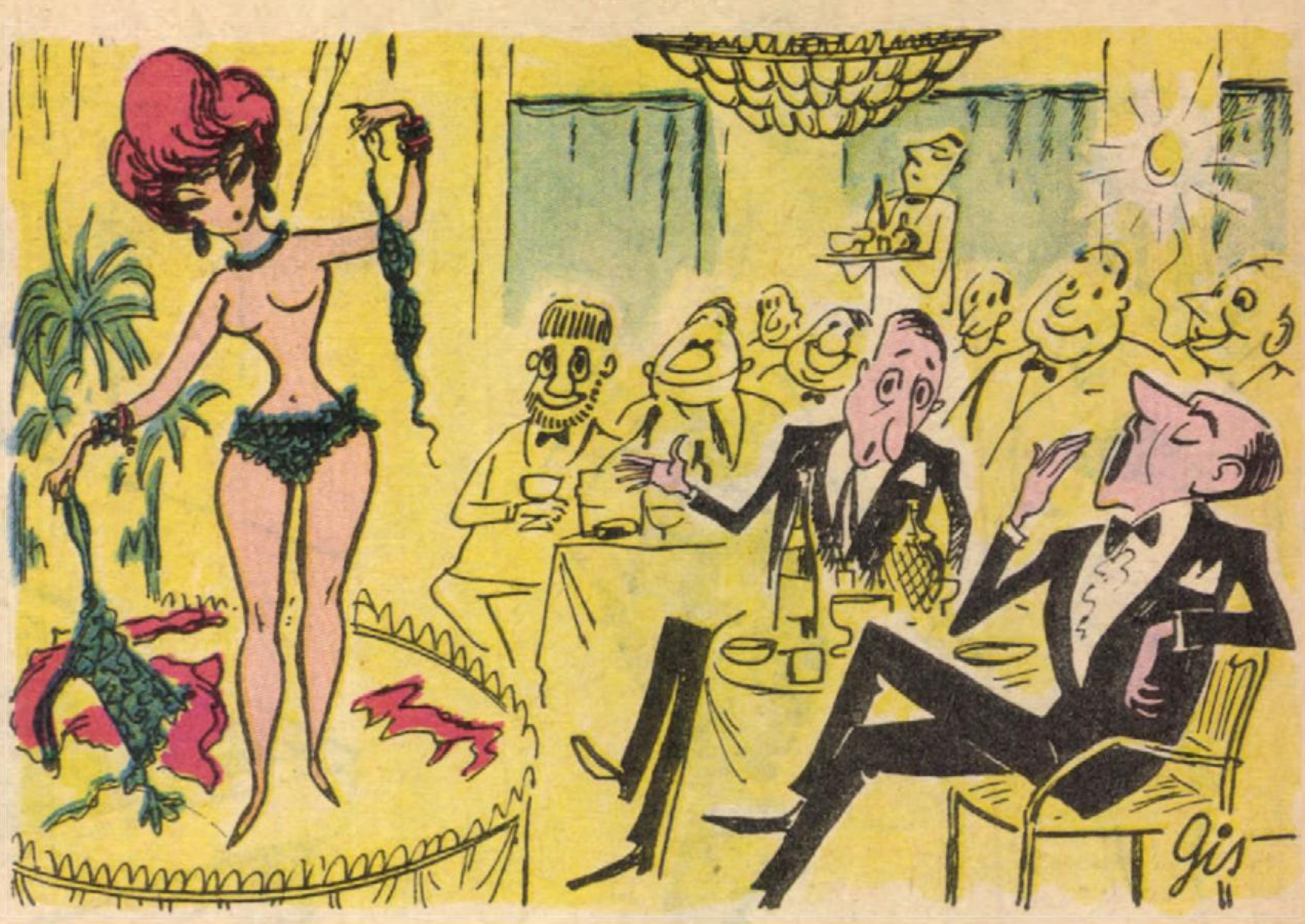
Miklósi Ottó

VADÁSZKALAND

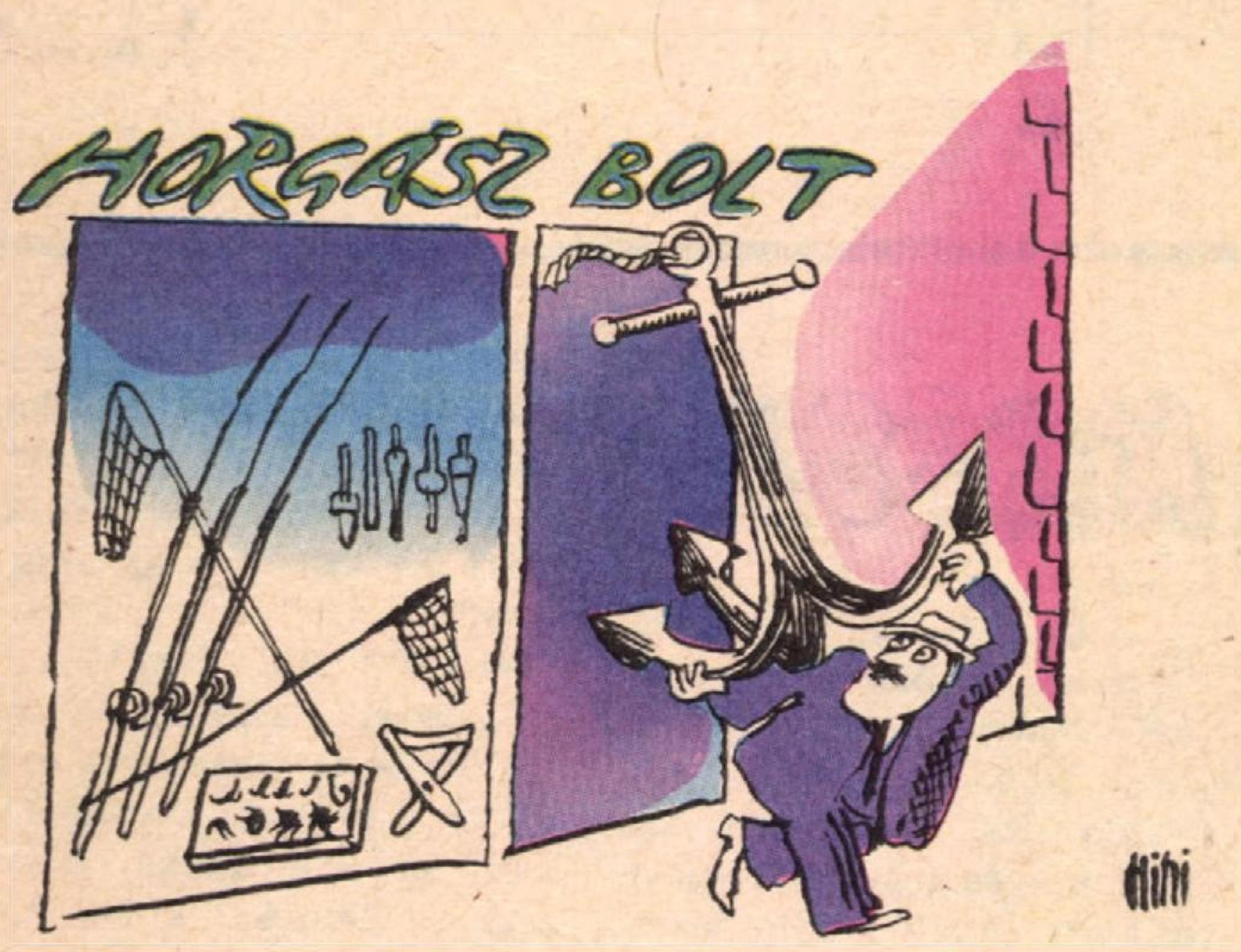
– Ne marháskodj már! Ez nem gyerekjáték!...

KÖZÖNY

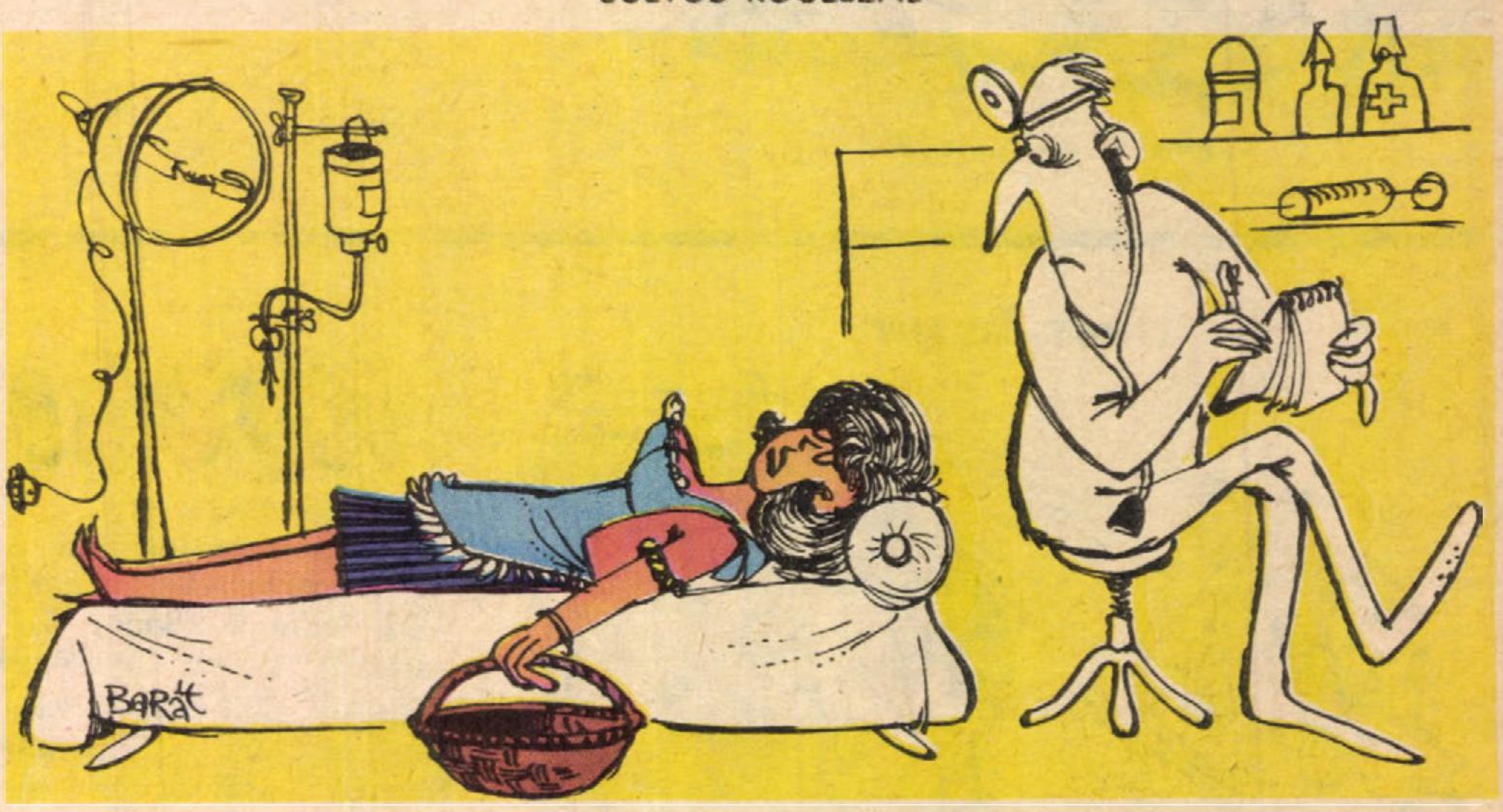

– Amíg nem kezdett vetkőzni, más volt, mint a többi...

ALKALMI VÉTEL

SÚLYOS RÖGESZME

– Velős csontot akarok vásárolni... Velős csontot akarok vásárolni...

HATÁRESET

(LACIKA MONOLOGJA)

Anyu vasárnap vizes ruhával a fején, — ahogy apu mindig mondja — bemártírkodta a reggelinket az asztalra, és keservesen panaszkodott, hogy migrénje van és nem csoda, ha ő idegileg teljesen tönkremegy, amikor neki olyan fia van, mint amilyen én vagyok. Tegnap ugyanis azt hallotta a szülői értekezleten, hogy amikor a sulival kirándulni utaztunk Miskolcra, és a srácoknak nem volt villamosjegyük a Keletihez, nekem pedig volt, akkor én árusítani kezdtem a villamosjegyeket egy forint húsz fillérért. Felháborító az ilyen üzletelés, mondta, és majdnem kisült a szeme a szégyentől miattam a sok szülő és a tanár előtt.

Megmondtam anyunak, hogy összesen csak tizenöt darab jegyet adtam el, és megérdemeltem a húsz fillér hasznot. Éppen anyu mesélte a múltkor, hogy a Corvin mozi előtt háromforintos felárat fizetett egy bácsinak egy jegyre és nem pedig csak húsz fillért. Azt is megmondtam, hogy én is tönkremegyek idegileg anyu mellett, mert hiába könyörögtem neki több mint egy hónapig, hogy vegyen nekem teknősbékát az Állatkertből, ahol már harminc forintért lehet egyet kapni. Én már megcsináltam a helyét is az előszoba sarkában. Mégsem vette meg nekem a teknősbékát.

Anyu erre akkora pofont adott nekem, hogy a vizes ruha leesett a fejéről és azt mondta, majd leszoktat ő engem arról, hogy idegileg tönkremenjek őmellette. Egy szülővel a gyerek nem beszélhet ilyen pimaszul, inkább arra feleljek, hogy miért nem tanulok én rendesen?

Nem tudok erre felelni, mondtam, mert én rendesen tanulok, és azt sem tudom, hogy anyu miért nincs velem megelégedve, amikor mostanában olyan sok ötöst hozok haza.

Éppen ebből látszik, felelte erre anyu, hogy te milyen haszontalan gyerek vagy, mert csak az év végén tanulsz, de év közben elhanyagolod a tanulást.

Mit csináljak, mondtam anyunak, ha most az év végén rám szálltak a tanárok, de hiába, mert én erre ügyesen felkészültem, és minden nap szereztem egy-két ötöst. Pedig Magdi néni matekból óriási vérfürdőt rendezett, és mindenki más egyest meg kettest kapott. Egyedül én feleltem nála ötösre.

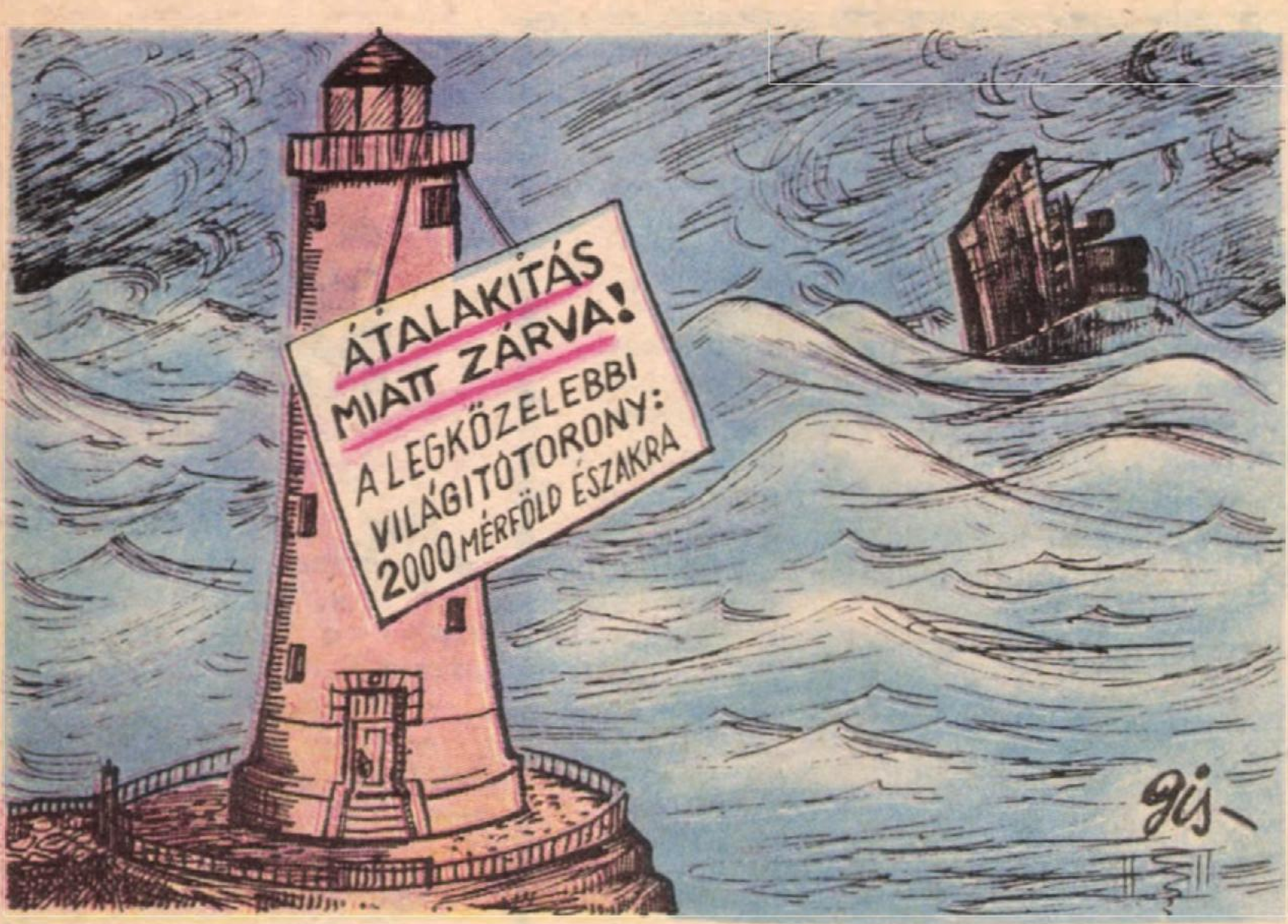
Apu közbeszólt, hogy már az is szép dolog, hogy én az év végén összeszedem magam, de valóban jobb lenne, ha egész évben úgy tanulnék, mint az év végén, amikor rám szállnak a tanárok. És nem való villamosjeggyel, se mással egy gyereknek üzletelni.

Anyu nagyon helyeselt apunak, ami ugyancsak ritka dolog nálunk, még akkor is, ha rólam van szó. Megmagyaráztam, hogy ez csak év végén van így és ilyenkor csak azért szállnak rám a tanárok, mert én határeset vagyok. Apuék nem tudták, mi az, hogy határeset, amin nagyon csodálkoztam, mert ezt a suliban minden gyerek tudja. Azért vagyok határeset, mert egyik tanár bácsi sem tudja eldönteni, hogy négyest adjon-e nekem vagy ötöst, ezért mindegyik most feleltet. Eddig tizenkét ötöst szedtem össze, és négy egész öt tized a minimum, amit kaphatok, és négy egész nyolc a maximum, ha felfelé kerekítenek. Ezt az ellenőrzőből számítottam ki.

Anyu tovább szidott engem, és azt mondta, beírja az ellenőrzőbe, hogy jövőre engem már az első héttől kezdjenek el feleltetni, mert akkor talán megemberelem magam, és nem leszek határeset. Erre én elkezdtem sírni, apu pedig azt mondta, hogy ne sírjak, mert anyu is egy határeset és kár, hogy a szülőnek nincs ellenőrző könyve, és a gyerek nem tudja beírni azt, amit szeretne...

Földes György

ATLANTI-ÓCEÁNON

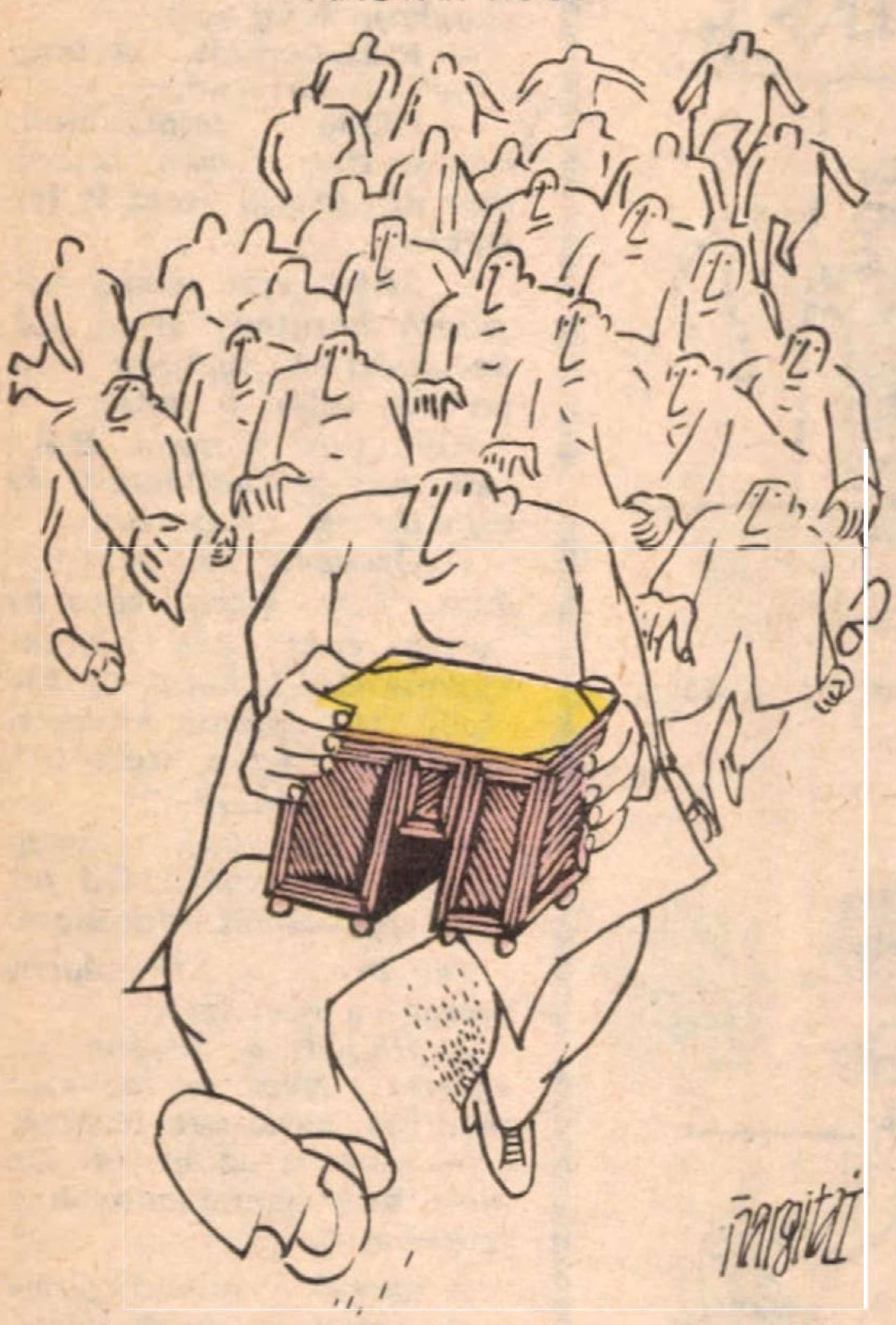

„SZENT" CÉLRA KELL

(A „Christian Science Monitor"-ból)

MAGYAR RUGBY

VÁLOGATÓS KIRÁLYNŐ

NYOMOZÁS

A mesterdetektív éjjeliszekrényén élesen, vészjóslóan felhörgött a telefon. A drót túlsó felén izgatott férfihang jelentkezett:

— Halló! Itt Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár igazgatója. Szörnyű bűntény történt a gyárunkban! Nyomozza ki a tettest! Gyönyörű tiszteletdíjat kap. Mindent fizetek az igazgatói alapból. Vágja magát egy iránytaxiba, és jöjjön!

— Rendben. Kérem, a helyszínen mindent hagyjanak érintetlenül, és főzzenek nekem egy jó kávét, mert anélkül képtelen vagyok koncentrálni — mondta a mesterdetektív és szomorúan bámulva pipáját, bekapott egy szem savanyú cukrot, az orvos ugyanis eltiltotta a dohányzástól.

•

Nem sokkal később a mesterdetektív Stirpák Sándor irodájában szürcsölte a forró feketét. Az igazgató sápadtan nézett maga elé:

— Ilyen szörnyűséget éppen a mi üzemünkben...

— Nyugodjék meg, kérem. Huszonkét perc alatt kerítettem kézre a lajosmizsei kloroformos házasságszédelgőt, tizenhét perc alatt lepleztem le az inárcskakucsi boxeres okirathamisítót. Ebben az ügyben tíz perc múlva ön előtt áll a tettes!

— Előre is nagyon hálás vagyok. Az ön segítsége nélkül rettegés lenne az életem. Soha nem tudhatnám, mikor sújt le megint...

— Csendet kérek! Most összpontosítok! — mondta szigorúan a mesterdetektív és révetegen bámulta Pirikét, a csinos titkárnőt. — Szíveskedjék a következőkre válaszolni: kinek van itt kulcsa az első emeleti raktárhelyiséghez, és mikor volt utoljára káposztás tészta az üzemi konyhán? A gyár bejáratától hány lépés vezet a büféig? Van-e egy Melinda nevű férfidolgozó önöknél? Az éjjeliőrüknek van-e rokona a Fülöp-szigeteken? Milyen időközökben ellenőrzik a gázórát? Ismer-e olyan személyt, aki gyanúsan sokszor ajánlotta fel, hogy bent marad túlórázni, éjfél után hallanak-e titokzatos zörejeket az alagsorból?

Stirpák éppen válaszolni akart, de a mesterdetektív egy erélyes mozdulattal leintette:

— Csend! A kérdéseket csupán azért tettem fel, hogy közben nyugodtan tudjak gondolkozni. A tettes 174 centi magas, gesztenyebarna hajú férfi, kissé selypít. Nemrégiben vakbélműtéten esett át, és kéthónapi szakszervezeti bélyeggel tartozik.

Stirpák feldúltan kiáltott Pirikére:

— Azonnal kéretem Stehola Rezsőt a timsó-részlegtől!

Kisvártatva remegő lábakkal bukott be az ajtón Stehola.

— Íme, a tettes! — mutatott rá egykedvűen a mesterdetektív.

— Végre! Tehát maga az, aki levélben bejelentést tett a felettes hatóságomnál és megbírálta a vezetési módszereimet? — nézett rá villámló tekintettel az igazgató.

— Csak építő jellegű kritikáról van szó. De azt kértem, hogy a bejelentő nevét kezeljék bizalmasan — sóhajtotta megtörten Stehola.

— A bírálatot elfogadom, és holnaptól hálám jeléül, ön a ménkűpusztai részlegünknél helyettes kazánfűtőként dolgozik. Várom további észrevételeit, kérem, ezután is bátran mutasson rá a hibáimra. Volt szerencsém! — kiáltotta Stirpák dühösen, céklapiros arccal, és az ajtón kituszkolta Steholát, aztán hódolattal hajolt meg a mesterdetektív előtt:

— Nem tudom, hogyan csinálta, de köszönöm önnek ezt a bravúrt. Megszabadított egy kellemetlenkedő, nehéz embertől. Parancsoljon, a tiszteletdíja — mondta Stirpák, s egy borítékot csúsztatott a mester zsebébe. Az oda se nézett, de nyomatékosan megjegyezte:

— Ebben a borítékban 341 forint 80 fillér van. Ennyivel akarja kiszúrni a szemem? Magának csak ennyit ér az én zsenialitásom? Na, a Timsó- és Robbanómotorgyárba sem jövök többé! — harsogta dühösen és bevágta maga mögött az ajtót

Galambos Szilveszter

LÁTTA-E MÁR BUDAPESTET ÉJJEL ?

(Kiküldött munkatársaink jelentik)

Most értettem meg a kritikusokat! „Kiküldött munkatársunk" lettem ugyanis. A kiküldetés nem a SALT bécsi értekezletére, hanem a budapesti éjszakába szólt, hogy rajzoló kollégámmal együtt beszámoljunk: mik vannak a pesti éjszakai életben.

Megvallom, nem először fordulok elő a bűnös pesti éjszakában, de hivatalos minőségemben ez volt a premier.

És micsoda különbség!

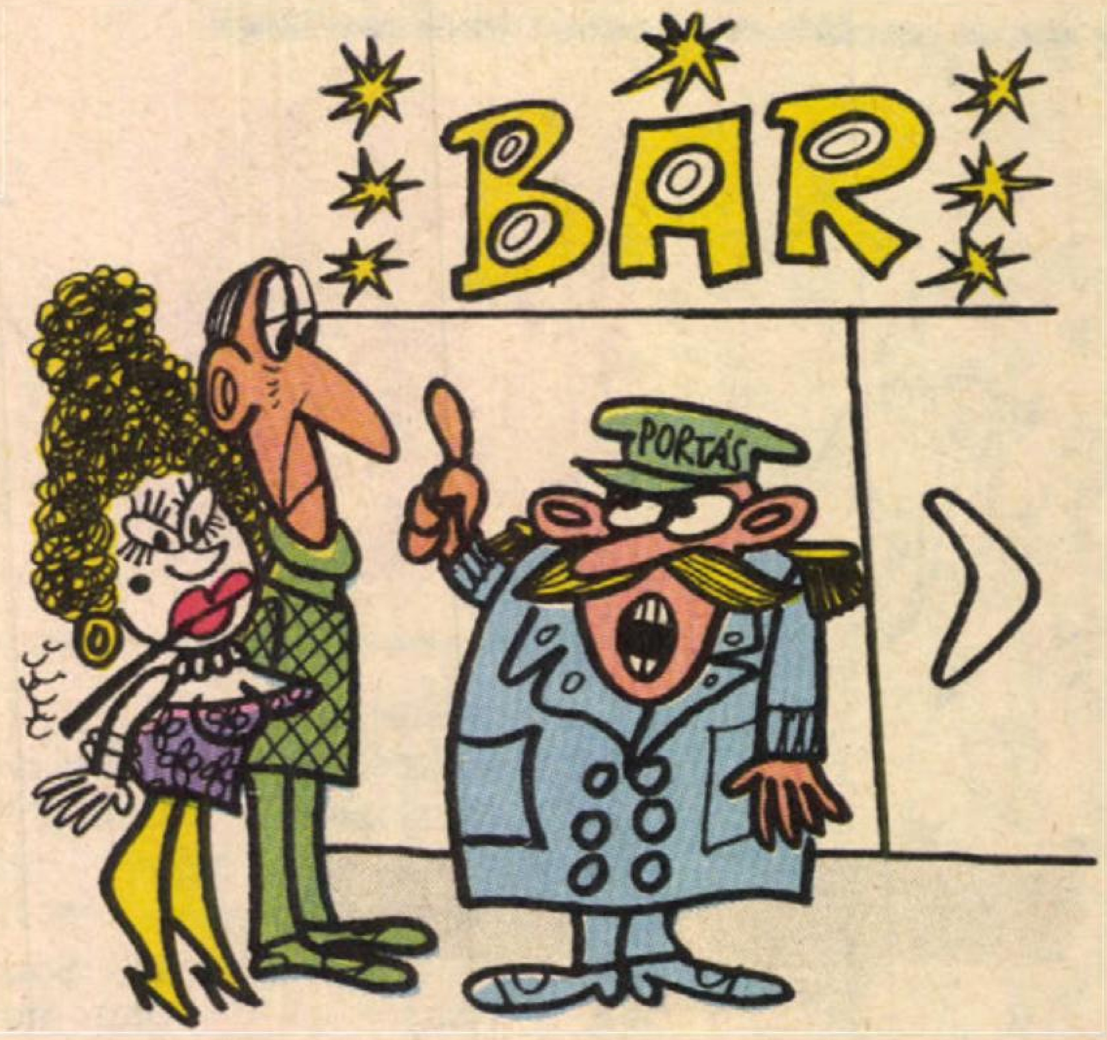
Érdekes, hogy mint magánember, soha nem vettem észre hogy sötét a Nagykörút sőt néha még sokalltam is a fényt. Mint „kiküldöttnek" azonban feltűnt, hogy a fényes, világvárosi Budapest főütőere, éjfél után csaknem olyan, mint egy mezőváros főutcája.

Szégyenkezve kell bevallanom, hogy eleddig nem tűnt fel nekem, hogy a műsorok milyen rosszak, hogy a táncosnők nem képesek egyszerre emelni a lábaikat, hogy a sztriptíz és a kultúrforradalom két különböző dolog. Eddig a tánckarból általában egy lányt néztem most emelkedtem arra a szintre, hogy globálisan, felülről, esztétikai aspektusból, kritikusan figyeljem a produkciót. A lányok külön-külön nagyon csinosak, szépen mozognak, de ami ebből összejön, az bizony gyenge dolog.

Ellenben amikor a számlát kértem, jó kedvem lett. Nem azért, mert az árak alacsonyabbak lettek, mint tegnap voltak. Hanem azért, mert mint „Kiküldött munkatársnak" a szerkesztőség fizette . . .

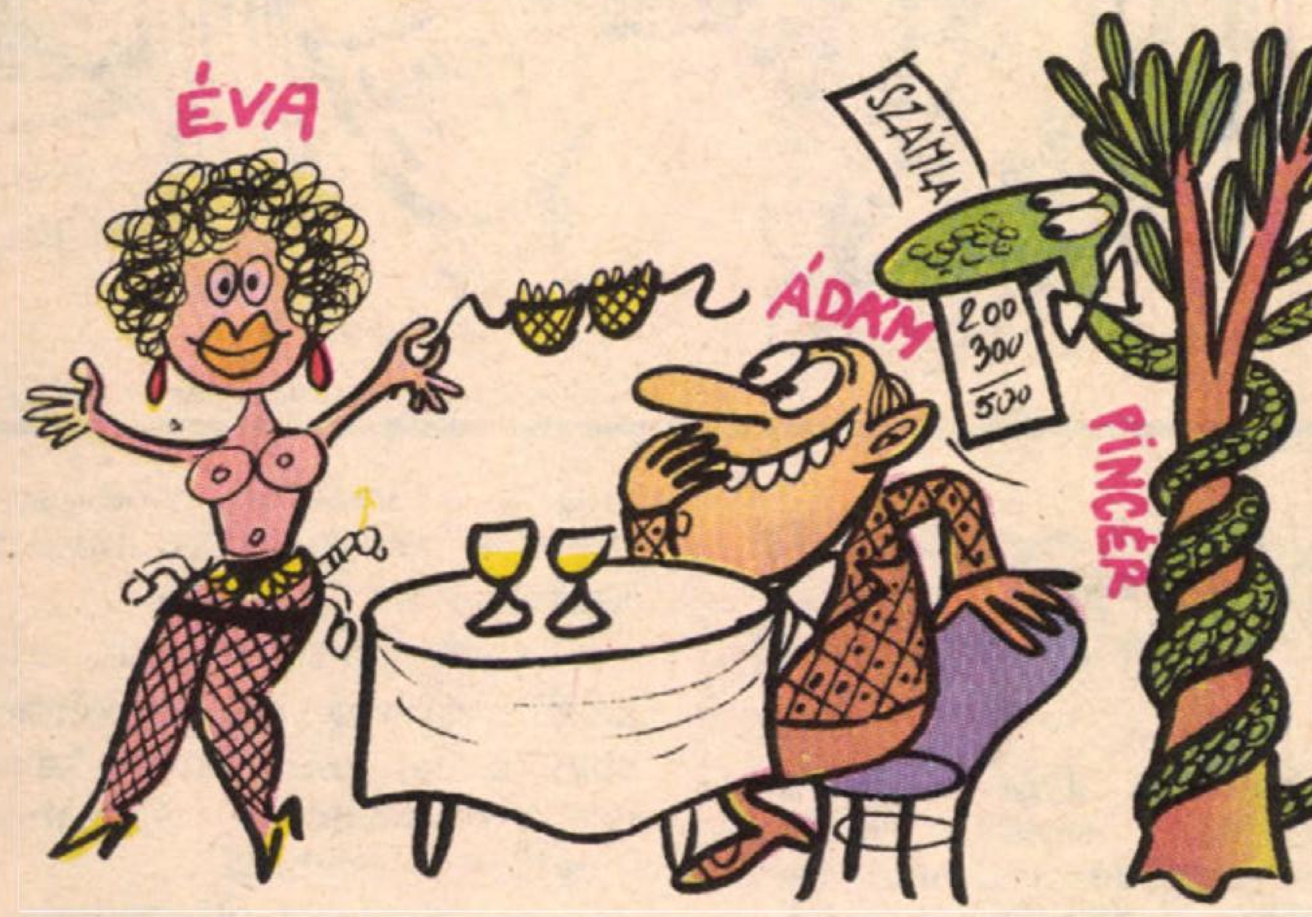
Ö. F.

TÚLSÁGOSAN ISMERIK

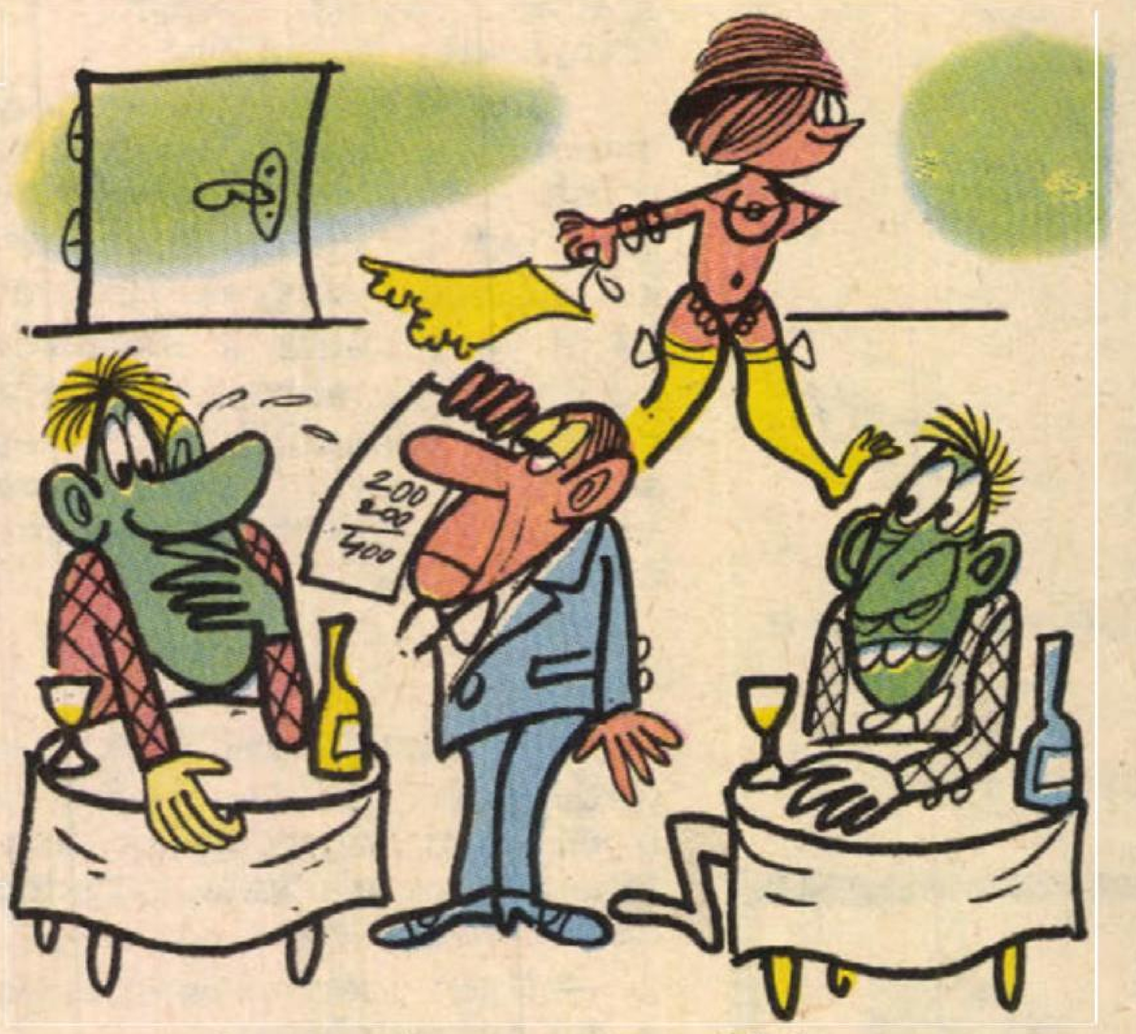

– Az úr csak nyakkendővel jöhet be, a hölgy nyakkendővel sem . . .

IDILL AZ EDEN-BARBAN

FIZETÉSNÉL

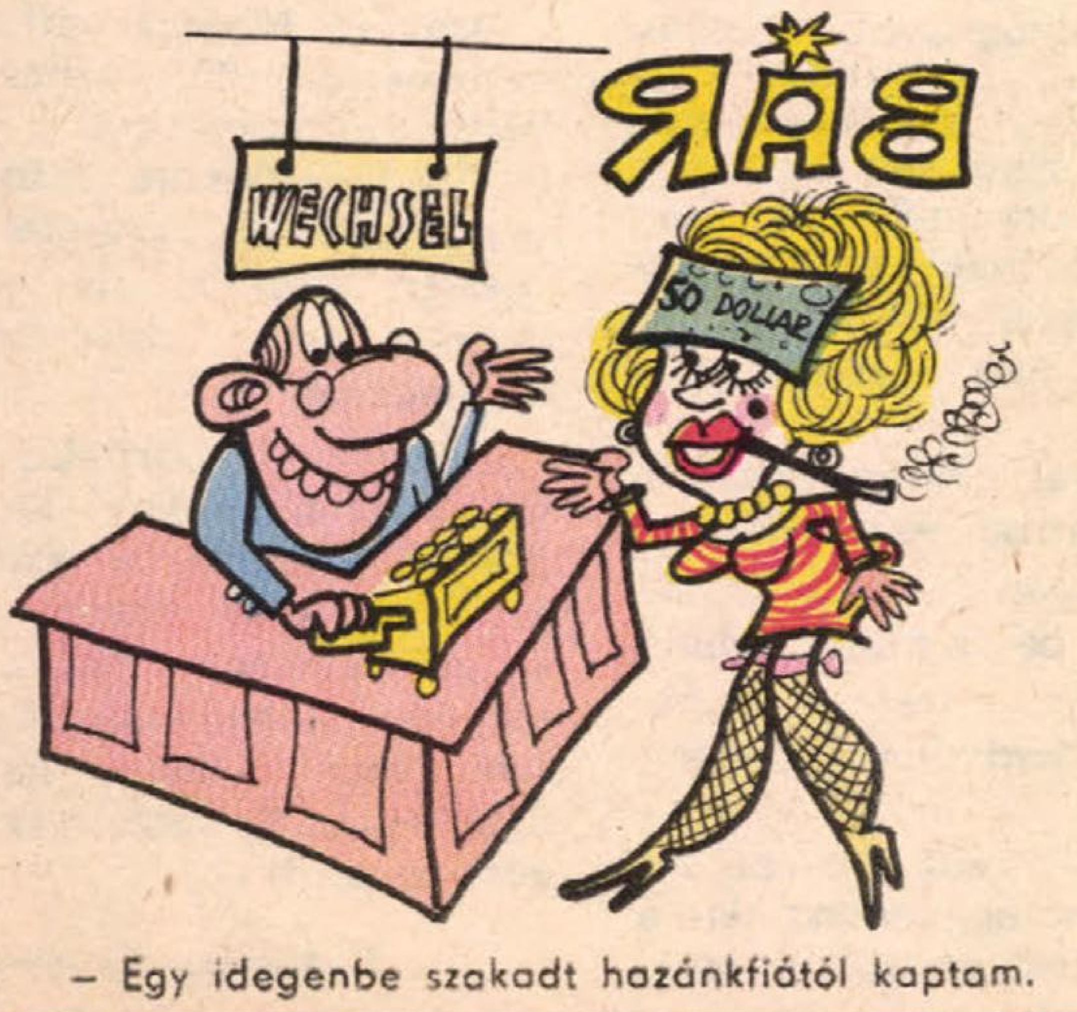
– Úgy látszik, most én vetkőzöm . .

PENDLI

– Barátom, milyen epedőn tud ez az énekesnő lihegni!
– Optikai csalódás, most rohant ide a másik mulatóból.

VALUTA-BEVÁLTÓHELY A BÁROKBAN

– Egy idegenbe szakadt hazánkfiától kaptam.

VALUTÁÉRT, CSAK KÜLFÖLDIEKNEK

– . . . biztos, hogy külföldiek? *Fülöp György rajzai*

KI VOLT A NAGYFŐNÖK?

Egy folytatásos tévékrimi után — de lehet, hogy kémhistória volt — a feleségem azt kérdezte:

— Te értetted?

— Nem egészen — válaszoltam az igazsághoz híven.

— Ki volt a nagyfőnök, a felső kapcsolat?

— Talán az a magas, fekete szemüveges.

— Az a kémelhárító vezetője volt.

— Nagy tévedés. Szerintem az elhárító főnöke a nagyhajú lány volt.

— Fraszkarikát. A lány a gyilkos barátnője.

— Hiába találgatunk, úgy se tudjuk meg, hiszen már az utolsó rész is lement.

— Miért van neked újságíró barátod? Hívd fel Szepezdit, ő gyakran ír a tévéről, talán ő tudja.

Felhívtam Szepezdi Kornélt, aki meghallgatott, és sajnálkozva válaszolta:

— Öregem, én sem tudom. Egy kicsit zavaros volt az egész, nem tudtam kiokoskodni, hogy ki kicsoda. Ha nagyon kíváncsi vagy, hívd fel a szerzőt.

— Nem ismerem.

— Az nem baj, te vagy az ismeretlen néző. Írd fel a telefonszámát, diktálom.

Felírtam, a feleségem mérgesen rám szólt:

— Hagyd a fenébe az egészet. Nem ez az első tévéfilm, amit nem értünk.

— Nem is az utolsó. De most már benne vagyok a felderítésben.

A szerző zavartan válaszolt, amikor meghallotta, hogy miért hívtam fel.

— Megtisztelő az érdeklődése — mondta —, de a rendező az utolsó résznél némi változtatást eszközölt a forgatókönyvön és most már magam sem értem teljesen, hogy . . . Talán telefonáljon a rendezőnek. Megadom a titkos telefonját.

Újra tárcsáztam.

— Halló, itt egy tévénéző. Kérem, legyen szíves elárulni, hogy a filmjében ki volt a nagyfőnök, a felső kapcsolat és a hosszú hajú lány? Hogyan? Ja, úgy . . . Hát köszönöm a felvilágosítást . . .

— Mit mondott? — kérdezte a feleségem.

— Megmagyarázta. De egy szót sem értettem belőle.

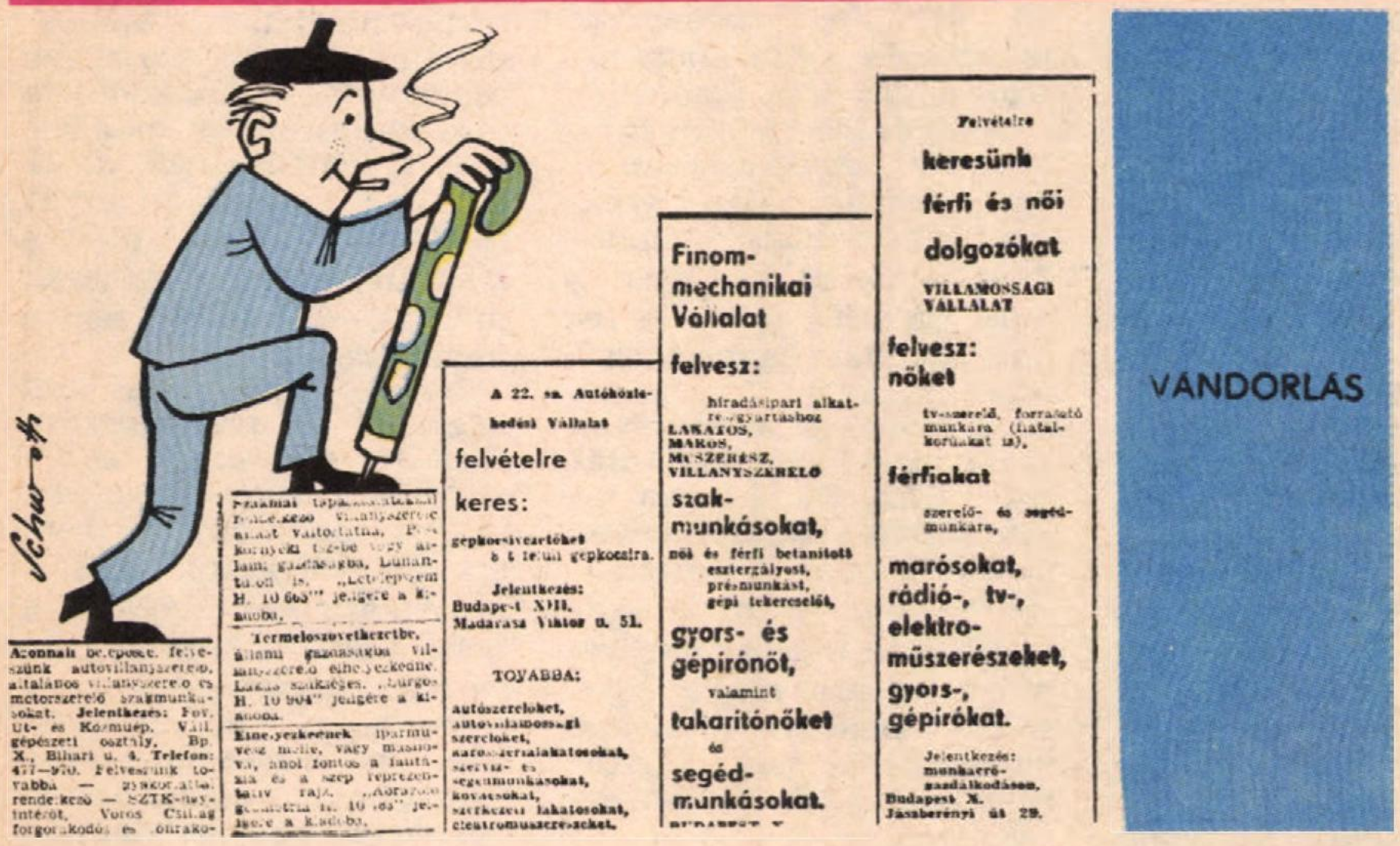
Palásti László

A STRÉBER

– Ne sírj, fiam, szeptemberben újra kezdjük...

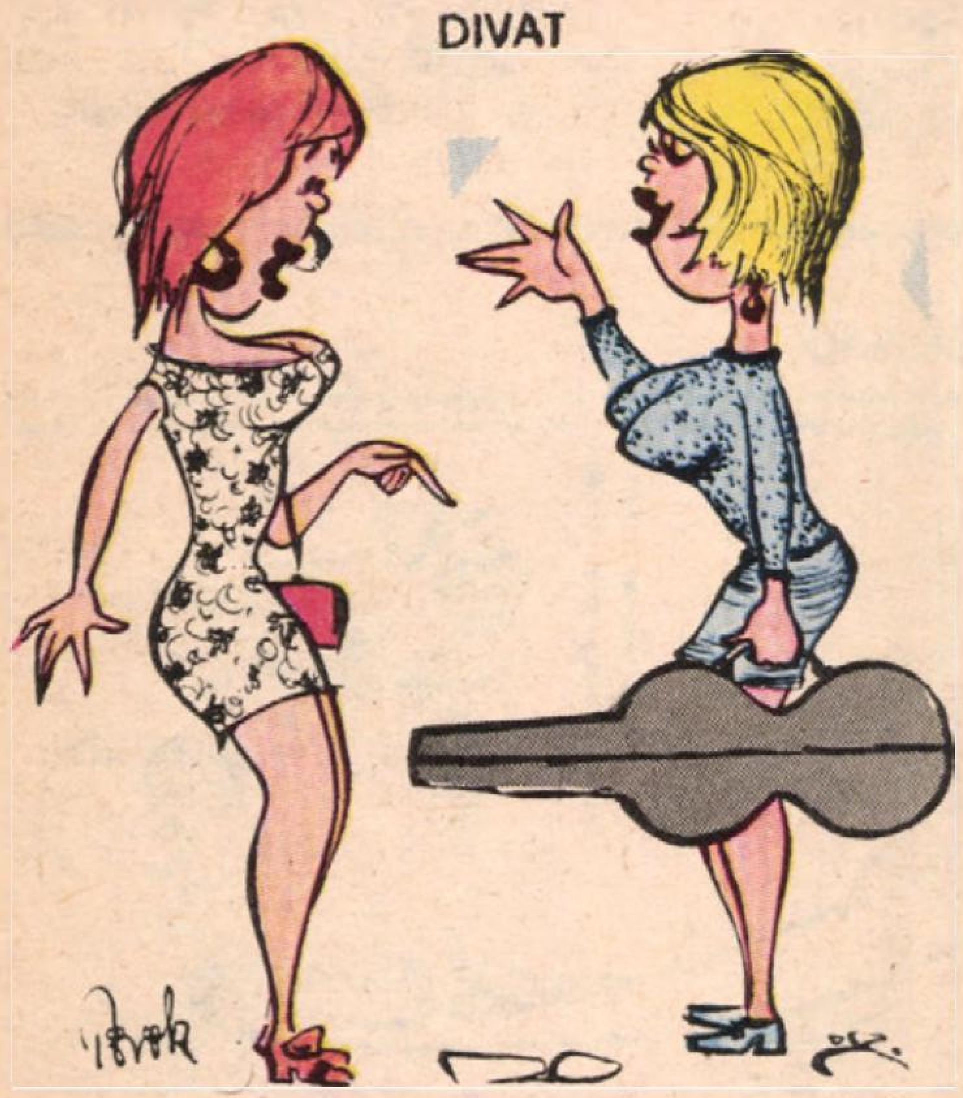
INDOKOLT KÉRDÉS

– Mi bajuk volt egymással, mielőtt meghoztuk nekik a demokráciát?

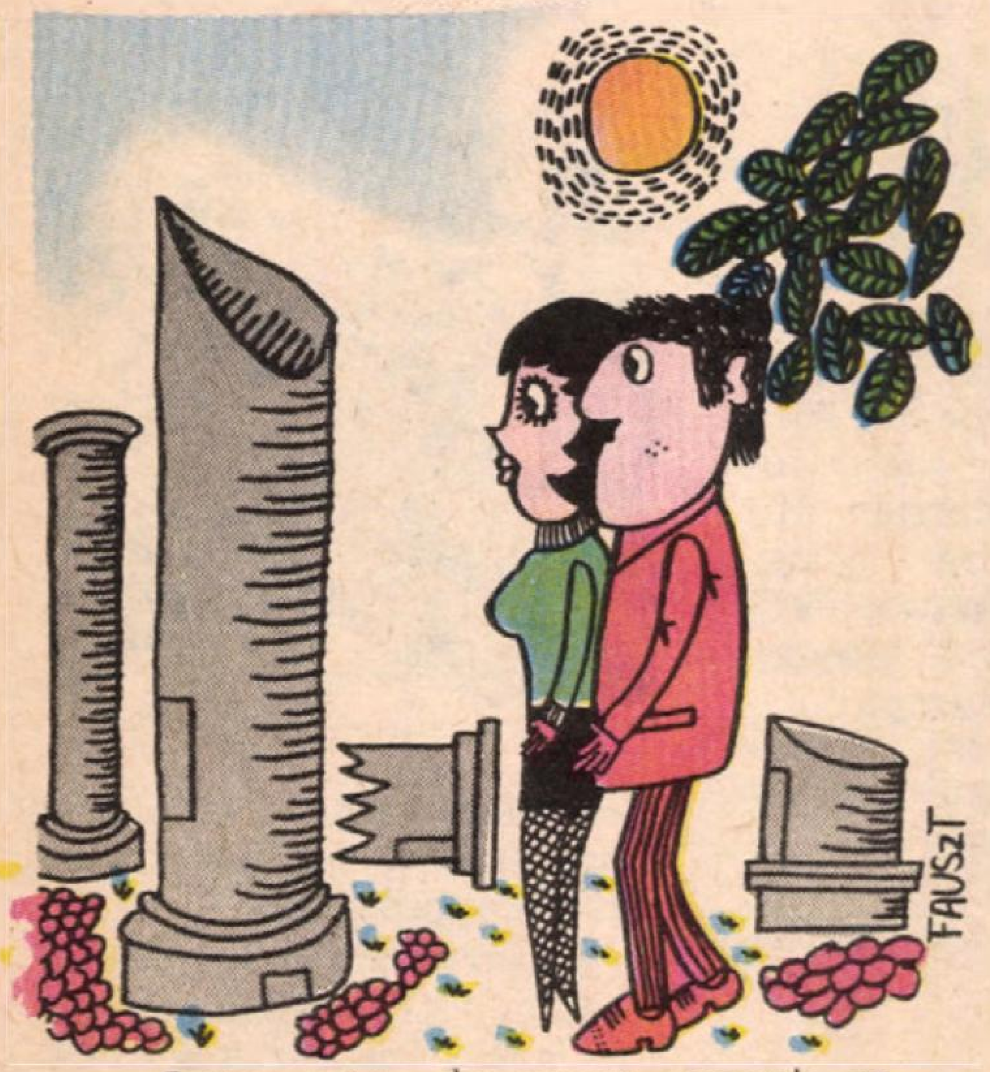
(Az „International Herald Tribune"-ból)

DIVAT

– Mi az, Maca, te hegedülni tanulsz?
– Dehogy. Csak ebben hordom a napszemüvegem.

TURISTÁK

– Szép, szép, de merre vannak az áruházak?

a vendég

Maga hogy jött be?

— Nyitva volt a kertkapu. Szemzőéket keresem...

— Igen. Én vagyok.

— Akkor jó. Amerikai rokonok egy kis csomagot küldtek. Leülhetek?

— Amerikai rokonok? Hogyne. Persze... Tessék csak... Boriska! Gyere csak... Boriska!

— Tessék... Mi van?!

— Képzeld, Boriska... A Benő bácsiék New Yorkból, a Benő bácsiék csomagot küldtek...

— A Benő bácsiék? Hogyhogy...

— A nagybácsikád... A még egyetlen élő testvérem... Istenem!... Már harminc éve nem láttam...

— De hát nem is tudtunk róluk... Nem írtak soha egy sort se! Nem értem...

— Maguknak vannak, ugye, rokonaik New Yorkban? Remélem, nem tévedek... Szemző Benő...

— Igen. Igen. Így hívják, az én drága testvérem, akit már harminc éve nem láttam, amióta kiment Amerikába...

— Akkor jó, akkor csak ő lehet az... Egy kis csomagot küldött... Megkért, hogy adjam át...

— És hogy került magához? Ismeri őket?

— Ó, igen, nekem is élnek kint rokonaim, egy házban laknak, és megkért, amikor most kint voltam, hogy hozzak el maguknak egy kis csomagot... Bocsássanak meg, hogy csak így, ismeretlenül betörtem...

— Persze, én voltam a figyelmetlen... Kislányom, engedd meg, hogy bemutassam ezt a kedves urat...

— Géza... Várnok Géza, engedelmükkel...

— Nagyon örülök, Szemző, ez pedig itt, a lányom, Boriska...

— Boriska, szép név, illik a viselőjéhez...

— Nohát, milyen a véletlen!... Kislányom, hozz már valami süteményt, és feketét... Kínáljuk meg már ezt a kedves urat...

— Jó, papa, de én még mindig nem értem...

— Még én se tértem magamhoz, de hát ilyen a véletlen...

— Örüljünk neki, hogy néha jó is történik az emberrel, igaz?

— Igen. Igen. Mondja, és hogy van az én Benő öcsém?

— Jól. Remekül. Kocsija, villája van... Gazdag. Milliomos... A rokonaim azt mondják, hogy egyike a leggazdagabb embereknek, New Yorkban...

— Boriska, gyere már! Hallod, a Benő bácsiék milliomosok lettek! Istenem, az én drága testvérem, mennyit gondoltam rá...

— Hát igen, a vér nem válik vízzé...

— Tessék, itt a fekete, és vegyen ebből a süteményből is!

— Vegyen csak, ne keresse magát, a lányom sütötte, töltök egy kis borocskát is... Istenem, az én drága testvérem!... Bár láthatnám... Nem jönnek haza látogatóba? Nem mondták?

— De talán... De csak a jövő évben, addig még írnak...

— És maga, fiatalember? Itt lakik Pesten?

— Nem, szombathelyi vagyok... Onnan is jöttem fel, hogy elhozzam ezt a kis csomagot... Hoztunk fel borjúhúst, a vágóhídon dolgozom...

— Nocsak, borjúhúst, hallod, Boriska?

— Szívesen átadok egy-két kilót... ha gondolják... Ha már ilyen kedvesek...

— De mennyire... Nagyon köszönjük...

— És hogy kilója?...

— Ötvennyolc forint... Maguknak... Haszon nélkül számítom...

— Jól jönne két kiló szép borjúhús, igaz, Boriska?

— Este, a csomaggal együtt elhozom...

— Hozd csak a tárcámat, kislányom... Tessék, nincs nálam aprópénz... 120 forint...

— Négyet visszaadok... És akkor estére hozom a húst a csomaggal együtt. Este viszontlátjuk egymást!

— — — — — — — — —

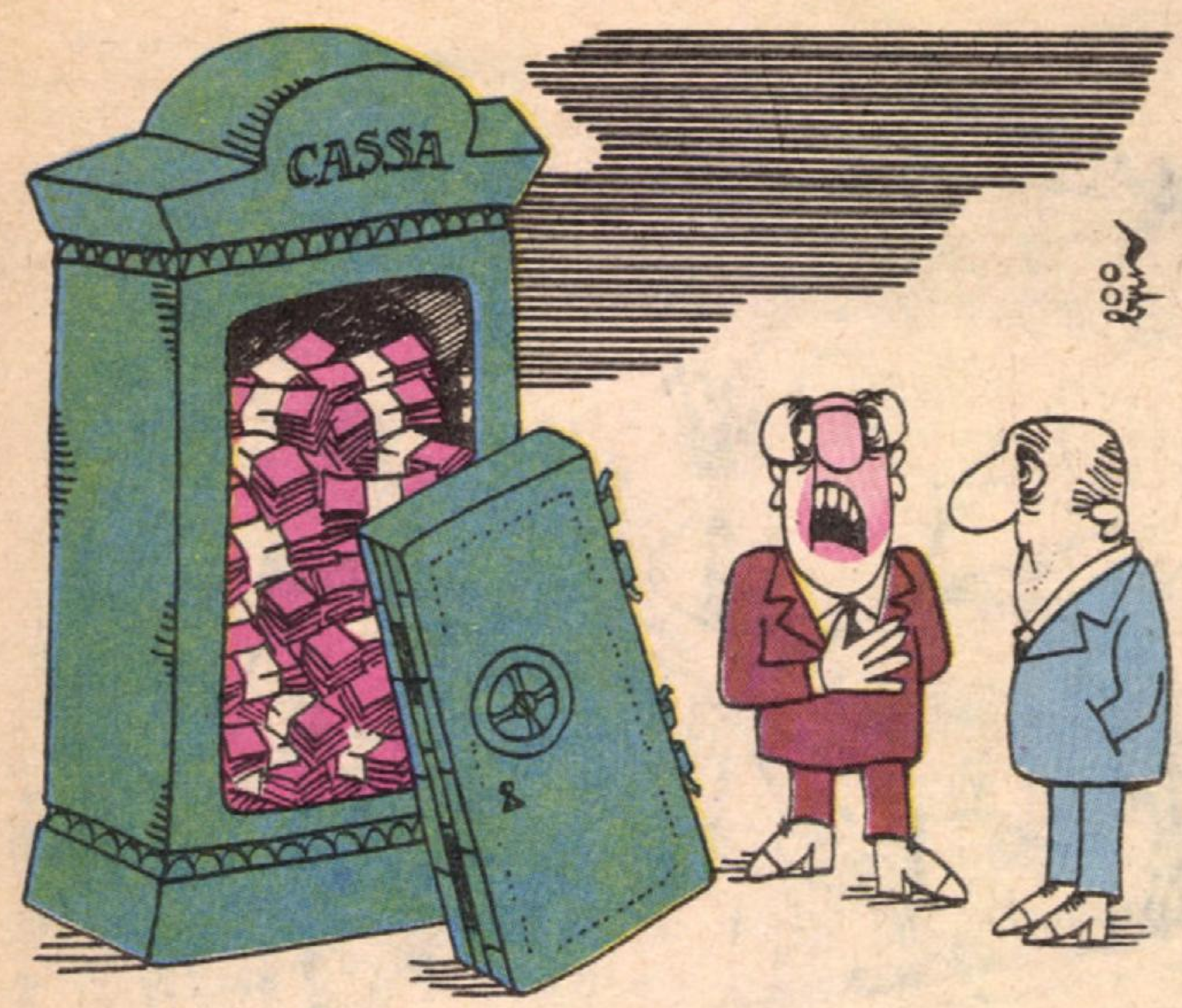
— Boriska, nyisd már ki a televíziót! A kedvenc műsorom, a Kék fény megy...

— Nézd, apa!... Ez a mi délelőtti látogatónk!... Várnok Géza, a Kék fényben...

— No látod, kislányom, betartotta a szavát. Megígérte, hogy este viszontlátjuk egymást!

Kemény György

BECSÜLETES VÁLLALAT

– Már három hete hiába keresünk egy szerelőt, aki a kiesett ajtót visszarakná...

A NAPTÁRALKOTÓ

– Hova tegyem a Cukorka Hetet?

EGY KIS MONDATTANI LECKE

Nem árulom el, ki írta, hol olvastam az alább következő szövegrészt. Annyit mégis kibökök, hogy tehetséges, rokonszenves, általam is becsült költőnk a szerző. Általam becsült voltát azzal is bizonyíthatom, hogy több verseskötetét megvettem, olvastam. Fogadom, ezután is hű olvasója leszek. Így kezdi egy könyvismertetését: „Kassák Lajos költői életműve 1200 oldalon negyvenezer verssor. De mi van még e ténymegállapító *összetett mondat* mögött?"

A filológiai szokáshoz híven megjegyzem, hogy az *összetett mondat* kifejezést én emeltem ki (F. G.). Miért? Az igaz, hogy az idézet első mondata, mint a második és általában a legtöbb mondat, szavakból van összetéve. De azért még nem „összetett mondat" az a mondat, akárhány szóból áll is.

Ludas Matyink annyira buzgó terjesztője anyanyelvi műveltségünknek, hogy bátorkodom megkérni, tartsunk ismét egy kis népszerűsítő csevegést, ezúttal mondattani leckét. Nem árt olykor ismételnünk, ha osztályt nem is, csak egy-egy mulasztott órának az anyagát, főként, ha nyelvünkről van szó, nyelvünk tanáról.

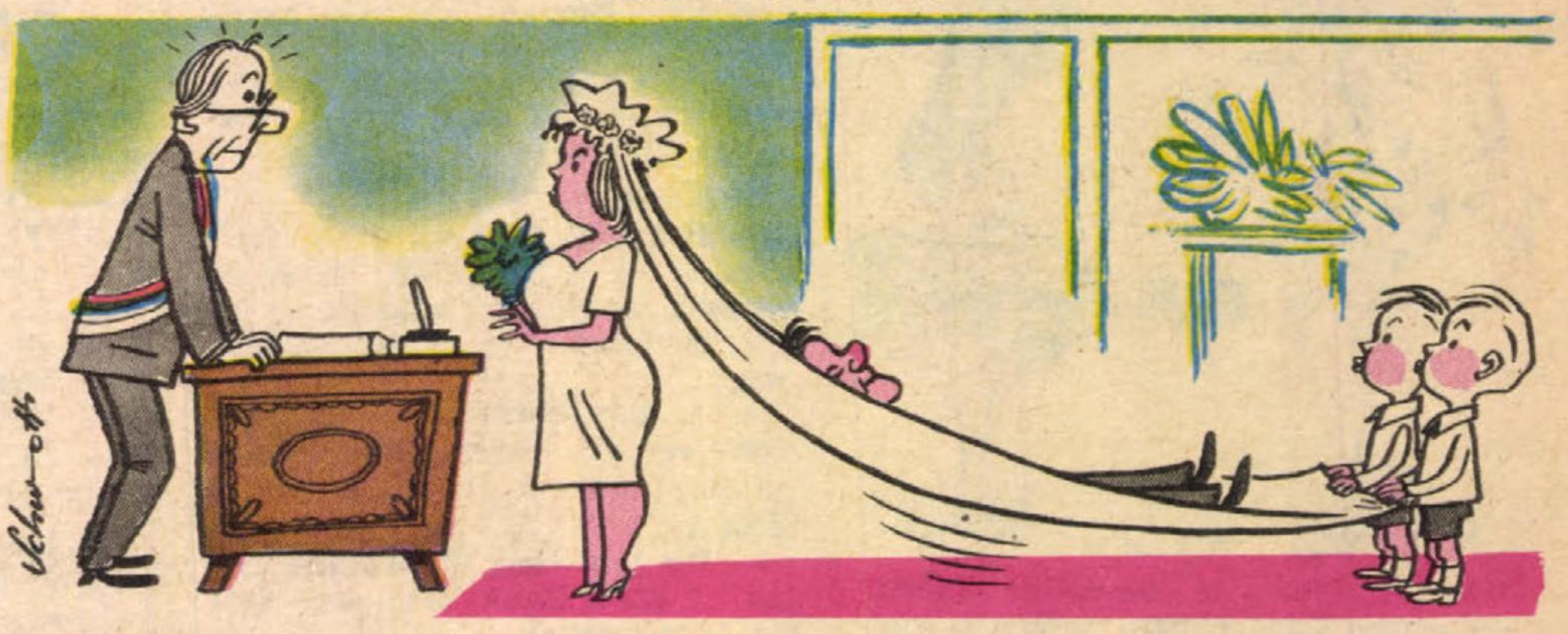
Lássuk csak, hogyan tevődik össze az olyan mondat, amelyik igazándiból összetett. De előbb meg kell ismernünk az e g y s z e r ű mondatot. Azt hiszem, jó lesz példának, amit A magyar nyelv értelmező szótárának készítése közben mint „tipikusan mindennapi" egyszerű mondatot szoktunk emlegetni — jókedvünkben: *A halottkém kuglizik.* Ez annyira egyszerű mondat, hogy egyszersmind tőmondat is, mert csupán alany és állítmány van benne. Tegyünk bele más mondatrészeket is! *A nyalka halottkém a hullaháznak félhomályban derengő padlásán fejében furcsa gondolatokat forgatva egy tar koponyával úgyszólván mindennap estétől éjfélig csak úgy kedvtelésből és lelki frissítőül felességével együtt eszeveszetten kuglizik.* No, ugyancsak kibővítettem a mondatot, ámde ez még most is csak egyszerű (nem összetett) mondat. Egyszerű bővített mondat. Van benne az alanyon és állítmányon kívül tárgy, többféle határozó, jelző. Barokkosan telezsúfoltam sokfajta bővítménnyel, de mondattani szerkezetét tekintve egyszerű. Még tovább is lehetne bővíteni, mégis egyszerű mondat maradna, bármennyire nem egyszerű amúgy, hétköznapi értelemben.

Hát mikor ö s s z e t e t t a mondat? Mint láttuk, akárhogy bővítettük is mondatunkat, halmoztuk a mondatrészeket, az valójában egyszerű, mondattani szempontból tagolatlan maradt, hiszen az a mondat egyetlen (igaz, jól fölpuffasztott) gondolatot foglal magába. De íme, mindjárt választó barázda támad rajta, mint az osztódó sejten, ha megtoldom egy másik gondolattal: *Tudtuk, a halottkém kuglizik.* Ez már összetett mondat. A *Tudtuk* főmondat. Ez uralkodik, maga alá rendeli, teperi azt a gondolatot, amely előzőleg, a nem összetett mondatban önálló volt. Mit tudtunk? ...*(hogy) a halottkém kuglizik.* Ez tárgyi mellékmondat. Mellékmondat, mivel alája van rendelve az uralkodó, a rangosabb, önálló mondatnak, a főmondatnak. Jóval kevesebb szóból áll ez az összetett mondat, mint a kiagyalt egyszerű bővített mondat. Tehát itt sem a mennyiség számít!

Jaj, de már abba kell hagynom a nyelvtanozást. Egyelőre elég ennyi az iskolai emlékek idézgetéséből. Vigasztalódjunk: nem árt ám emlékezni, még a nyelvtanra sem! Tudom, a költő e nélkül is írhat szép verset, mindamellett méltóbb hozzá, hasznára is van, ha mélyebben, tudatosabban beletekinthet nyelvének (gondolatainak) gyakran homályló belsejébe, a nyelvi alakító erők működésébe. A nyelvtan csak segíti ebben.

Ferenczy Géza

SZERELMI HÁZASSÁG

– Kicsit iszákos, de azért én nagyon szeretem!...

a világ anekdotakincséből

Louis *Pasteur*, a veszettség, a kolera, a lépfene elleni védőoltás, valamint az élelmiszerek hőkezeléses tartósításának: a *pasztőrizálásnak* felfedezője — valami csekélységen összekoccant Paul *Cosagnac* íróval. Cosagnac, annak rendje-módja szerint, párbajsegédeket küldött Pasteurhöz és fegyveres elégtételt kért. Az író megbízottai Pasteurt laboratóriumában keresték fel, ahol éppen strichninnel kísérletezett.

— *Fegyveres elégtétel?* — tűnődött Pasteur. — *Amennyire a párbajkódexet ismerem, mint kihívott fél, a fegyvert én választhatom meg.*

— *Természetesen* — vágták össze bokájukat az urak.

— *Nos, kérem* — folytatta a tudós —, *itt van két egyforma kolbász, én ezeket választom. Az egyik strichnines, a másik tiszta hússal van töltve. Cosagnac úr egye meg az egyiket, a másik nekem marad. Az első harapás joga természetesen megbízójukat illeti.*

A párbaj elmaradt.

•

Robert *Koch*, Nobel-díjas német bakteriológust, a tuberkulózis-baktérium és a kolera-vibrió felfedezőjét, meglátogatta egy külföldi kollégája. A látogató a sűrű gőzökben úszó laboratóriumban meghatottan állt Koch elé, aki egy üvegedény körül tevékenykedett, amely alatt kék lánggal égett a borszeszlámpa.

— *Nyilván pneumococcusokat tanulmányoz* — találgatta a kolléga.

— *Nem.*

— *Akkor talán staphilococcust?*

— *Nem.*

— *Gömbbaktériumokat?*

— *Nem.*

— Restellem, de akkor nem tudok rájönni, hogy mivel foglalkozik.

— *Elárulom, kollégám* — mosolyodott el Koch —, *egy pár virslit főzök magamnak tízóraira!*

Békés István gyűjtése

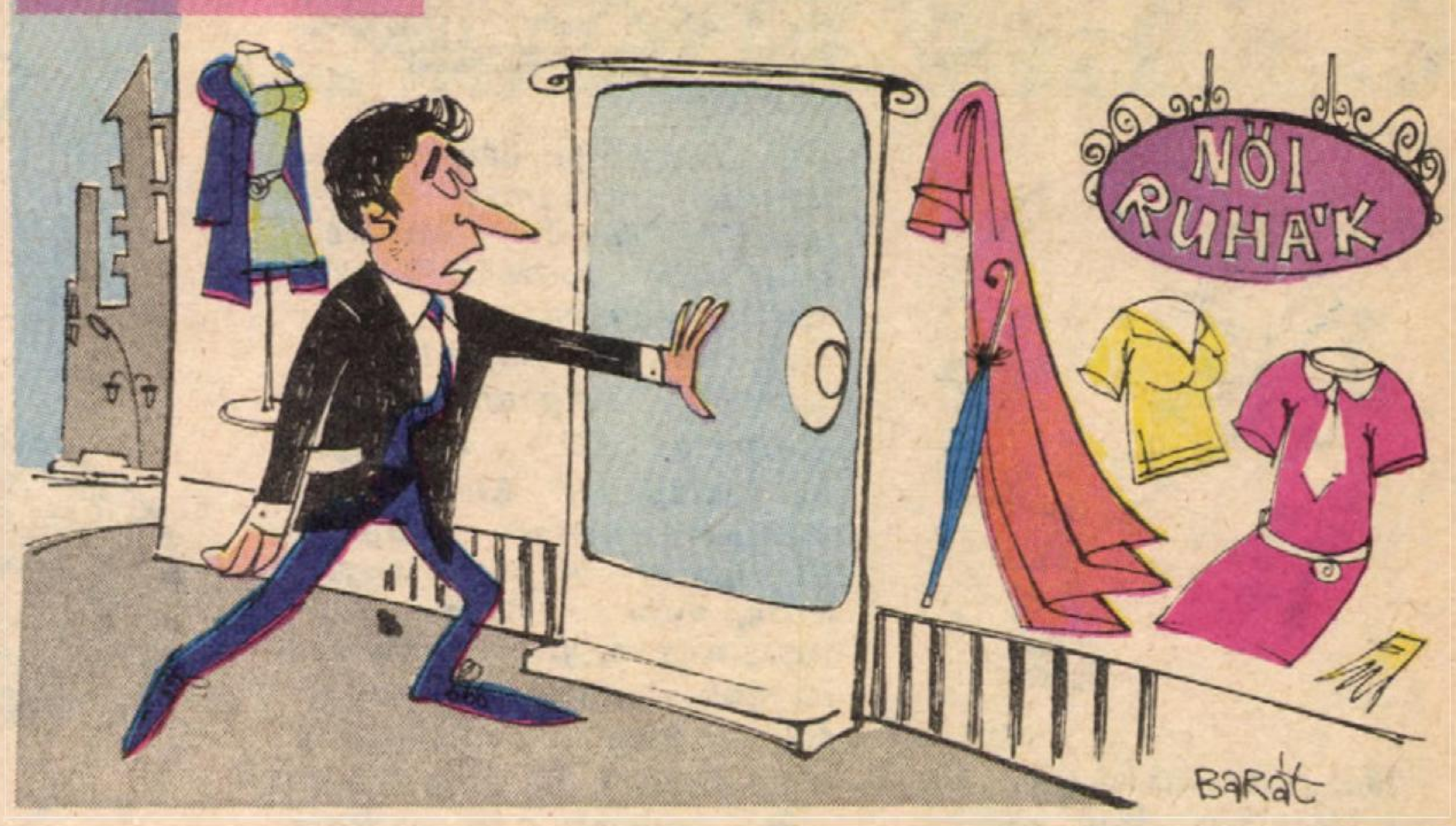
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mit álmodtak az éjjel?

Pusztai Pál:

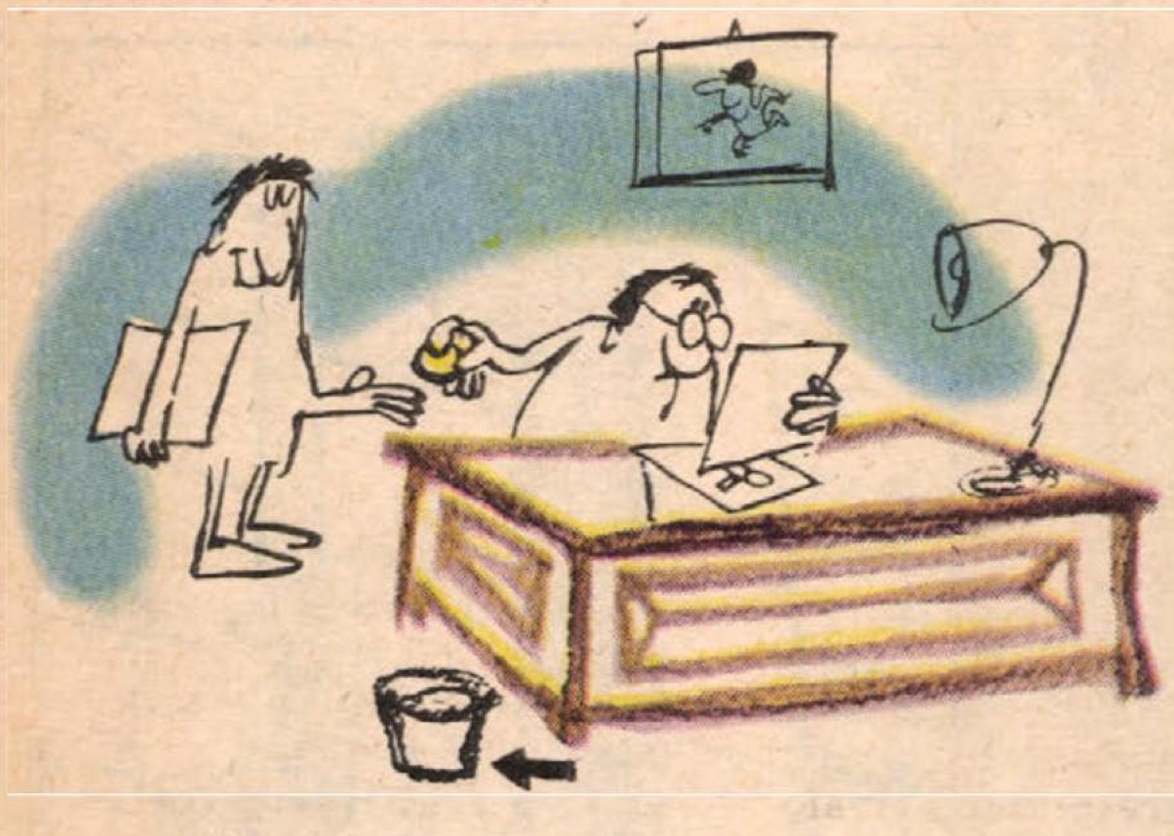
– Kényelmesen és gyorsan utaztam a 6-os villamoson!

Barát József:

– Nálunk csak a feleségem álmodik. Enyém a megvalósítás öröme.

Sajdik Ferenc:

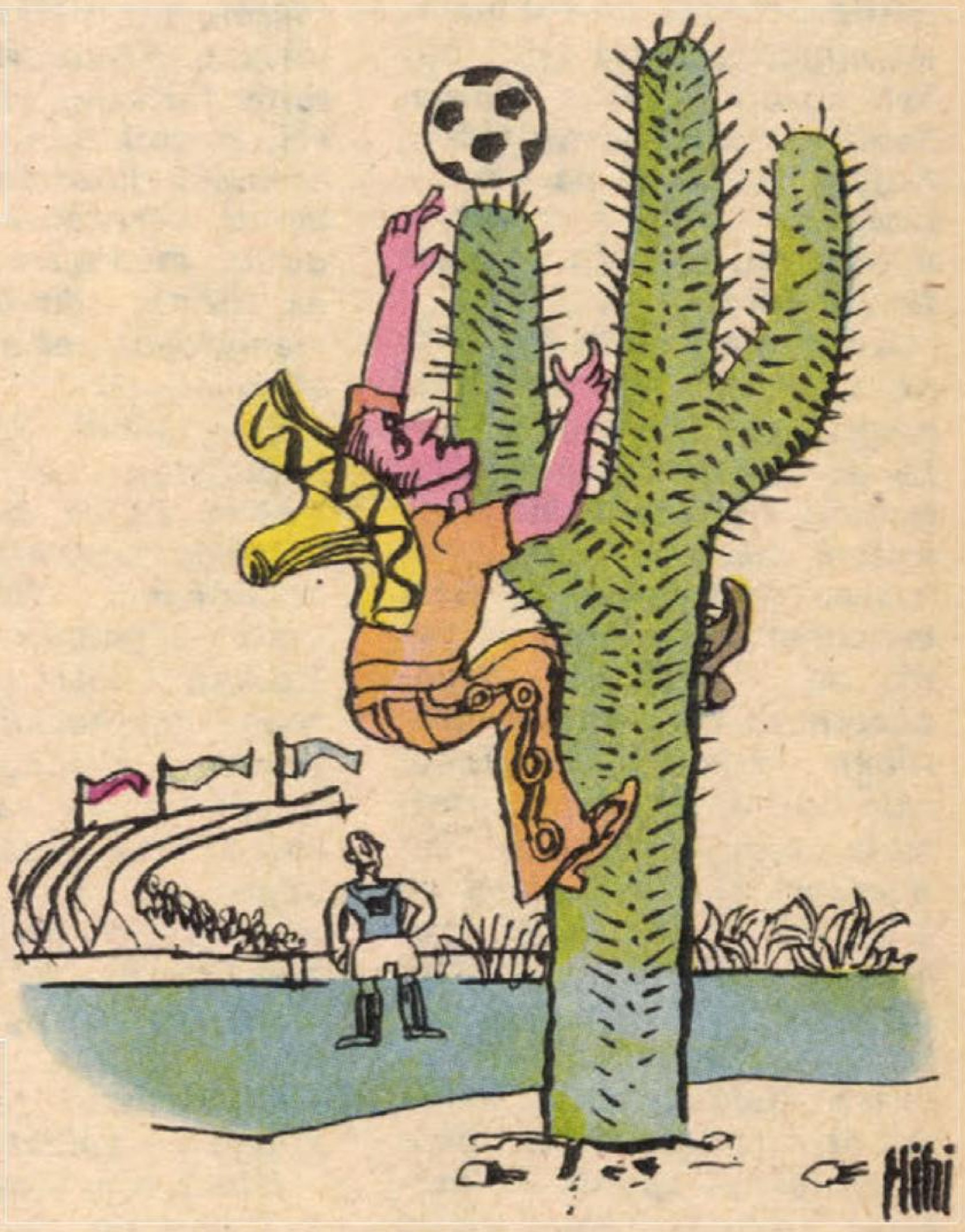
– Nagyon szepet álmodtam ... Ezentúl a karikatúrák után is adnak borravalót.

Vasvári Anna:

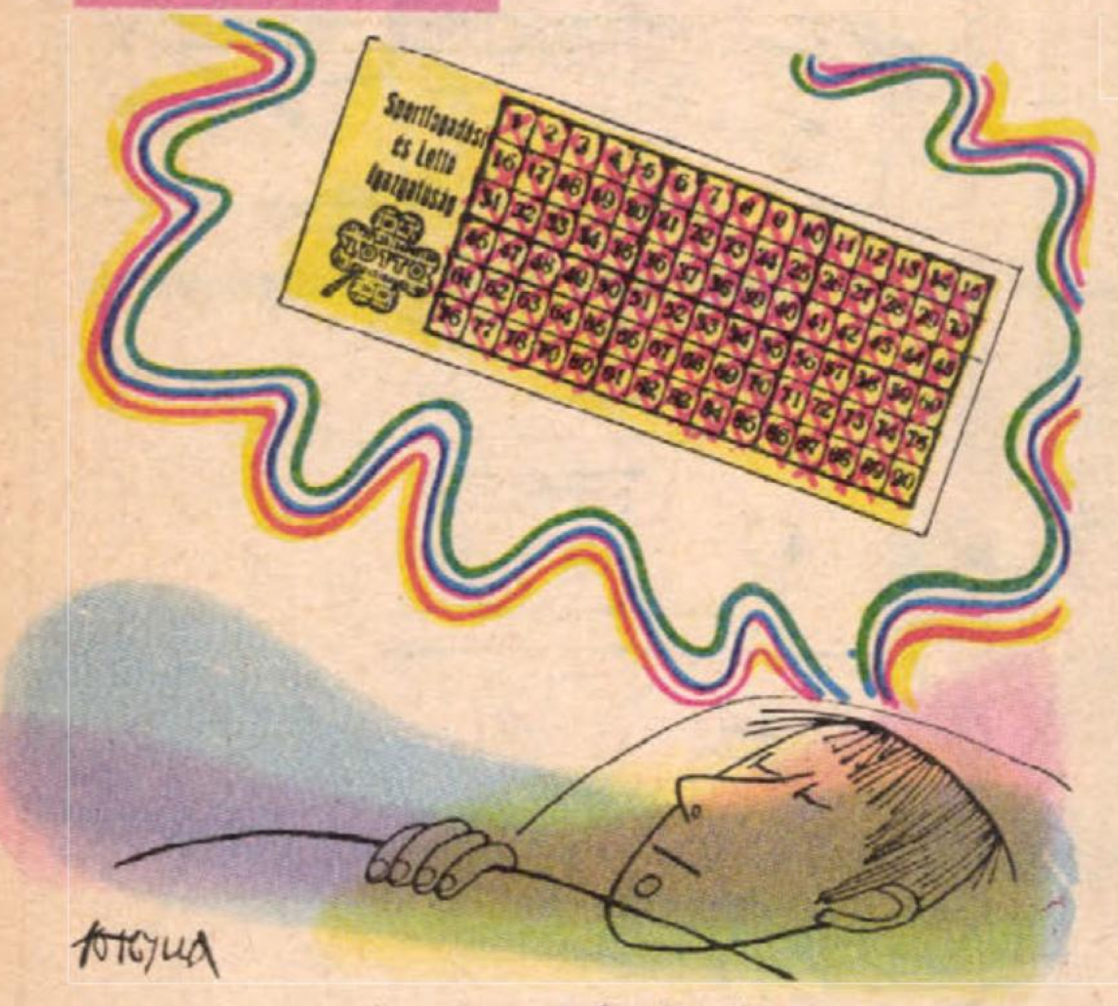
– Hogy „Sub auspiciis rei publicae popularis" végeztem a főzőtanfolyamot.

Hegedűs István:

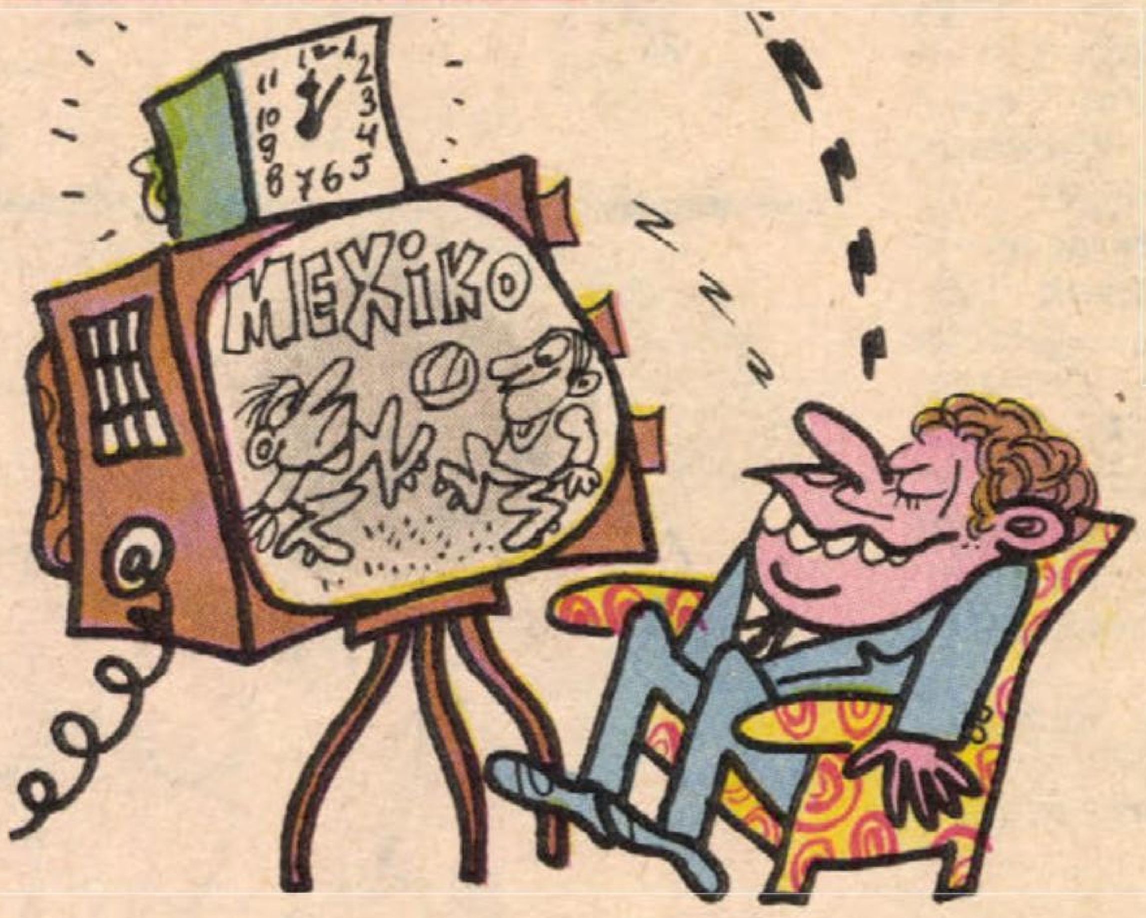
– Labdaszedő voltam Mexikóban ...

Tót Gyula:

– Lottó nyerőszámokat.

Füläp György:

– Hogy mi is ott vagyunk ...

Várnai György:

– Hogy én vagyok Kolumbusz, és az istennek sem találom meg Amerikát.

Endrődi István:

– Iskolába jártam, és megbuktam rajzból!

Balázs-Piri Balázs:

– Leszállították a detektívregények árát ...

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

1945. március elsején, Gogol: Revizor című szatírájával nyitottuk Újpesten, a Szent István téren levő egykori Katolikus Kultúrházban, a felszabadulás után elsőként működő színházat a fővárosban. József Attila Színház volt a neve. Az együttes tagja volt többek között Balázs Samu, Somló István, Bárdy Ödön, Rajczy Lajos. A párt megbízásából én szerveztem a társulatot és én rendeztem a darabot is.

A bemutató előtti főpróbára, mint mindig, társaimat megelőzve érkeztem a színházba. Ellenőriztem a díszletezők munkáját, fát aprítottam, tüzet raktam a hatalmas vaskályhában, vizet melegítettem a borotválkozáshoz. Javában szappanoztam az arcomat az öltözőben, mikor váratlanul rám nyitott egy jól megtermett szovjet harcos. Tenyerével borostás képét simogatva, a felfedezés örömével kiáltott: „Barbély! Barbély!" Frissen vetkőzni kezdett. Pufajkáját otthonosan felakasztotta, kucsmáját, tarisznyáját, géppisztolyával együtt az asztalra tette. Kényelmesen elhelyezkedett egy karosszékben, ahogy a sorukra váró vendégek szoktak a fodrásznál.

Kezemben a kifent késsel, zavartan néztem a szünet nélkül mosolygó katonát. Kifejező gesztusokkal biztatott: ne zavartassam magamat, folytassam a borotválkozást, nagy szerencsének tartja, hogy véletlenül ráakadt egy fodrászra, aki végre szakszerűen megszabadítja szőrzetétől.

Kézzel-lábbal magyaráztam: nem vállalom a borotválását. Nyújtottam neki a kést, jobban jár, ha saját kezűleg borotválkozik. „Nyet barbély!" mutattam magamra. „Artyiszt!" Tagolva ismételtem: nem fodrász, hanem színész vagyok!

A katona felpattant a székről. Magához ölelve kiáltotta: „Dá... dá! Barbély ártyiszt!" Elégedetten visszaereszkedett helyére. Felfogtam a szavait. Azt hitte, nem egyszerű fodrász, hanem fodrászművész vagyok. Ragyogott az örömtől, én meg verejtékeztem a félelemtől. De nem tehettem egyebet, megadtam magamat a sorsomnak. Lesz, ami lesz. Nyakába igazítottam a törülközőt, szappanoztam, majd a sok szappanozástól alaposan megpuhult szakállt szerencsésen, vér nélkül eltávolítottam. Kuncsaftom kinyitotta tarisznyáját. Kenyérrel, sajttal, kolbásszal, dohánnyal jutalmazott. Vállamat veregetve értésemre adta, mennyire elégedett, és ígérte, rövidesen ismét meglátogat, sőt a barátait is elhívja.

Este, jóval előadás előtt felöltöztek a szereplők. Rajczy Lajos, hogy elszívjon egy cigarettát, kiment az udvarra. Néhány perc múlva sápadtan tért vissza. Halkan közölte: szerinte nem tarthatjuk meg a Revizor bemutatóját. Az udvar tele van szovjet katonákkal. Legalább négynapos szakálla, van valamennyinek. Bizonyára borotválkozni jöttek. A délelőtti legény nyilván hírét vitte, milyen kiváló borbélyművészt fedezett fel ebben az épületben.

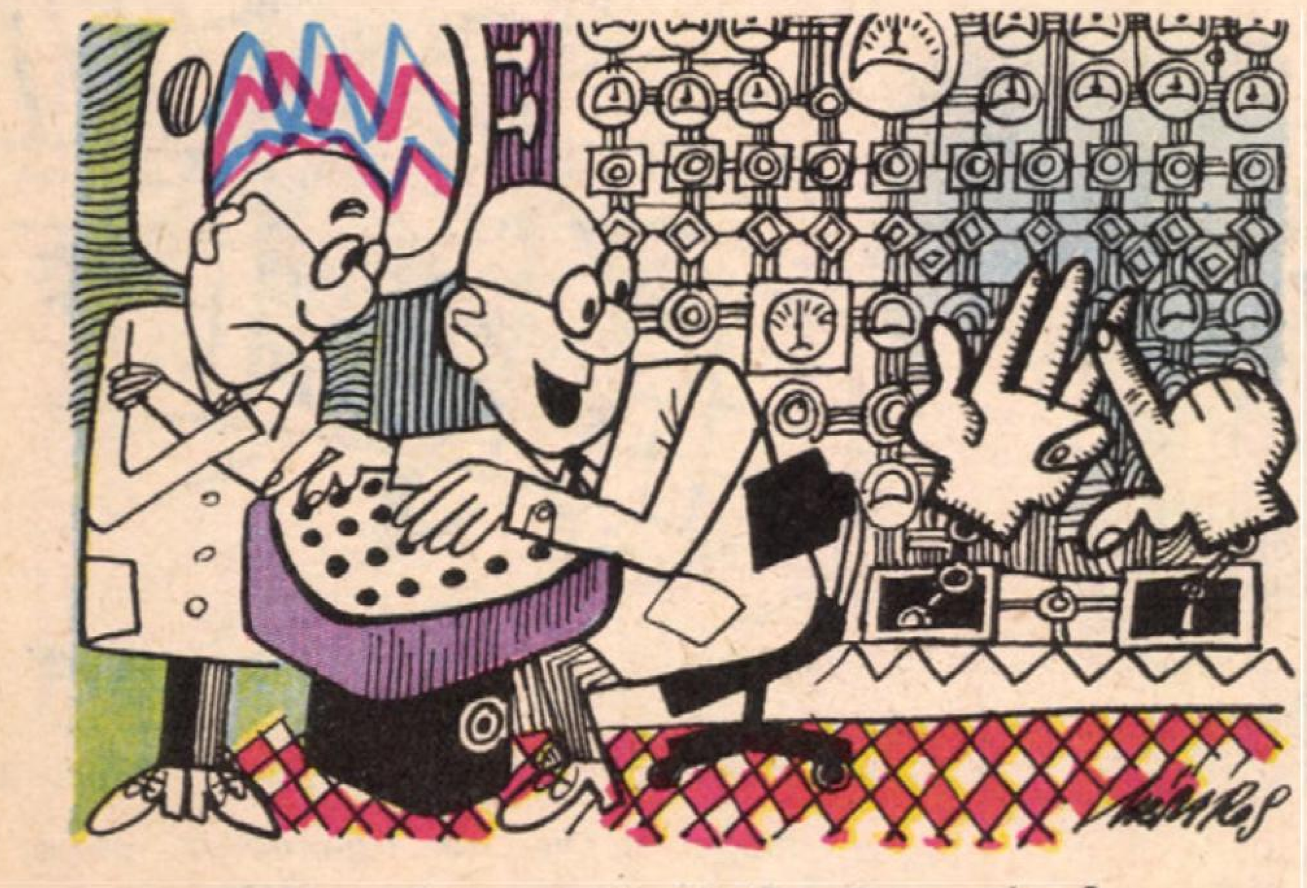
Kimentem az udvarra. Valóban ott ácsorogtak a harcosok. Lehettek vagy harmincan. Jócskán borostásak voltak. Hát, ezt a borbélyságot jól kifogtam! Lőttek a Revizornak!

Az ügyelő hármat csengetett a színészeknek. Berregő jelzés figyelmeztette az előcsarnokban a közönséget az előadás kezdetére. Az udvaron pedig egy fiatal hadnagy vezényszavára sorakoztak a szovjet katonák. Némán bevonultak a nézőtérre.

Kiderült, hogy nem borotválkozni jöttek. Megnézték a Revizort. Magyar előadásban.

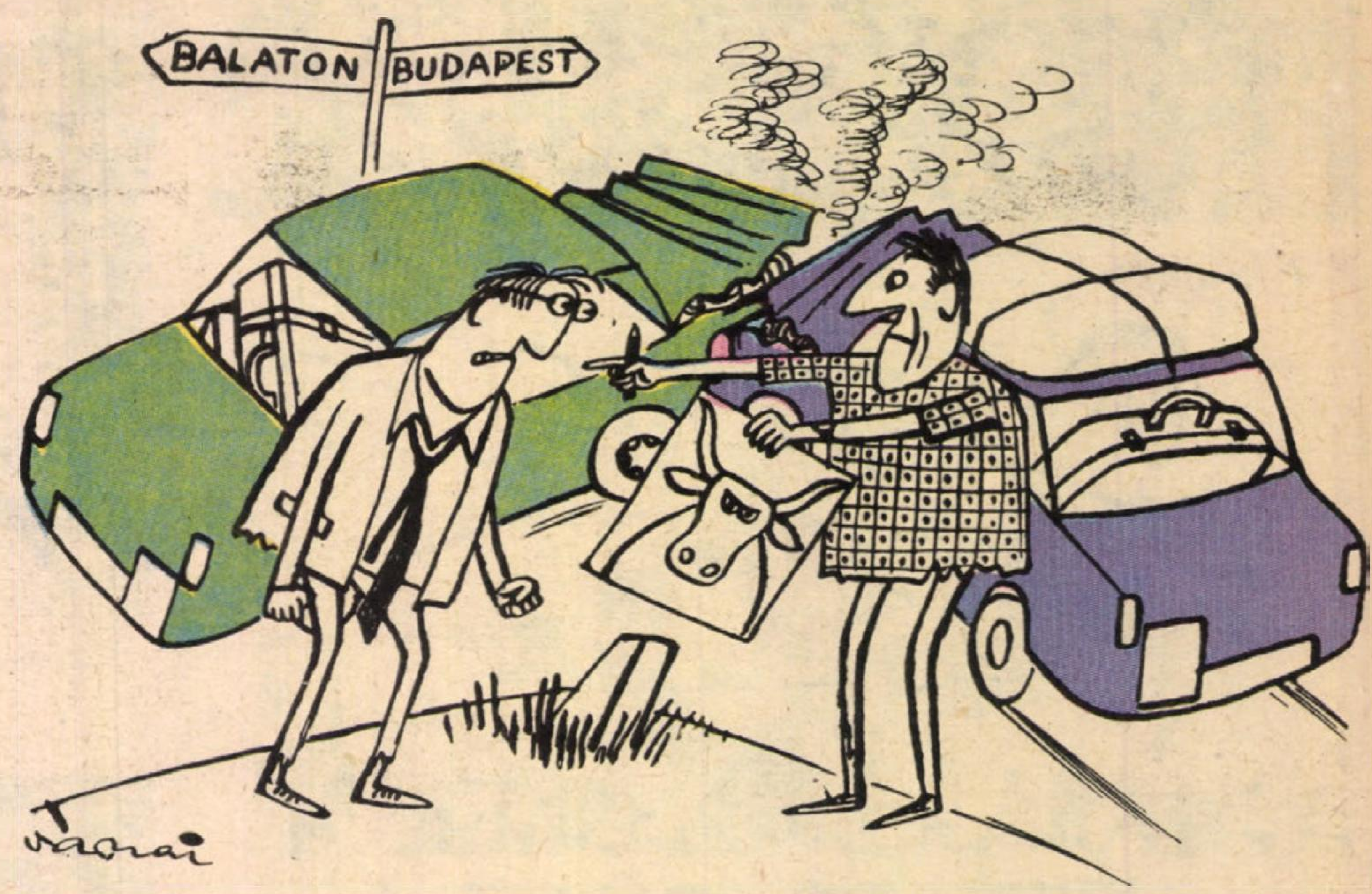
Fellegi István

BIZALMATLANSÁG

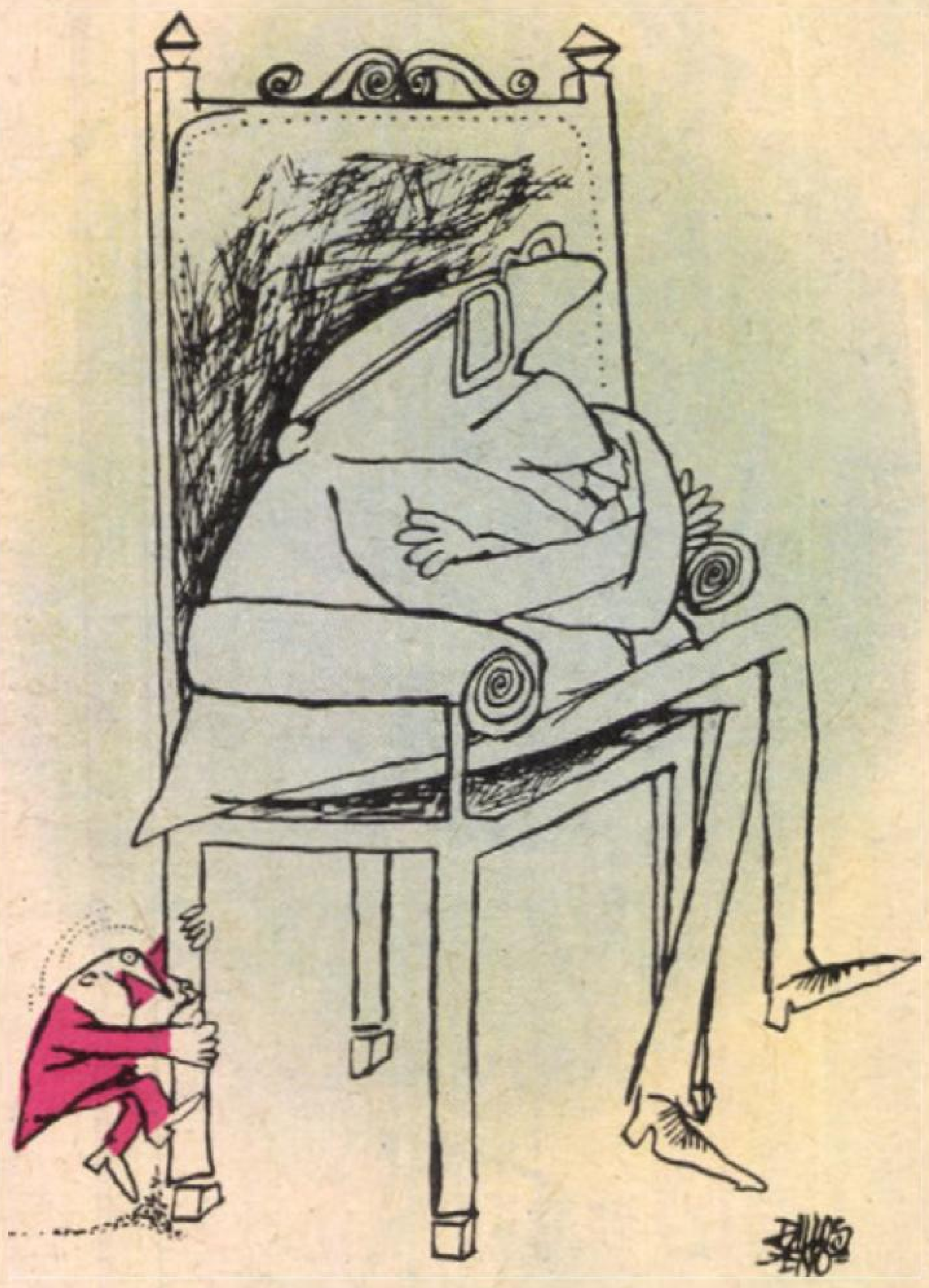

– Mit szólsz az ellenőrző műszeremhez?

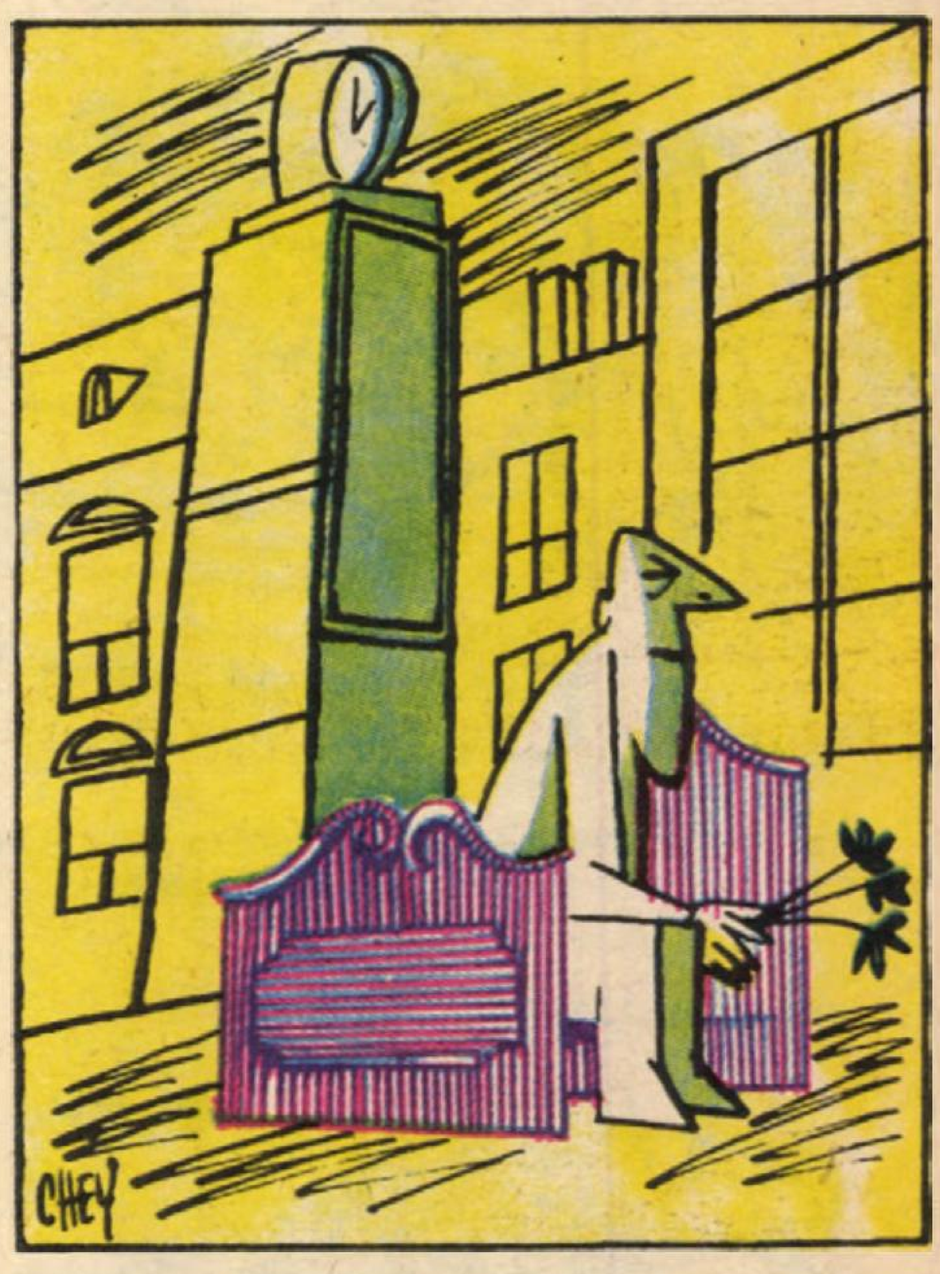
IDEGENFORGALOM

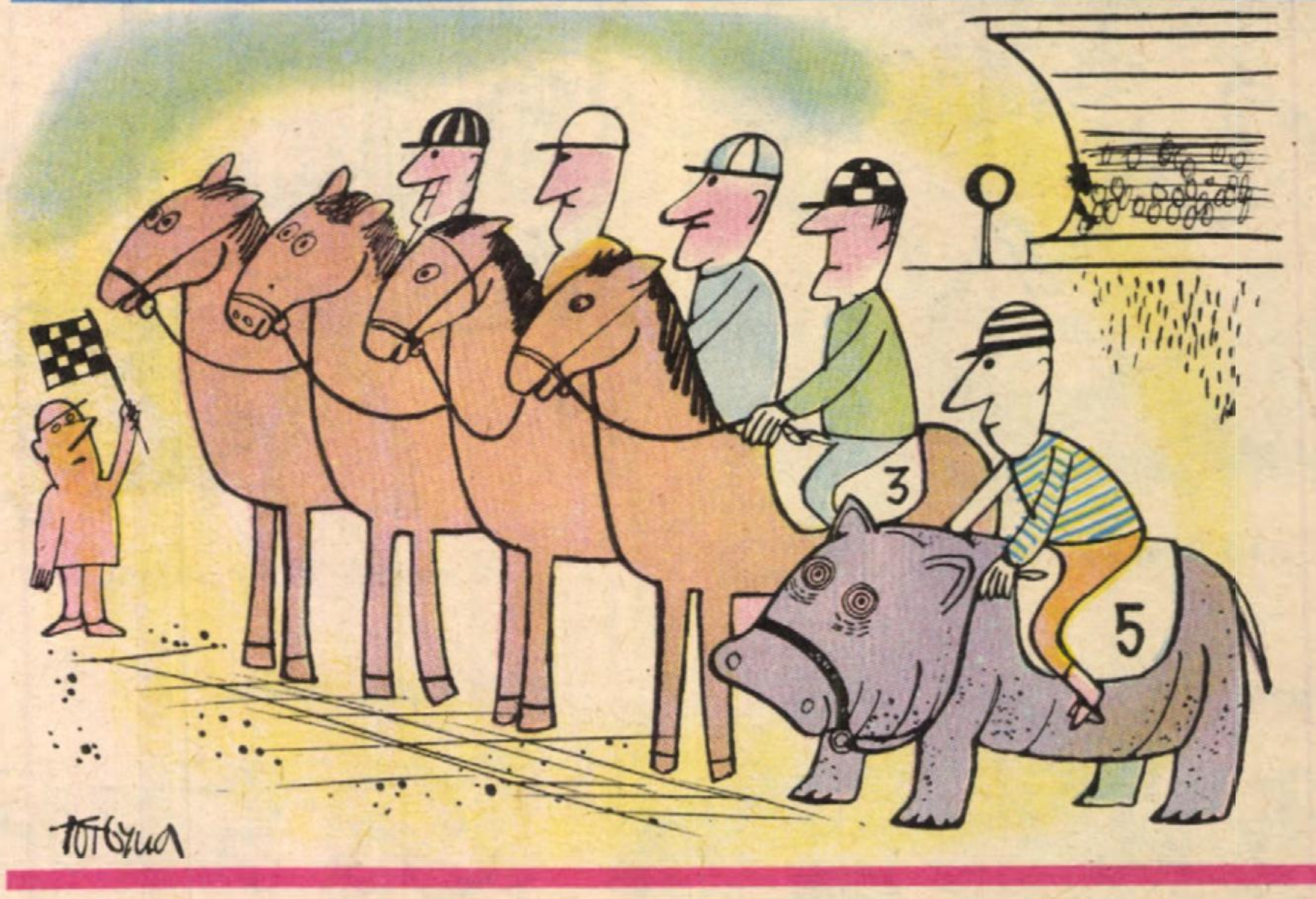
A SZORGALMAS HARKÁLY

TAVASZI FÁRADTSÁG

HENDIKEP

SZONETT A HAZUGSÁGRÓL

Úgy száll a hazug hír: szelíden, halkan,
bár néha dörren, robban, mint a bomba,
néha dúrba, de néha méla mollba
terem a hír, mint rím egy régi dalban.

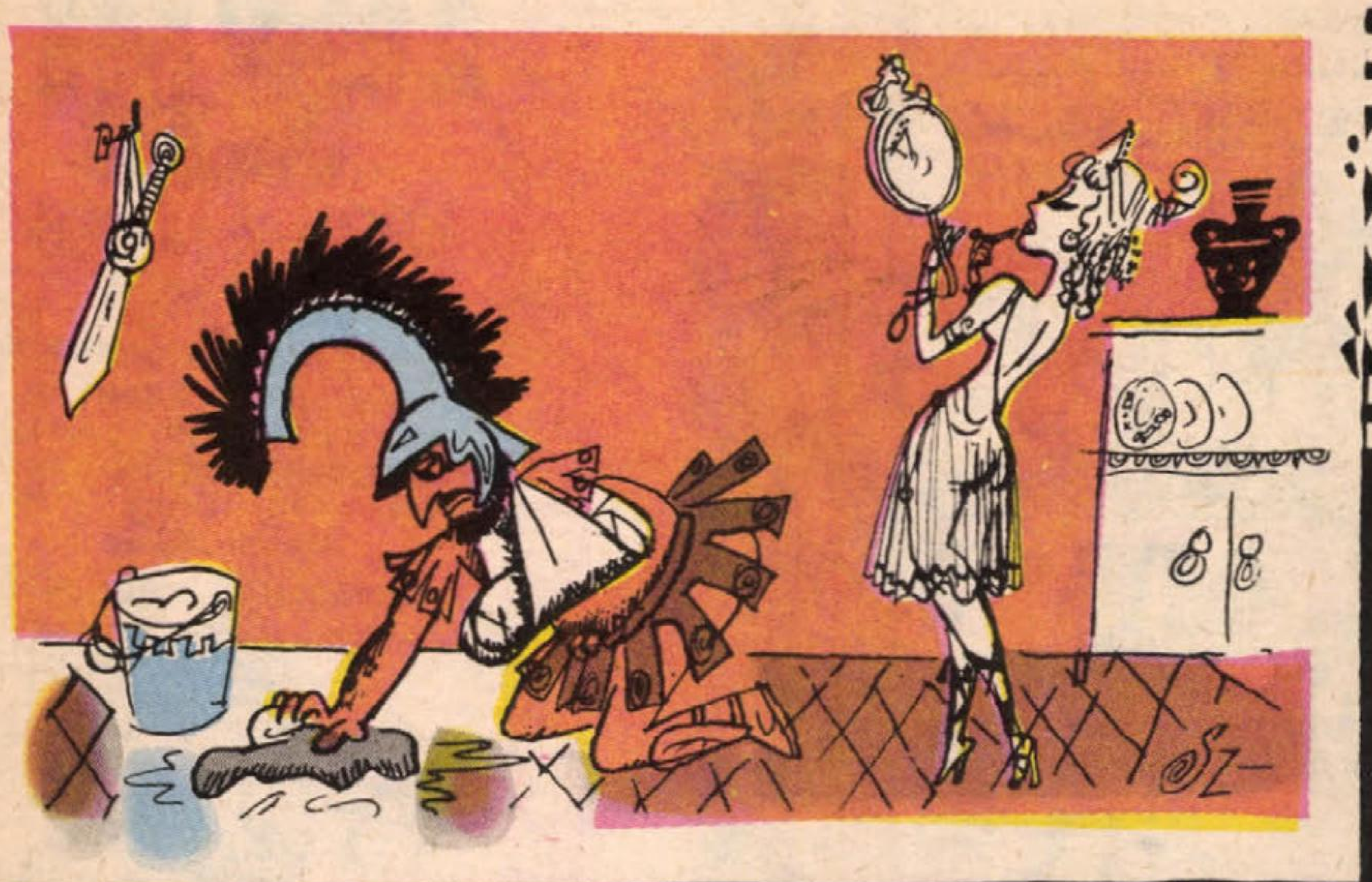
S a gonosz hír, mint sanda árnyék kószál,
néha dalol, vagy mekeg, mint a kecske,
s oly gyorsan nő e vérszegény hírecske,
mint lúd a mesebeli itatónál.

Hizlalja őt a folyosók homálya,
Kerüli is a napfényes világot,
összeugrat testvért és jó barátot,

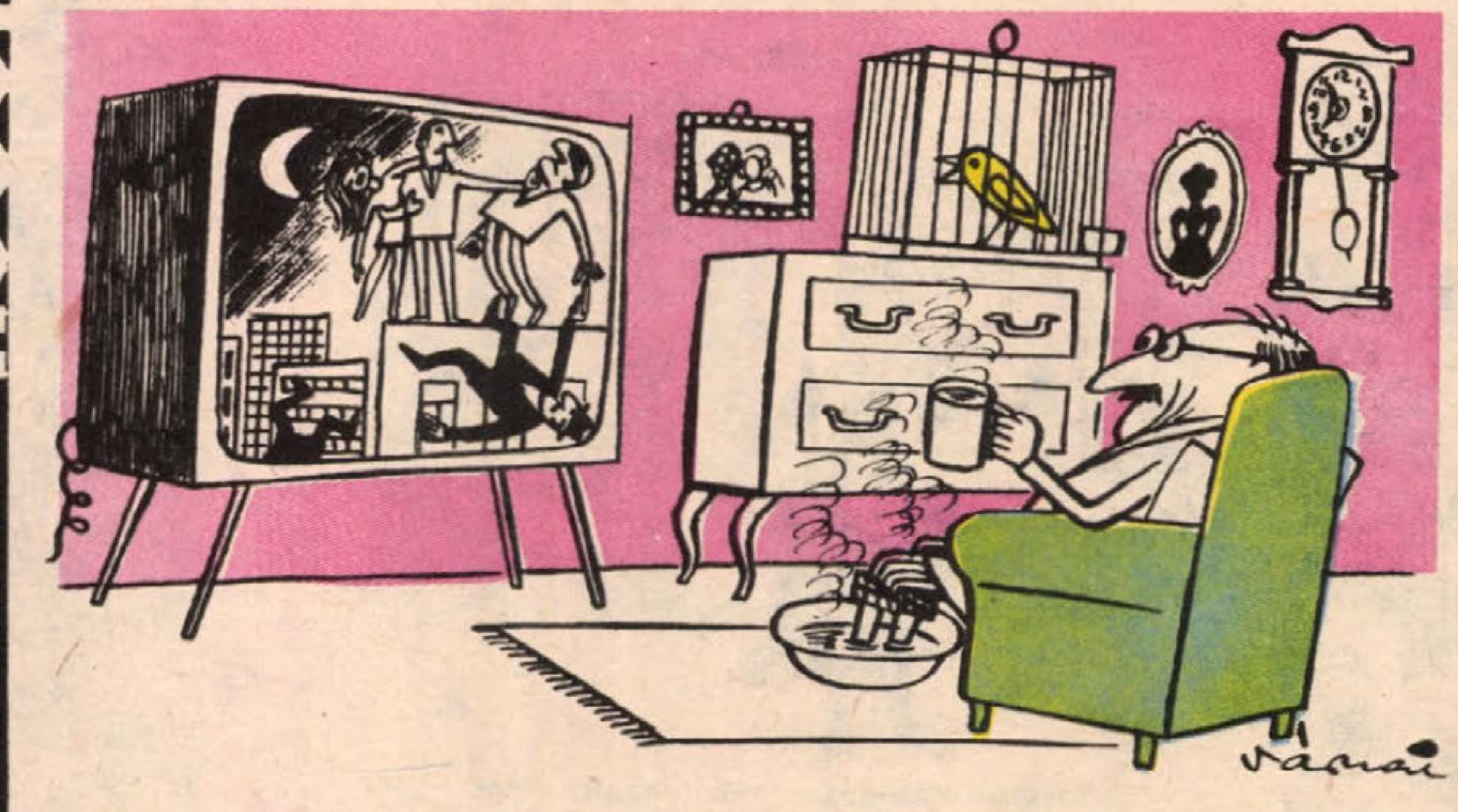
fúr és farag, romlott epéje, mája,
az irigység, hazugság jó komája!
Taposd el gyorsan, bárhol is találod!

Szinetár György

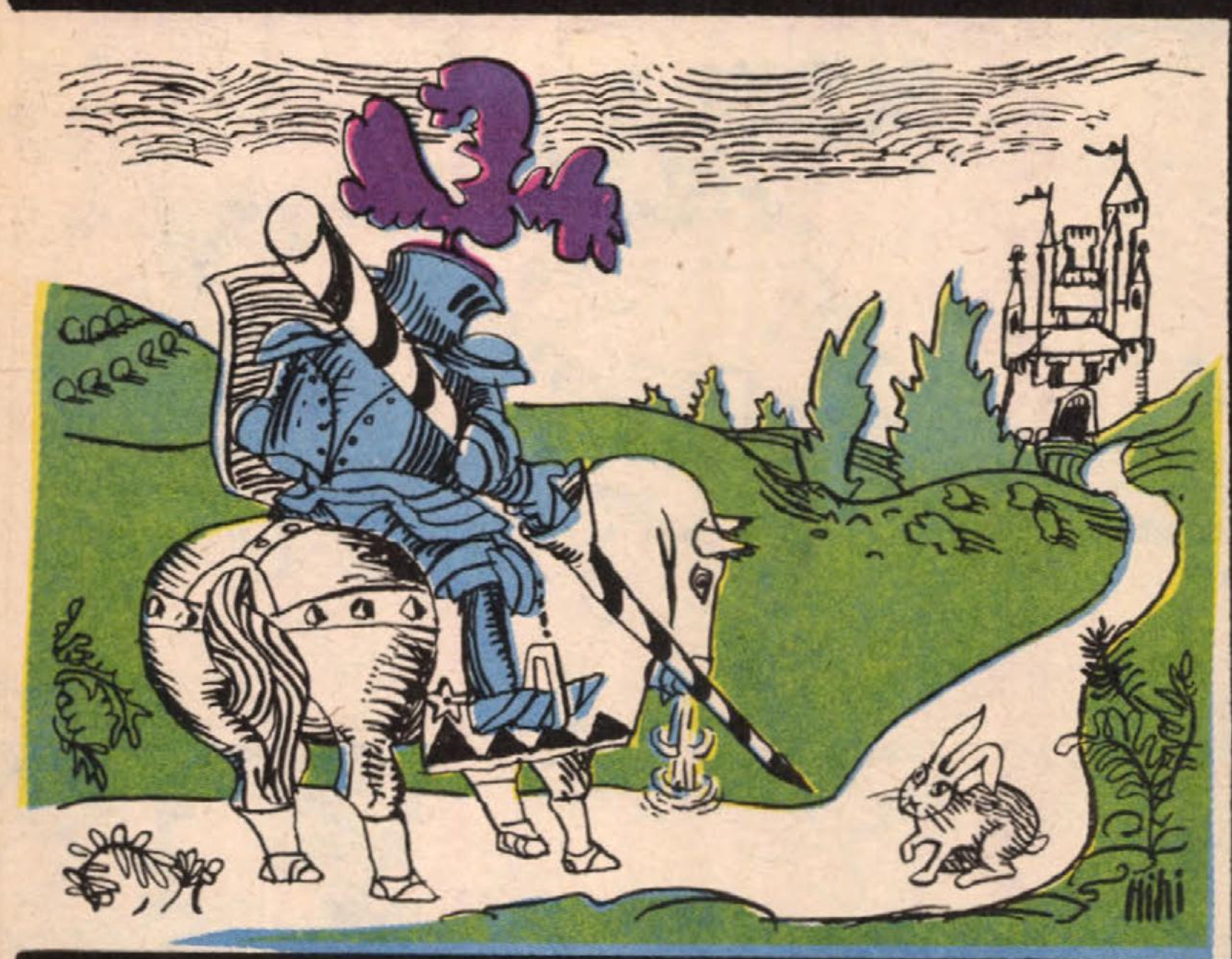
HŐSÖK

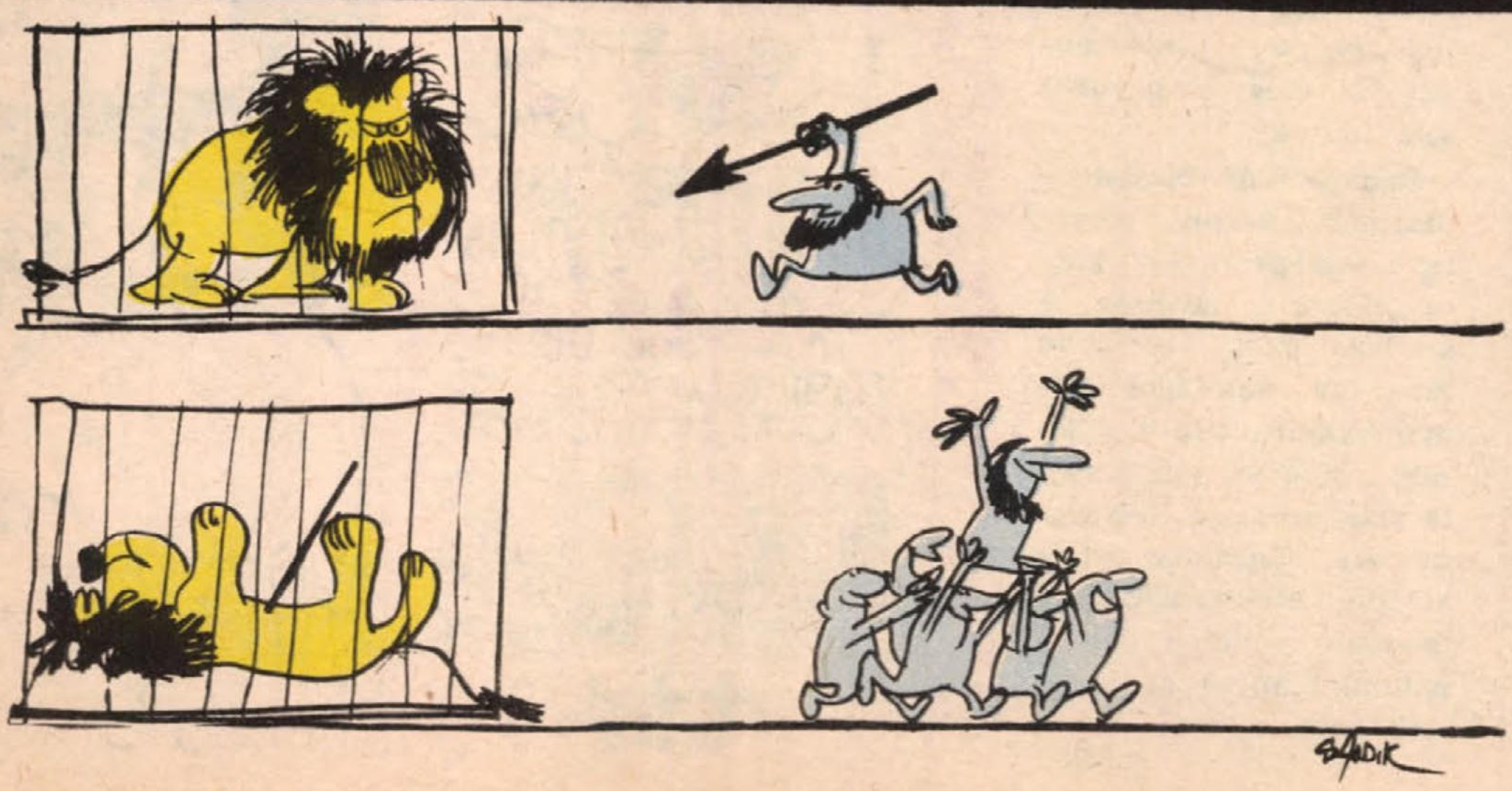
HŐSÖK

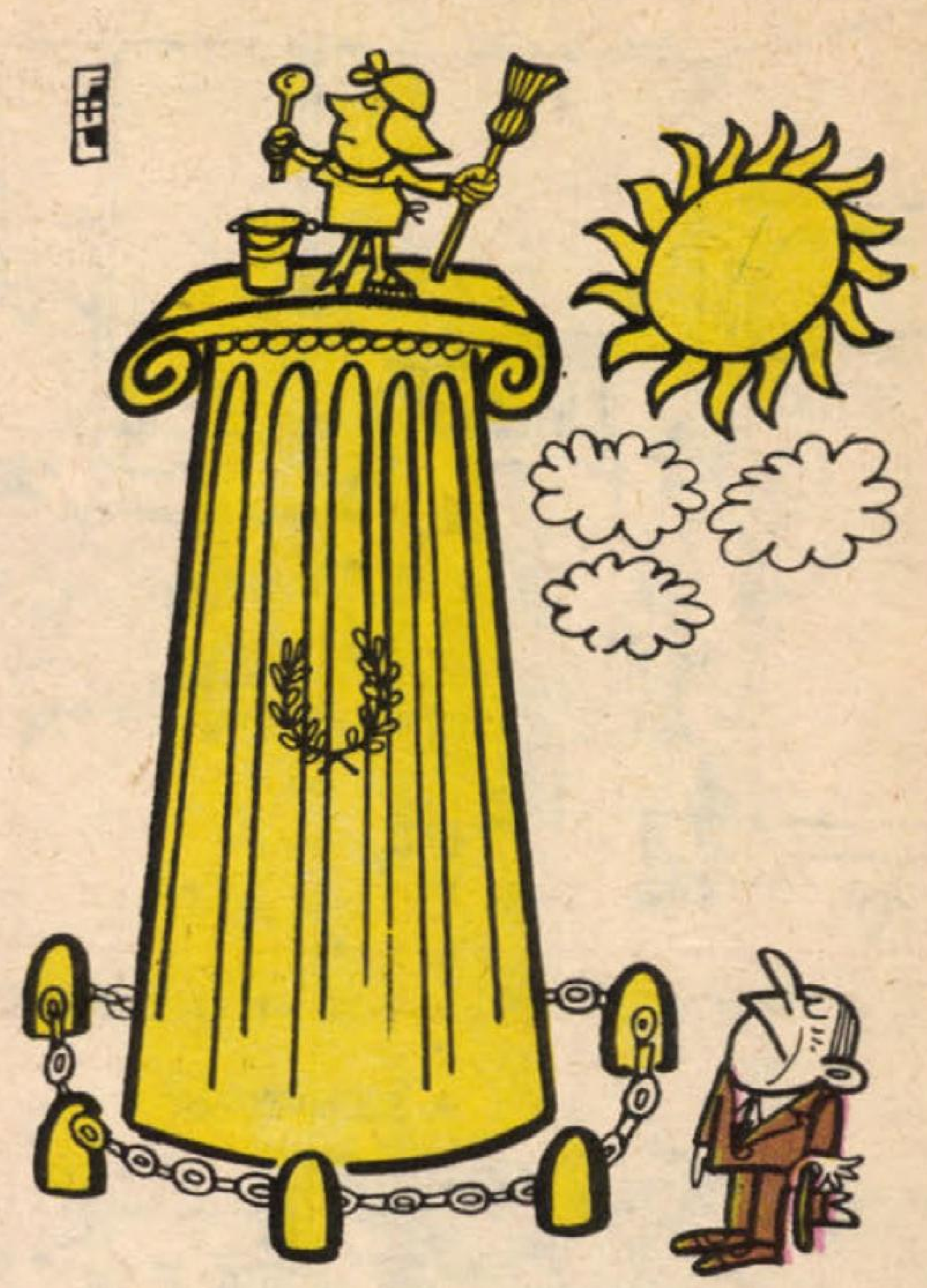

HŐSÖK

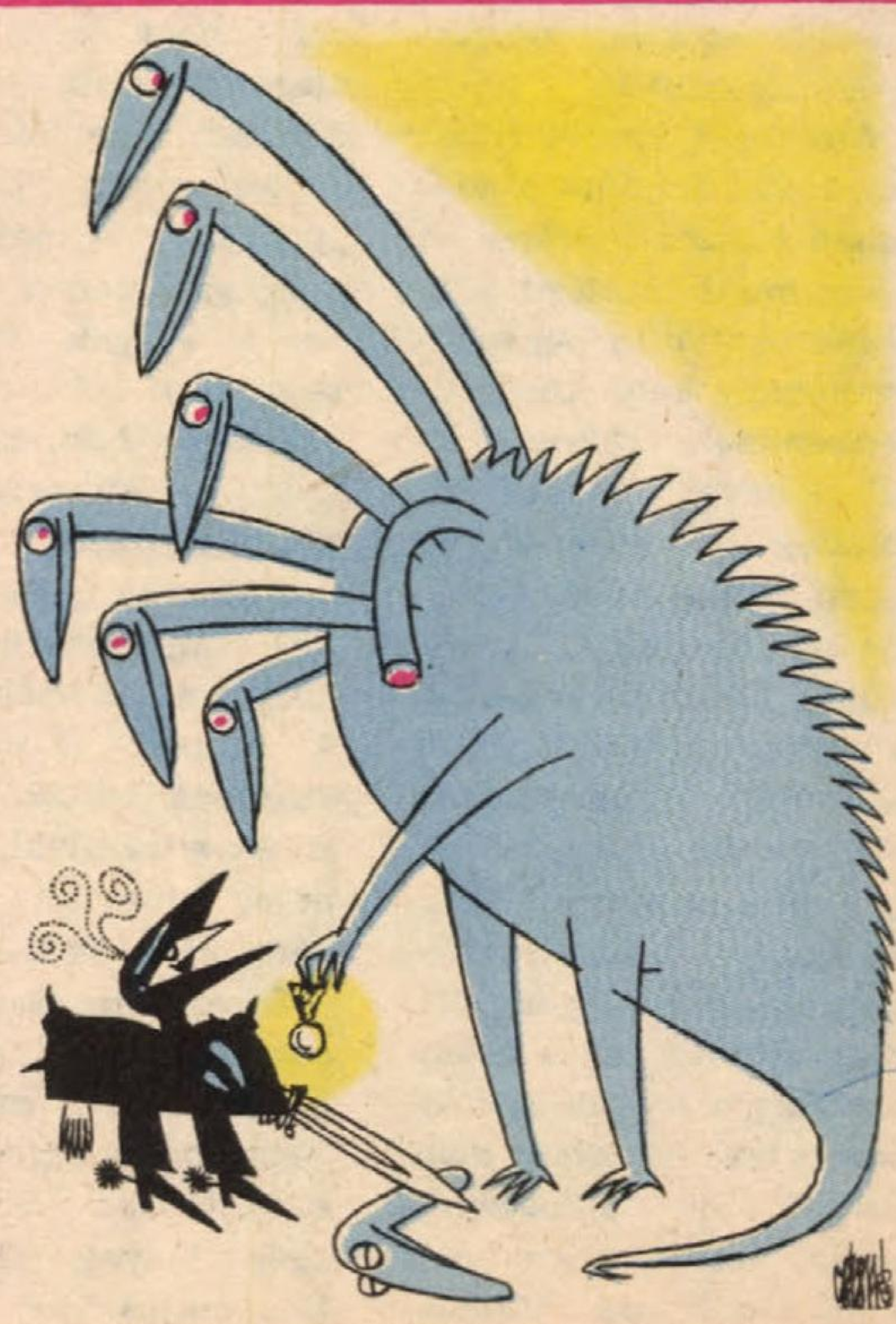

SZŰR-SZABÓ, VÁRNAI, HEGEDŰS, SAJDIK, FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, CSÁSZÁR

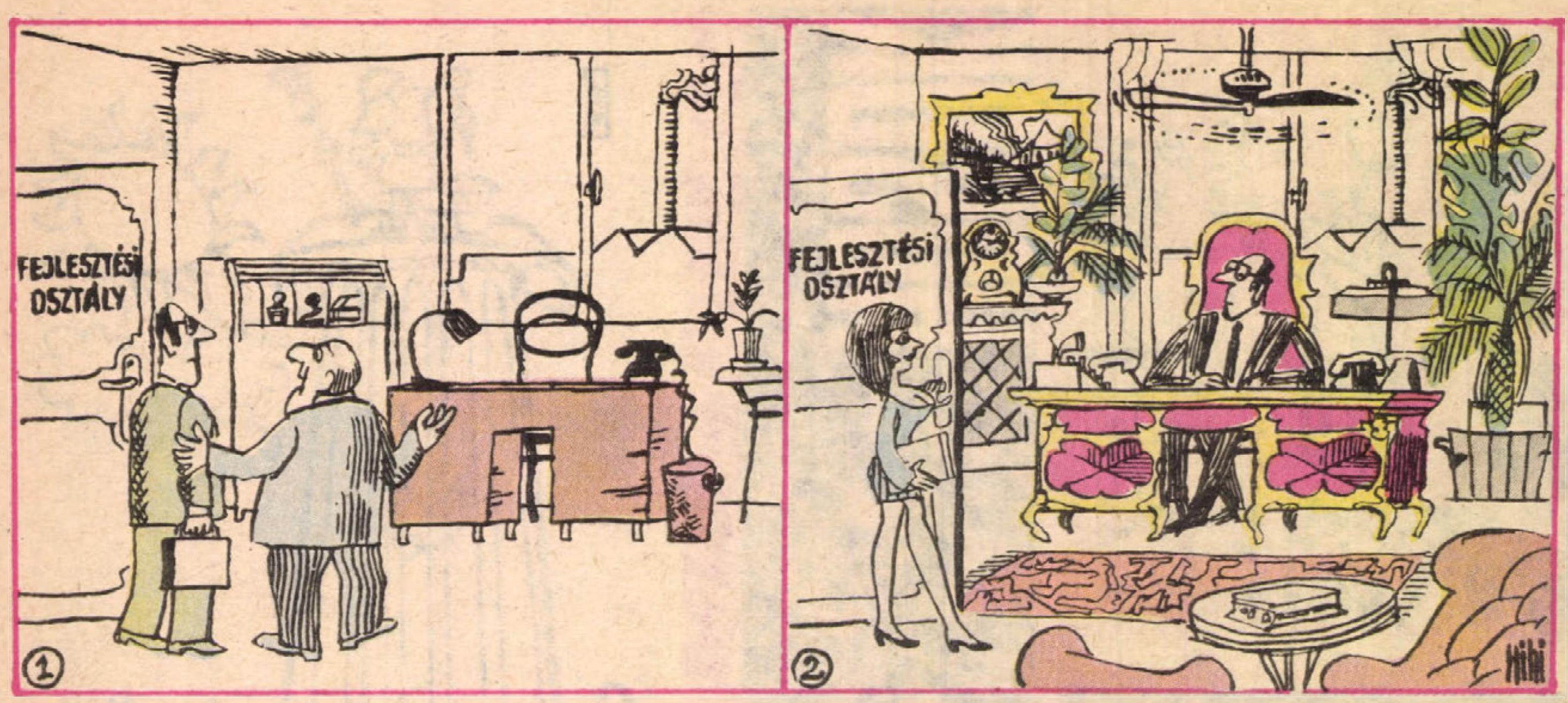

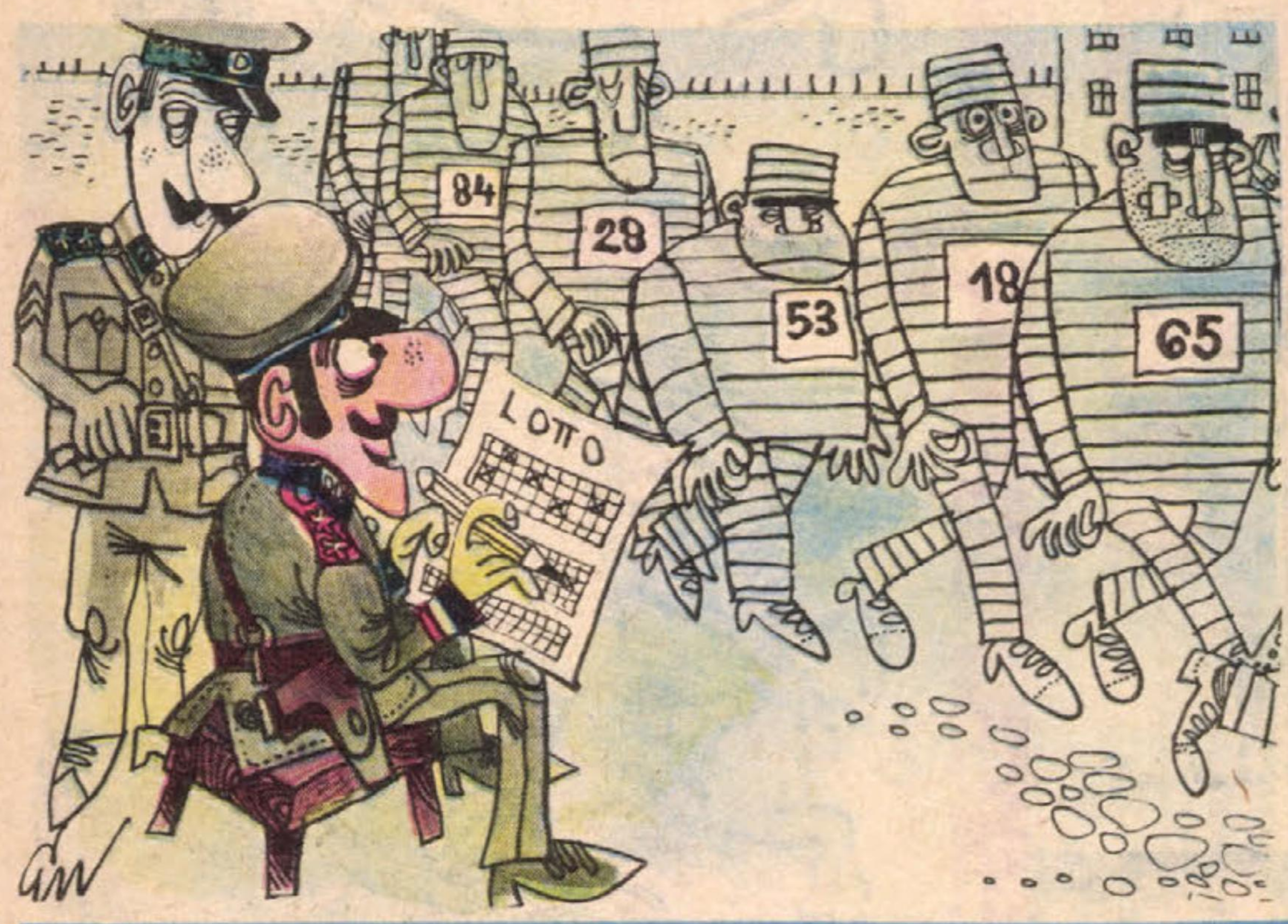
A MEGFELELŐ EMBER

– Parancsolj, kérlek, ez lesz az új munkahelyed...

– Eléggé felfejlesztettem?

A SZENVEDÉLY RABJA

KIS ORSZÁG

– Hányszor mondtam már neked, fiam, hogy ne vidd el a kést itthonról, amikor főzök...

honismeret: elégtelen

A azokban a hetekben, amikor a szatmári aprócska, „törékeny falvak" neve olyan fájdalmasan sokszor szerepelt az árvízi jelentésekben, ismételten kiderült, mennyire nem ismerjük ezt a mi tenyérnyi országunkat.

Amikor a Hétfői Hírek május 17-i délutáni kiadásában először közölték az árvíz miatt kiürített községek listáját, a negyvenegynéhány falu közül tizenkettőnek rosszul írták a nevét. Emellett kitaláltak egy sohasem létezett Czégé nevű községet is. Másnapra korrigálták néhány elírásukat, a reggeli kiadásban már *Garbolc*, *Jánkmajtis*, *Olcsvaapáti* szerepelt helyesen, a korábbi, hibás Karbolc, Jászkmajtis, Tolcsvaapáti helyett. Kilenc község neve azonban még a reggeli kiadásban is tévesen jelent meg, továbbra is Fülöpösdaróc és Szamosoroszi szerepelt *Fülpösdaróc* és *Vámosoroszi* helyett. Elspóroltak egy r betűt *Turricse* nevéből (így írták: Turicse), és hozzátoldták *Kisar* és *Nagyar* nevéhez, következetes kitartással Kisarrnak, Nagyarrnak írták őket. *Kömörő* nevével sehogy sem tudtak megbarátkozni, vasárnap délután Kömölör, hétfőn reggel pedig ennek egy „javított" formája: Kömölő szerepelt a lapban. És a reggeli kiadásból sem tűnt el a kitalált, seholsincs falu, csak most már z nélkül írták a nevét, így: Cégé.

A Magyar Hírlap április 18-i számában tíz árvizes község nevét írták rosszul. A hibák kísértetiesen azonosak voltak a Hétfői Hírek elírásaival, valószínűleg mindkét lap így vette át az MTI-től.

És ez nem csak az első napokban volt így! Még nyolc-tíz nap múltán is Nemesborza szerepelt egy tudósításban *Nemesborzova* helyett (Esti Hírlap, május 25.); egy másikban *Kocsord* helyett Pocsord (Népszava, május 26.); egy harmadikban (Esti Hírlap, május 29.) pedig *Komlódtótfalu* nevéből felejtették ki a d betűt.

Ha egy távoli földrészen dúló háború hadijelentéseiben hemzsegnek így a hibásan írt helységnevek, az bocsánatos bűn. De ezek mind magyar falucskák, itt vannak alig egy karnyújtásnyira tőlünk, hogyan ismerjük az életüket, mai valóságukat, ha még a nevüket sem tudjuk?

Budapest és Szabolcs-Szatmár között persze, csak jelképesen egy karnyújtásnyi a távolság. A szerkesztőktől azonban csak egy valóságos karnyújtásnyira van mindenütt a könyvespolc, s rajta Magyarország Helységnévtára. Legalább azt le kellene emelni a polcról ilyenkor, s abból illenék pótolni hiányos honismeretünket!

R. B.

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

ANATÓMIAI CSODA BUDÁN

(Beküldte: Szombathy Viktor)

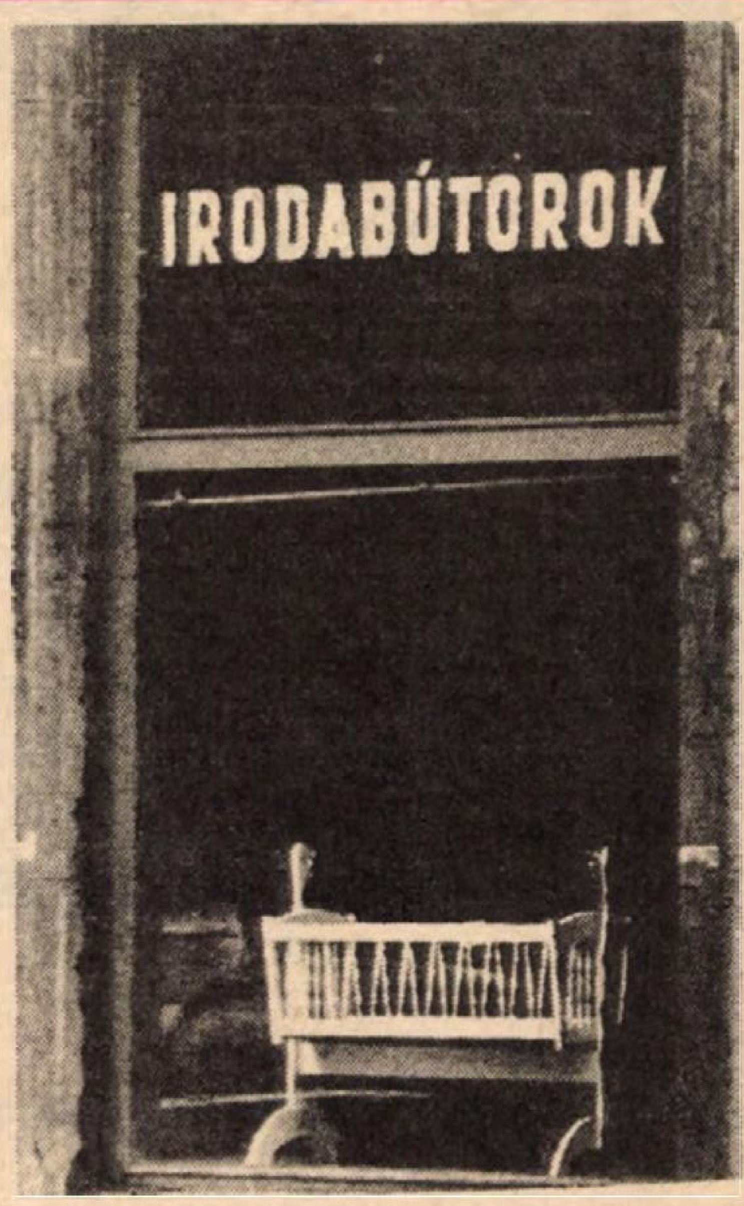
Eddig azt hittem, cukrásznak születni kell. Most látom csak, hogy üzemben termelik őket!

(Beküldte: Tomek János, Vác)

Sok fejtörést okozott ez a titokzatos konzervcímke, sehogy sem tudtam rájönni, mi az a Varenye? Végül mégis sikerült kiderítenem, s ide írom, azok számára, akik még nem tudják (bizonyára sokan vannak!): teaízesítő lekvár. Nem kellett volna odanyomtatni ezt is a címkére?

(Beküldte: Gallai Éva. Budapest)

Bölcső — mint irodabútor? Ennyire azért még nem laza a hivatali munkamorál!

(Beküldte: Mészáros Sándor. Budapest)

Mitől lehetnek egy bőrápoló krémnek pattanásai? És ugyan mivel kezeli őket?

LÉG konzervek

London utcáin különböző emléktárgyakat kínálnak a város látogatóinak: angol lobogókból varrott szatyrokat, angol tea feliratú ülőpárnát, vastag ceruzát, amely tulajdonképpen medvebőr kucsmás gárdista, hőmérőt a Big Bennel, de a legmeghökkentőbb emléktárgy egy bizonyos konzerv.

„London Air" — londoni levegő —, hirdetik a konzerveken a feliratok, és cirka 25 forintért árusított bádogdobozban — az égvilágon semmi sincsen! Illetve van: levegő. Londoni, utcai levegő, és talán egy pici köd. Meg lehet vásárolni (az árából két narancsital-konzervet vagy három szardíniát lehet venni!), és odahaza ha felbontjuk és beleszippantunk, felidézhetjük a londoni szép napokat.

És ezt nem mi, magyarok találtuk ki először!! De még nem késő! Még elkezdhetjük a „Budapesti levegő" feliratú konzervek gyártását. Kinyitják a vevők a konzervet és — nincs benne semmi! Nehéz reklamálni, hogy „de kérem, ízetlen volt a konzerv, állott benne a levegő, no persze, mert előbb a régit adják el, a frisset a protekciósoknak tartogatják . . ."

A doboz tehát üres, következésképpen az előállítása sem lehet nagyon drága. Gyárthatná ezt a konzervet a Kecskeméti Konzervgyár is, ki venné észre, hogy nem pesti a levegő, hanem kecskeméti?! Még dollárért is árusíthatnánk a Konsumturist boltokban. Üres konzervdoboz mindig akad és lég is van elég.

Mire várunk hát?

Tardos Péter

IMPORT HUMOR

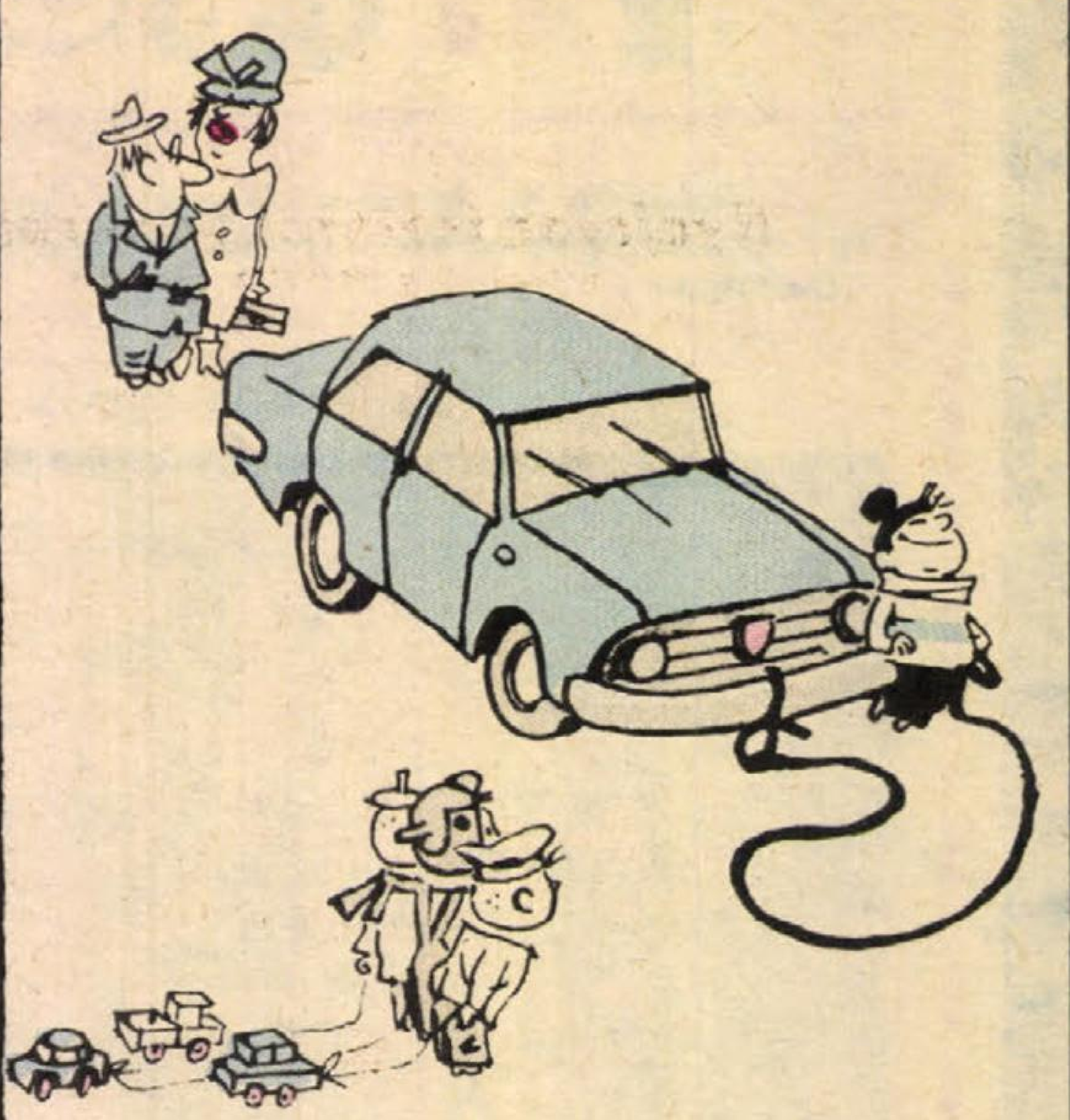
JÁTÉKOS EMBER

– Nem tudok betelni vele! Kérek még egy literrel!

(„Eulenspiegel", Berlin)

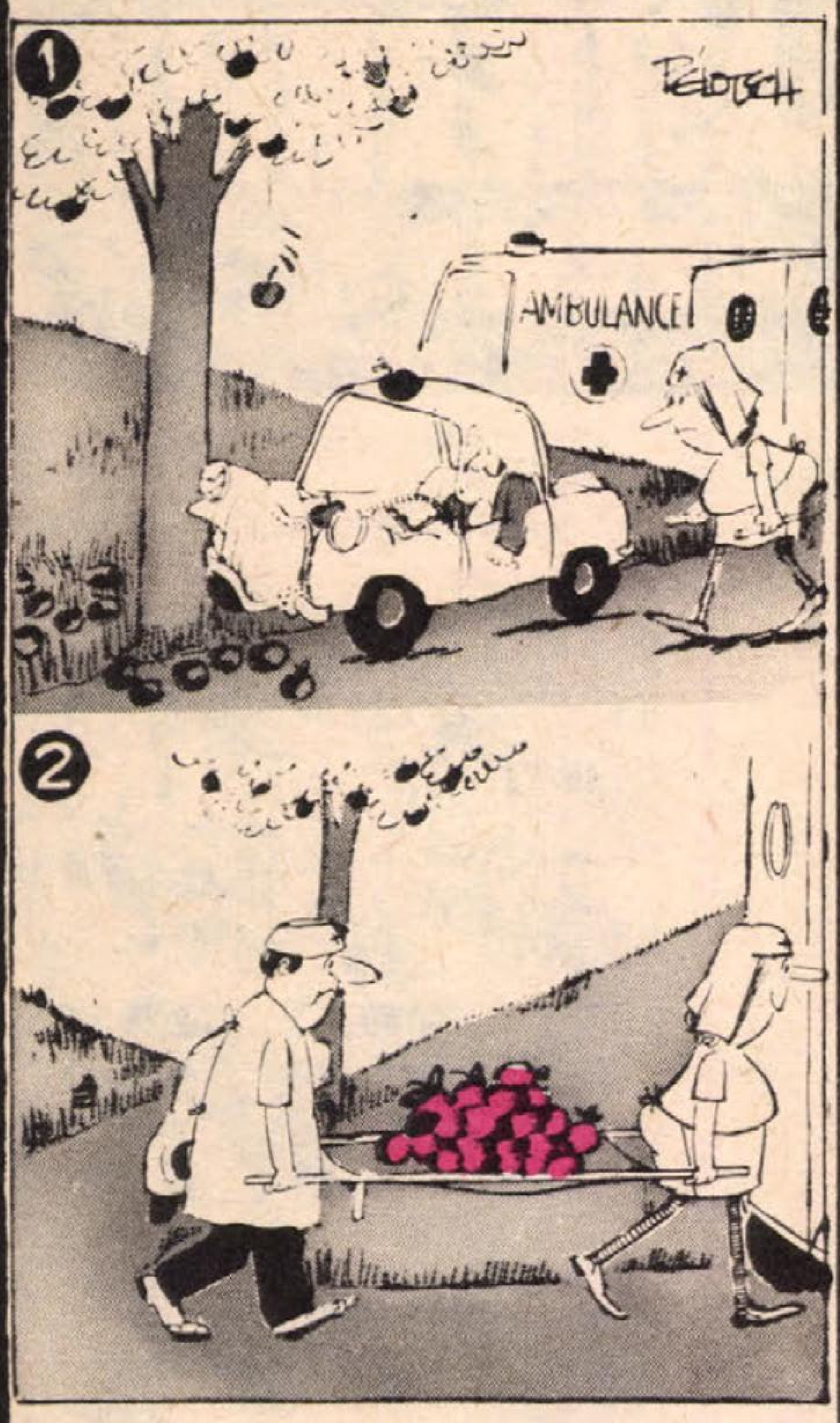
MAI SZÜLŐK

– Nem gondolod, hogy egy kissé elkényeztetjük ezt a gyereket?

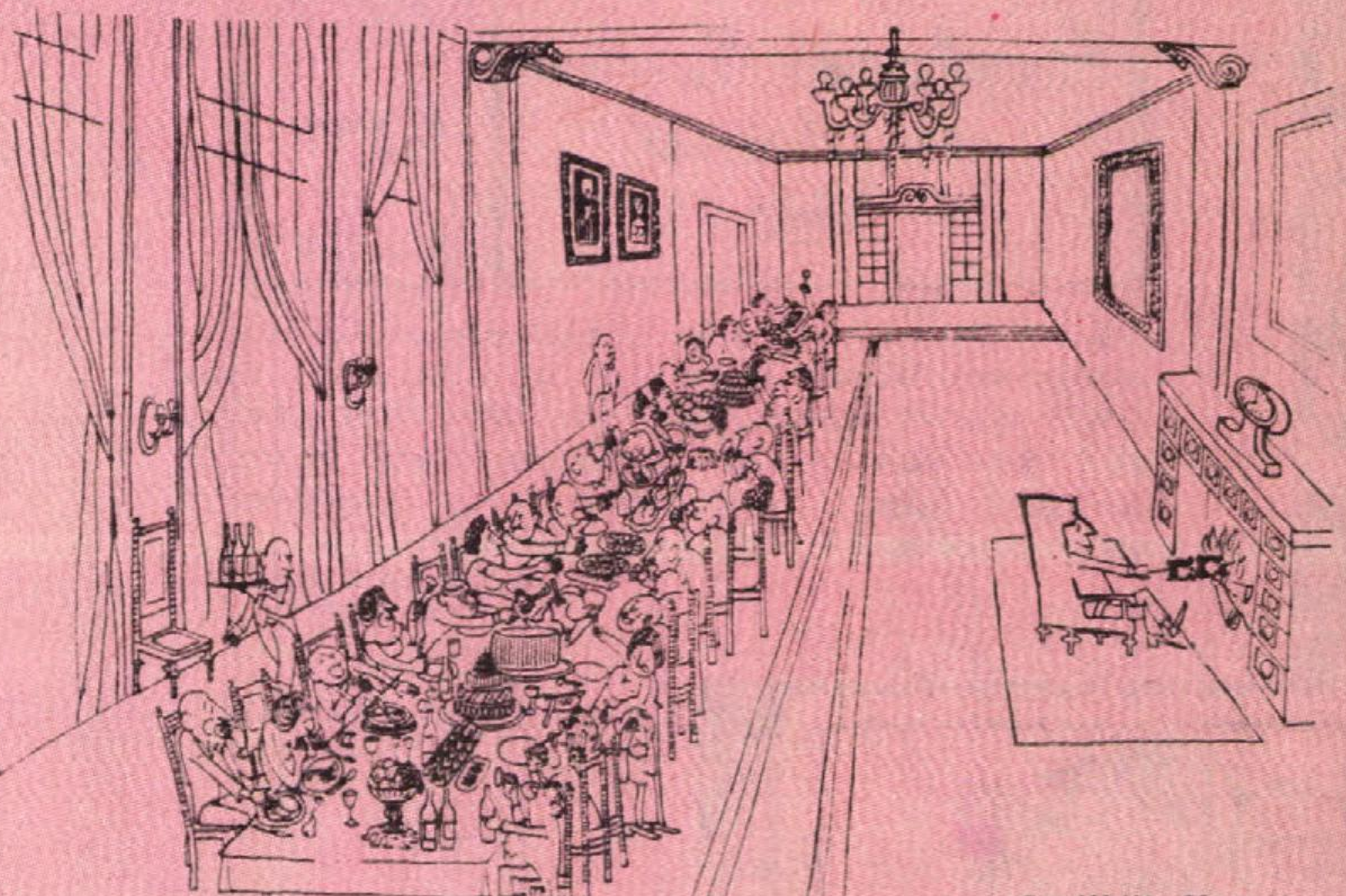
(„Krokodil", Moszkva)

SZERENCSÉS BALESET

(„Ici Paris")

A KÜLÖNC

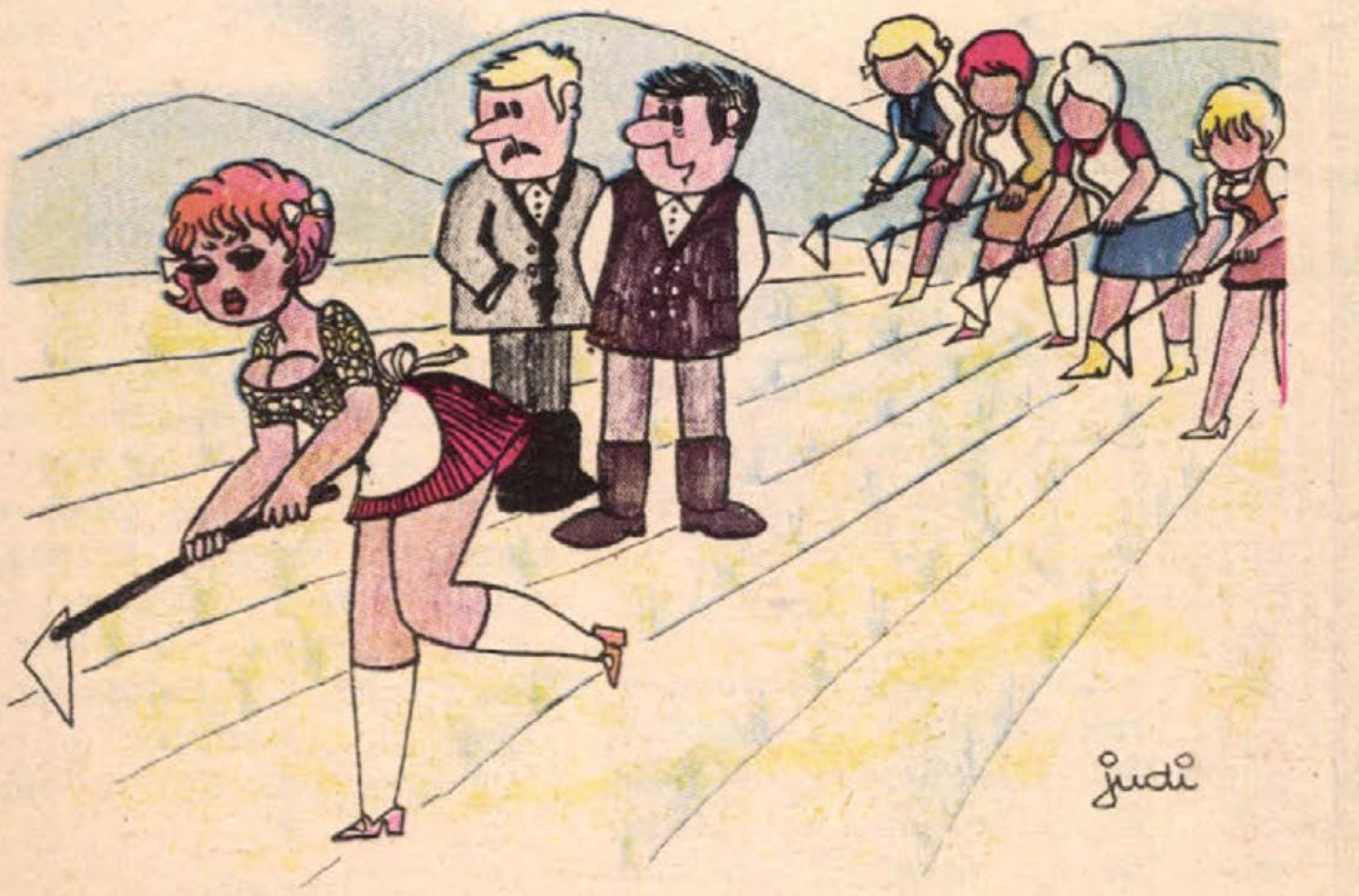

(„Szpilki", Varsó)

MI LEGYEN A SIEGFRIED-VONALLAL?

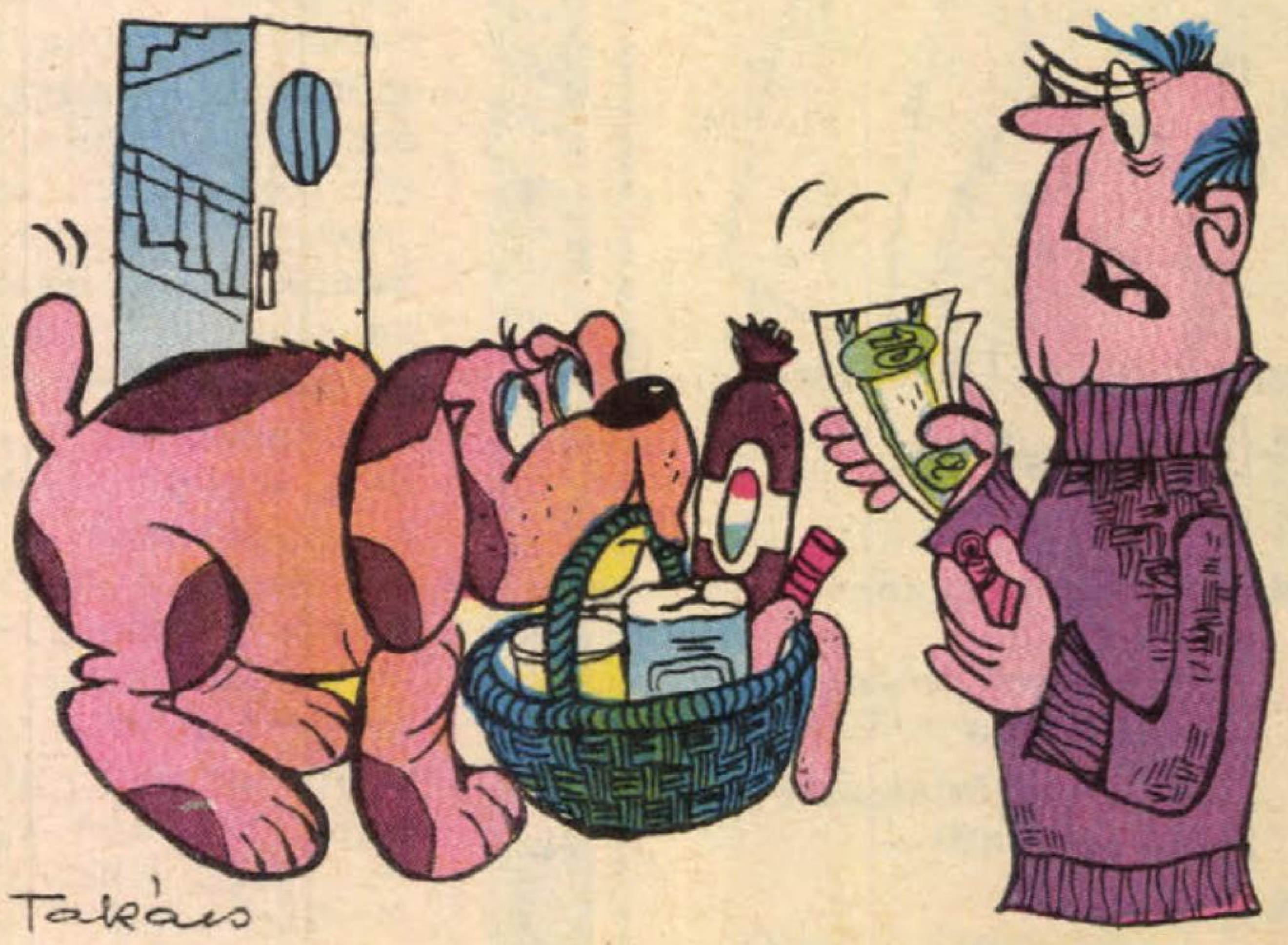
Az idösebbek még emlékeznek arra az idomtalan erödvonalra, amellyel Hitlerék meg akarták állitani a nyugati támadást. Ez volt a Siegfried-vonal, amelyet ugyan csak áttörni lehetett, de eltüntetni nem. Nagyjából most is ott éktelenkedik, ahova a nácik épitették. Egy holland festömüvész, Felix van de Beek elhatározta, hogy tömeges társadalmi munkában legalább befestik az otromba tankcsapdákat. Egy festékgyár hajlandó volt óriási mennyiségü festéket bocsátani a nemes célra. Egy német határfalu, Lammersdorf polgármestere, a helyi borbély hozzájárult a szépitéshez, egy darabig folyt is a festés (az esö is segitett), aztán magasabb hatóságok megtiltották a munka folytatását, azzal az indokolással, hogy az erödvonal már hozzátartozik a táj képéhez. Mondhatták volna azt is, hogy fölösleges minden festegetés, a Siegfried-vonal úgy ronda, ahogy van.

MENEKÜLÉS A MUNKÁBA

– Figyeled, hogy hajt? Biztosan megint csalódott egy legényben.

DORGÁLÁS

– Egy forinttal megint kevesebbet kaptál vissza!

SZILÁNKOK

VESZEKEDÉS

— Feláldoztam magam érted, Jenő! Neked adtam a második fiatalságomat!

ÉJFÉL UTÁN

— Uram, van egy dugóhúzóm. Most már csak egy üveg bort kellene szerezni hozzá.

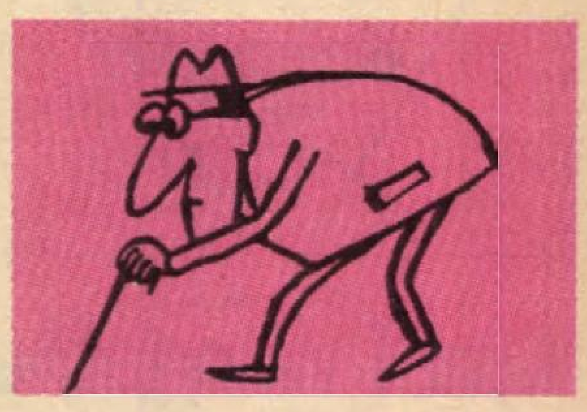

JAVASLAT

Ha valakinek rossz napja van, ne az számítson bele az életkorába.

VÉLEMÉNY

X. azért jár olyan görnyedten, mert mindig meghajolt mások véleménye előtt.

FÉLTÉKENY ASSZONYKA

— Már megint egy fiatal nővel láttalak álmomban. Ha ez még egyszer előfordul, elválunk!

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Én nem szeretem a túl udvarias bolti eladókat. Félek, hogy valami vacak árut akarnak rám sózni a nyájas modorukkal.

— És ha az eladó goromba?

— Olyan helyre én többé be nem teszem a lábam!

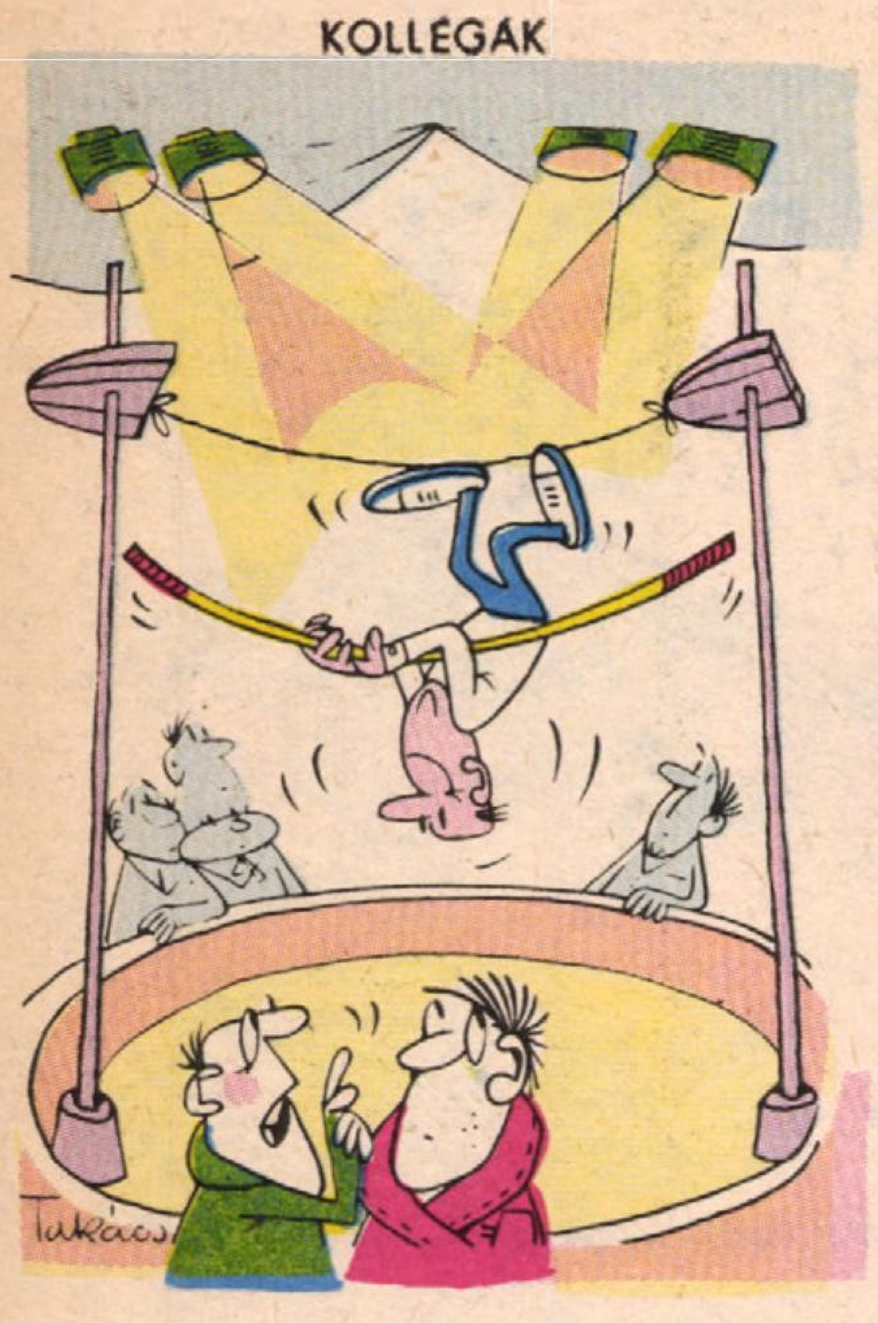
FOCI

— Megmondom őszintén, nem szívesen járok ki vasárnap a meccsre. Unalmas odakint. Demit csináljak, ha egyszer én vagyok a csapatom balszélsője?

G. Sz.

KOLLÉGÁK

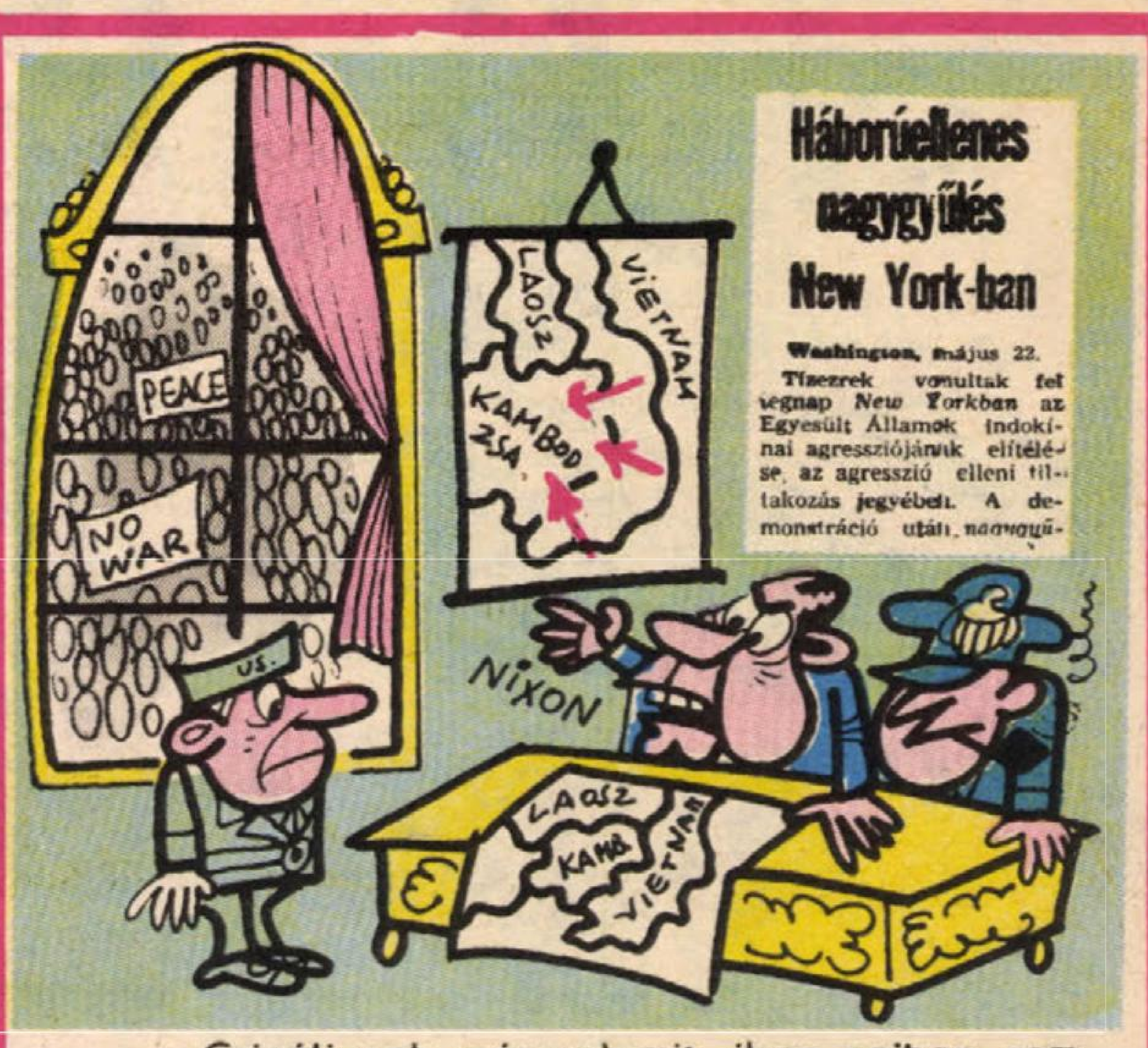
– Lefogadom, hogy felül képtelen végigmenni . . .

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajza

– Hiába, öregem, kis ország, kis bankrablás . . .

– Csináljanak már valamit, ilyen zajban nem lehet békén dolgozni!

– Tessék, az utolsó ügyfél kisepreget!

– Emeljük korsónkat a barátság sörvezetékre!

RÉBUSZ

126. rejtvényünk megfejtése:

ii RR

Ikerpár

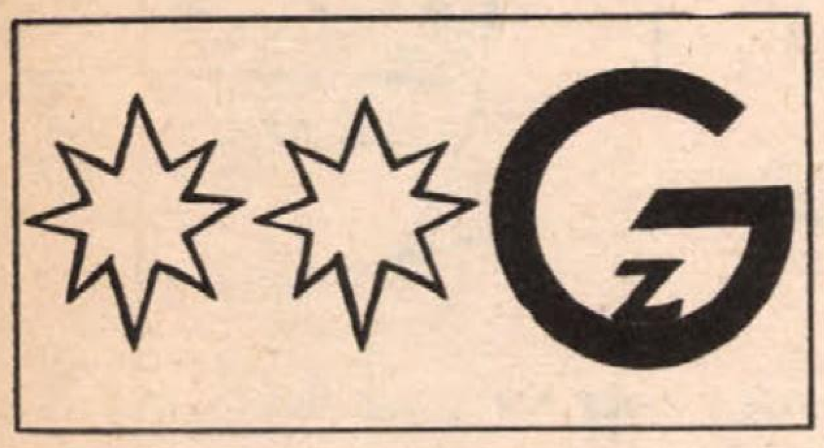
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Balogh András, Budapest VI., Lenin krt. 70.

Szabó Imréné, Budapest XX., Sebész u. 15.

Eiler László, Királyhegyes, Jókai u. 29.

128. REJTVÉNYÜNK

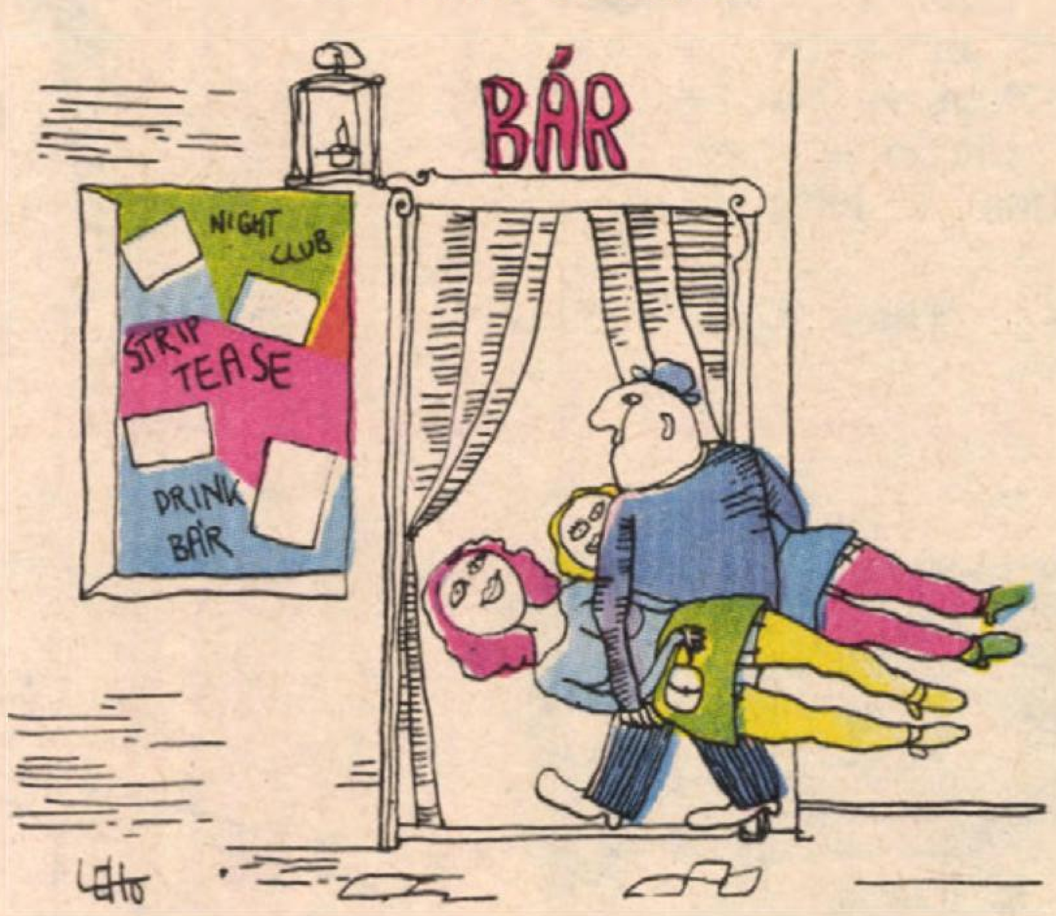

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 15-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

AZ ANYAGBESZERZŐ

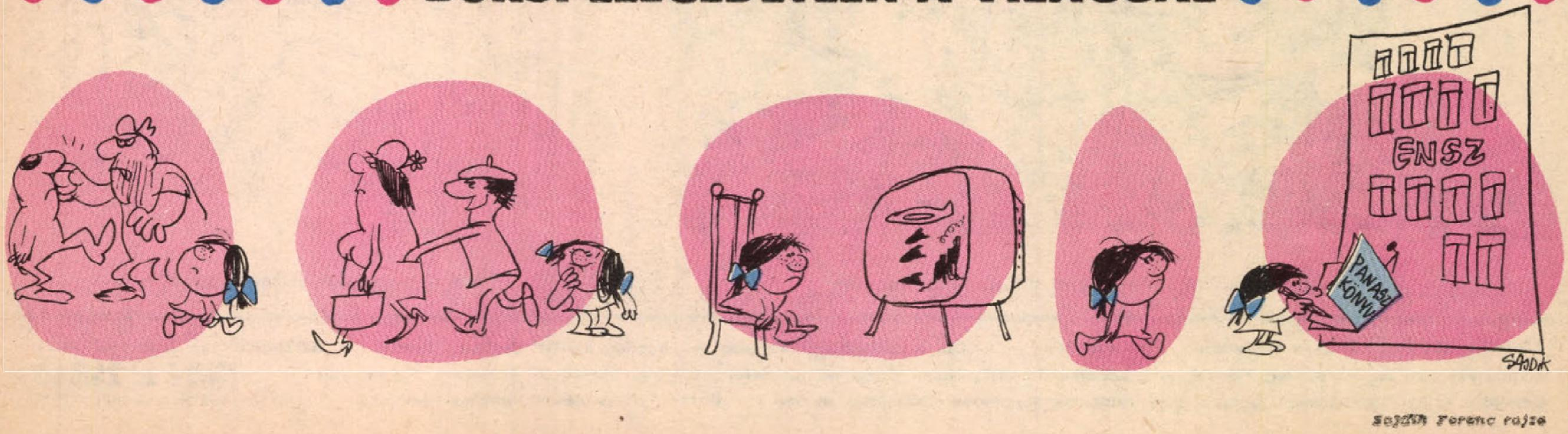
AHOL MÉG VÉDHETŐ AZ ERKÖLCS . . .

Néhai D. H. Lawrence-nek sok baja volt már a cenzúrával. Híres regénye, a „Lady Chatterley kedvese" sokáig feketelistán volt Angliában, s 25 font büntetésben részesült az, aki be merészelte a szigetországba csempészni a Svédországban kinyomtatott könyvet. Azóta változtak az idők, Chatterley asszony odahaza is törvényessé vált, s a mai fiatalok nem győznek csodálkozni azon, hogy az előző nemzedéknek mi felháborodni valója lehetett ezen, a mai mértékkel mérve szemérmes könyvön.

Viszont a Lawrence „Szerelmes asszonyok" című regényéből készült filmet Olaszországban most betiltották – néhány meztelen jelenetre hivatkozva. Egy cenzori vélemény:

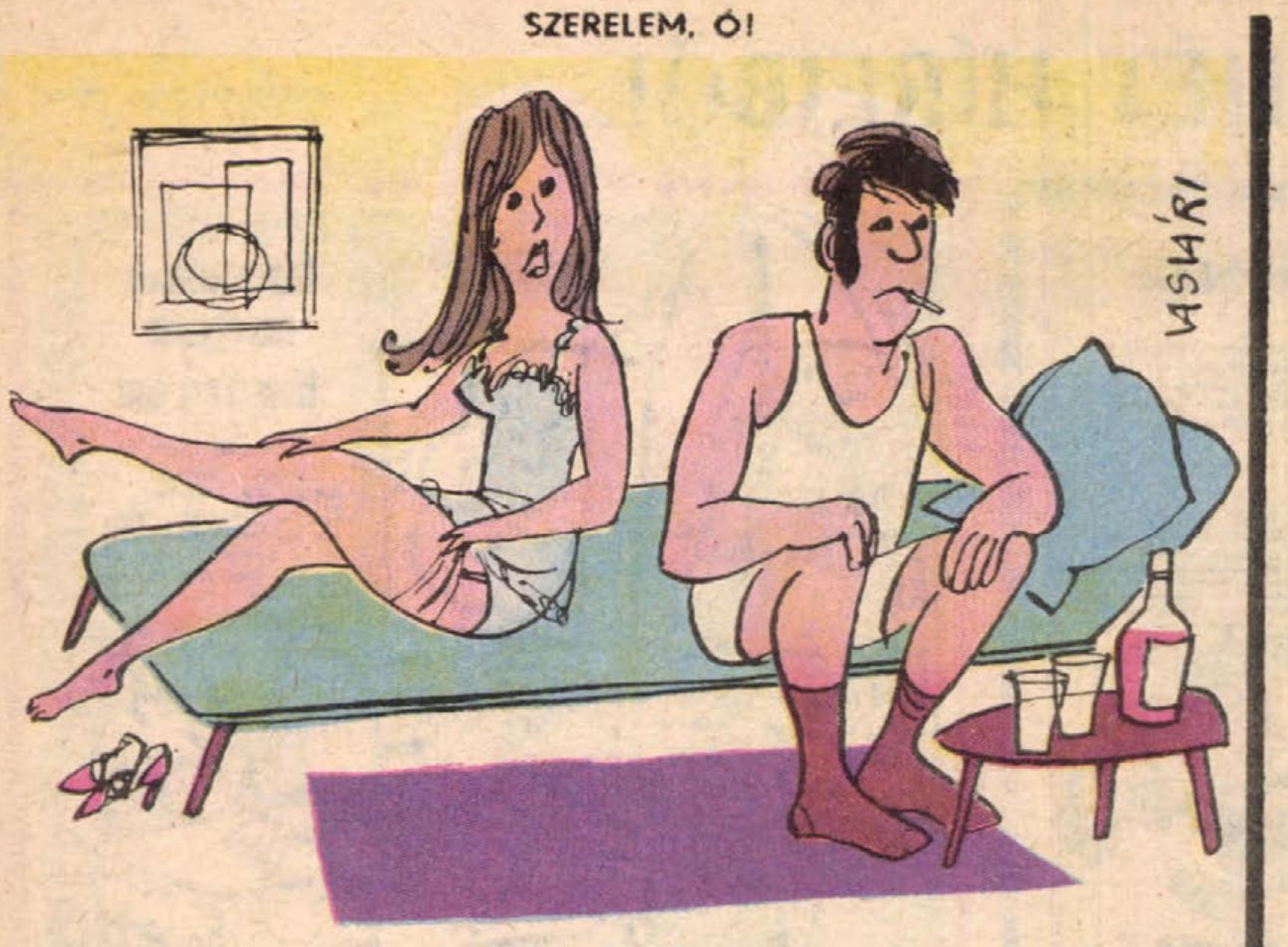
– Az életben már nincs mód védeni az erkölcsöket. Legalább a filmen . . .

BUKSI ELÉGEDETLEN A VILÁGGAL

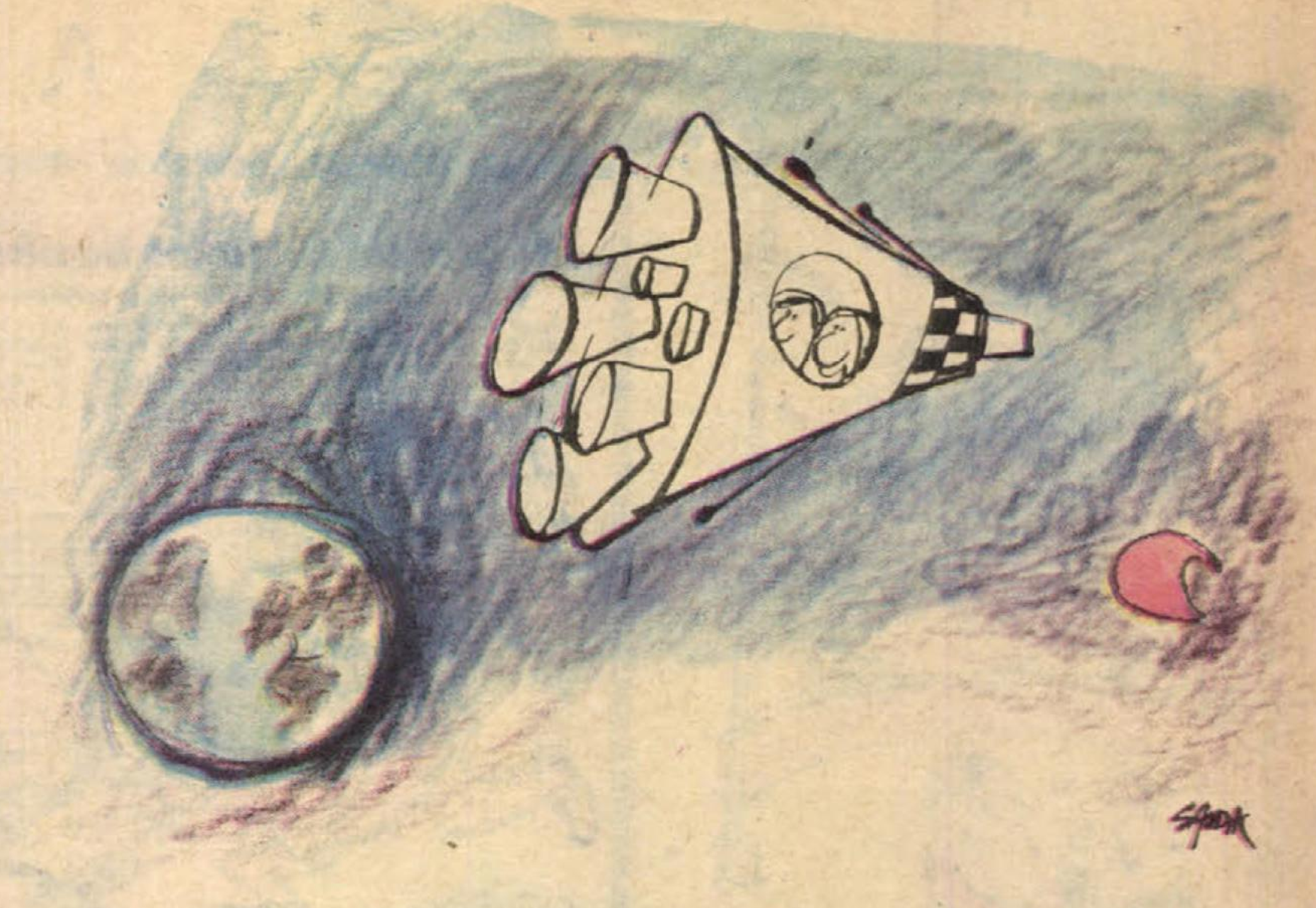
Sajdik Ferenc rajza

SZERELEM, Ó!

– Rád pazaroltam a legszebb perceimet!

PERSPEKTÍVA

– Innen, messziről milyen bagatell ügynek tűnik, hogy otthon nyitva felejtettem a gázcsapot...

EZT OLVASTAM

SZESZHAMISÍTÓ TEJTERMÉK

Magyar Nemzet: „Amióta Angliában bevezették a szondázást, az élelmes vezetők rájöttek, hogy *a joghurt meghamisítja a vérben levő alkoholmennyiséget.*"

Ha már bennem van az alkohol, csípje kánya, felőlem hamisíthatják. Csak előtte ne.

BRAVÚROS ARÁNY

Mondat egy sporthírből: „Hétfő este ezzel a nagy hírű csapattal mérkőztek a magyar röplabdázók és *bravúros, 3:2 arányban* nyertek."

Az igazi bravúr az lett volna, ha a három nyert játszmára menő mérkőzésen ennél kevésbé bravúros arányban is képesek győzni.

SZÉLES KÖRŰ KOOPERÁCIÓ

Egy külkereskedelmi hírben olvasom, hogy *„nemcsak ipari, hanem élelmiszeripari tekintetben is keresni kell a kooperáció lehetőségét."*

E mondat lenyűgöző logikájának hatása alatt elhatároztam, hogy a jövőben nemcsak *cigarettát* fogok szívni, hanem *Szimfóniát* is.

ANDALÍTÓ MONDAT

A Ludasból: „A szíveválasztottjának az édesanyja is szívesen *elandalogna* a dalokon..."

Andalogni lehet utcán, fövenyen, folyóparton; *dalokon* már kissé körülményes. Túl sok kottapapír kellene ahhoz a kedves mamának...

SZOMORÚ TÁVLATOK

Az Ifjúsági Magazin arról számol be, hogy az egyik beat-zenekar orgonistája és zeneszerzője fölhagy az orgonálással, s ezután csak zenét szerez. „Rengeteg sikeres számot írt, a Gyémánt és aranytól kezdve *utolsó slágeréig,* a Fekete Pálig" — írja a lap.

Ha igaz, hogy a Fekete Pál nem a *legutóbbi* slágere volt a szerzőnek, hanem az *utolsó,* akkor a jövőben — hm — inkább tán mégiscsak orgonáljon a jeles muzsikus...

Timár György

ESKÜVŐ

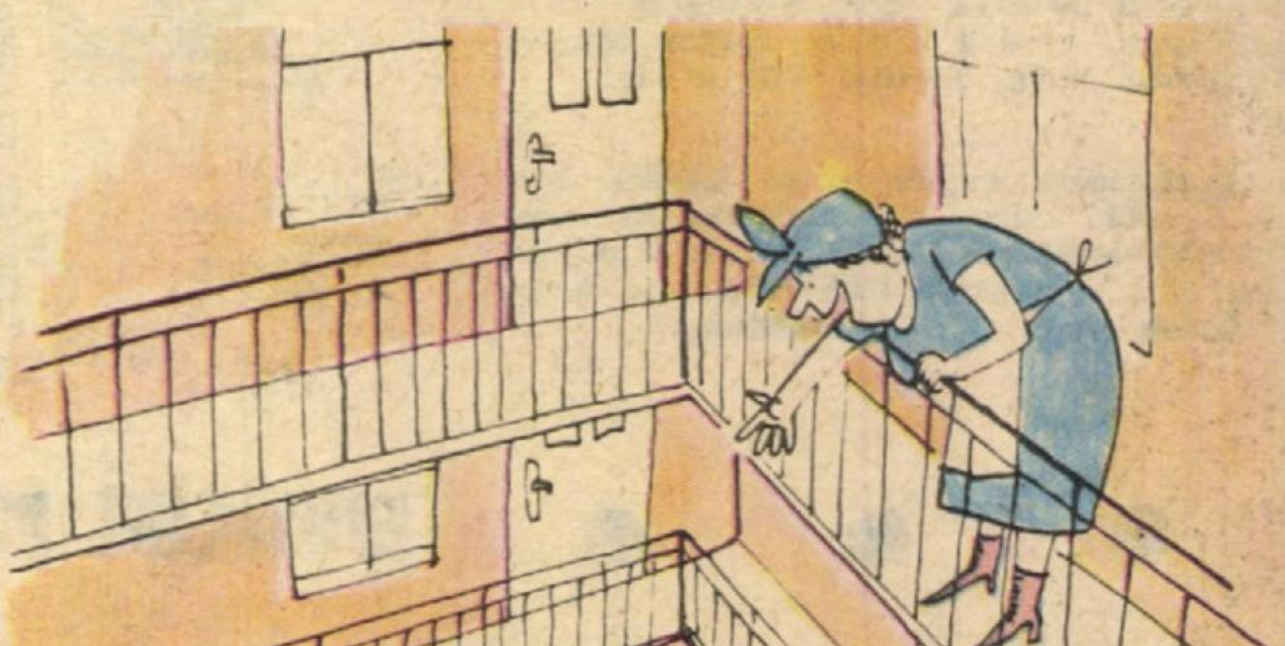
– De ugye, Pistikém, azért nincs harag köztünk?...

BEHOZTA A LEMARADÁST

Olyan szorgalmas, hogy önmagával találkozik a határban.

APRÓ ÖRÖMÖK

– Isteni, hogy csak félkomfortos a lakás!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, °142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában 70.3057/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre